

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๓
(สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๕ (สมัยสามัญ) เล่ม ๑ พ.ศ. ๒๕๕๐

ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๐

๑. เรื่องแจ้งข้อที่ประชุม

(๑) หลวงนริศรักษา ขอลาออกจากกรรมการสามัญ	๑๑๓๒
(๒) นายสุมินทร์ อุปโยกิน ขอลาป่วยตลอดสมัยประชุม	๑๑๓๒
๒. ร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่ กระทรวงการคลัง พ.ศ. ๒๕๕๕ (วาระที่ ๑)	๑๑๓๓
๓. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยาย ทางหลวงเทศบาล ในบริเวณเพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบล วังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๕๕๕ (วาระที่ ๑)	๑๑๓๖
๔. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ ของนายรังสฤษดิ์ เชาวณศิริ (วาระที่ ๑)	๑๑๔๘
๕. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๕๕๐ ของนายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (วาระที่ ๑)	๑๑๗๑

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้สภามาชક
การประชุม ๑๑๕ นาย กรบงกชประชุมแล้ว

ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระที่ ๑ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้ง
ในที่ประชุมคราว ๒ เรื่อง คือ

เรื่องที่ ๑ ได้รับใบลาออกจากกรรมการ
การสามัญของหลวงนริศนฤศ ไชยวาม
ว่า “เนื่องจากข้าพเจ้าศึกษาการประจําไม่
จบมาปฏิบัติหน้าที่กรรมการสามัญให้
เป็นที่สม่าเสมอได้ เพื่อประโยชน์แก่
ราชการ ข้าพเจ้าขอลาออกจากหน้าที่การ
การสามัญแต่บัดนี้เป็นต้นไป เพื่อสภ
จะเลือกตั้งชุกมต่อไป”

การลาออกของกรรมการก็เป็นเลิก
พิธีตัวของกรรมการนั้น ๆ เมื่อได้ยื่นใบ
ลาถูกต้องแล้วก็ถือว่าเป็นอันออกไป
ตามระเบียบ และตามระเบียบที่ปฏิบัติมา
กรรมการผู้ใดผู้หนึ่งออกไปก็ตั้งซ่อมทันที
เพราะฉะนั้น วันนี้อยให้ที่ประชุมเสนอ
ข้อตั้งซ่อมแทนกรรมการสามัญแทน
หลวงนริศนฤศ

นายสวัสดิ์ กำประกอม (นครสวรรค์):
ขอเสนอขุนกงฤทธิศึกษาการ

มีสมาชิกรับรอง

ไม่มีสมาชิกเสนอชุกก

ประธานสภาผู้แทน : ที่ประชุมไม่มี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น ตกกลงให้ขุนกงฤทธิ
ศึกษาการแทนหลวงนริศนฤศ

เรื่องที่ ๒ ได้รับใบลาจากนายสุมิเทร์
อุปโยคิน โจความว่า “เนื่องจากข้าพเจ้า
ป่วยเป็นโรคตับพิการเรื้อรัง ยามใดพวง
แพทย์หนึ่งฉบับ ซึ่งได้ส่งมาเรียนพร้อม
แล้ว เพราะฉะนั้น จึงขอประธานลาป่วย
ตลอดสมัยประชุมสามัญ ๒๕๕๐ นี้ ให้โปรด
ขยที่ประชุมอนุมัติด้วย.”

ไม่มีสมาชิกมีความเห็น

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ

หมดวาระที่ ๑ ต่อไปวาระที่ ๒ ขอ
ให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร
จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง
พ.ศ. ๒๕๕๐ ของรัฐบาล

(ถิ่นนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง

พ.ศ. ๒๕๕๕

หลักการ

โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทางเดินเล็กใช้ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง

เหตุผล

ทางเดินรายนี้เล็กใช้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ได้ไปผูกอาภรณ์ลงในที่ดินรายนี้แล้ว จึงโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินรายนี้ให้กระทรวงการคลังเพื่อโอนสายได้สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์.

(ถิ่นนา)

ร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง

พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้กระทรวงการคลัง พ.ศ. ๒๔๘๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ภายในแนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กระทรวงการคลัง และให้ที่ดินรายนี้พ้นจากการเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

นายวิจิตร ลุกลิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง พ.ศ. ๒๔๘๐ โดยมีหลักการว่า “โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทางเดินเล็กซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่กระทรวงการคลัง” และเหตุผลว่า “ทางเดินรายนี้เล็กใช้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ได้ปลูกอาคารลงในที่ดินรายนี้แล้ว จึงโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินรายนี้ให้กระทรวงการคลังเพื่อโอนขายให้สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์”

ขอเรียนชี้แจงท่านสมาชิกว่า ที่ดินนี้เดิมเป็นทางกำแพงล้อม และเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และเป็นที่ดินซึ่งได้ค้างพิจารณาจนมาเป็นเวลานานหลายสิบปี ก็ได้มีการพิจารณากันระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ ที่สุดเพิ่งมาตกลงกันขึ้นหลังนี้ รัฐบาลก็เห็นว่าควรที่จะดำเนินการให้เป็นการเสร็จเรียบร้อยไป และความจริงที่ดินตรงนี้ก็มิมีเนื้อที่ รว ๒๕ ตารางวาเท่านั้น และเมื่อได้ดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์เช่นนี้แล้ว ก็ไม่มีการเสียหายอย่างใด เพราะเหตุว่าแนวถนนก็เป็นอย่างเดิม และความจริงเรื่องนี้ก็เสร็จเรียบร้อยไปนานแล้ว.

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พระนคร): ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจที่องค์การของรัฐบาลนี้ทำการฝ่าฝืนกฎหมาย คือ ในการที่ก่อสร้างอาคารขึ้นบนที่ดินที่ยังไม่มีกรรมสิทธิ์

และกรรที่จะมายังว่าถนนกการใช้ เอา
อะไรมาเป็นหลักฐาน ไม่มีทางสาธยายใด
ทั้งกการใช้ และองค์การรัฐบาตอยู่ดี ๆ ก็มา
สร้างอาคารขึ้นบนที่สาธารณะเช่นนี้ควรจะ
โอนให้เทศบาลเขา เพราะเป็นเจ้าของท้อง
ถิ่น แล้วการปลูกสร้างอาคารก็มีอะไรซ่อน
เร้นอยู่ คือมีการเรียกปะเจียะแล้วเมื่อ
การปลูกสร้างได้เสร็จแล้วก็มาออกพระราช
บัญญัติที่หลังจะถูกตั้งหรือ มันต้องมีเรื่อง
หลังหาก นี้ยังไม่ทันออกพระราชบัญญัติ
เลย ก็ได้ปลูกสร้างอาคารโดยไม่มีสิทธิ
เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการถูกต้อง
อย่างยิ่ง และการโอนก็ควรจะโอนให้เทศ
บาลนครกรุงเทพ ฯ เขา ไม่ใช่ให้พระคลัง
ข้างที่ แล้วเขาจะไปซื้อขายก็เป็นเรื่องของเขา
เรื่องเช่นนี้เป็นการสนับสนุนให้รัฐบาล
ทำผิดกฎหมายตลอดไป.

นายวิจิตร สุธิตานนท์ รัฐมนตรีว่า
การกระทรวงการคลัง: เมื่อที่รัฐบาลได้ชี้
แจงแล้วว่า ที่ดินรายนี้ที่ปลูกสร้างลงไปนั้น
เป็นเวลา ๓๐ กว่าปีมาแล้ว คือ ที่ห้างปิกริม
เก่า ซึ่งเดี่ยวนั้นเป็นที่ทำการของบริษัท
ไทยนิยมและบริษัทอะไรอื่น ๆ อีกหลาย
บริษัท ๓๐ กว่าปีมาแล้ว เพราะฉะนั้นทำ
เสียให้เป็นการถูกต้อง.

นาย โชติ คุ้มพันธ์ (พระนคร):
ผิดกฎหมาย ที่สืบมาก็เป็นการผิดกฎหมาย
อยู่นั้นแหละ และเมื่อจะโอน ข้าพเจ้าเห็น

ว่าควรจะเป็นของเทศบาล.

ประธานสภาผู้แทน: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้ที่
ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป
ขอได้โปรดยกมือขึ้น.

สมาชิกยกมือ ๓๒ นาย

ประธานสภาผู้แทน: ท่านผู้ใดไม่
เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๐ นาย

ประธานสภาผู้แทน: เป็นอันว่าที่
ประชุมนี้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งคณะ
กรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน
กวัน

นายวิจิตร สุธิตานนท์ รัฐมนตรีว่า
การกระทรวงการคลัง: แปรญัตติ ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน: รัฐบาลขอ
เสนอแปรญัตติ ๓ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน: เมื่อไม่มีผู้ใด
คัดค้าน ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้แปร
ญัตติภายใน ๓ วัน

ต่อไปข้าพเจ้าขอให้พิจารณาร่างพระ
ราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อ
สร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ในบริเวณ
เพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์
อำเภอพระนครจังหวัดพระนครพ.ศ.๒๔๘๘

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างและขยายทางหลวง
เทศบาล ในบริเวณเพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร
จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๕๔๕

หลักการ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัด
พระนคร ให้เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ สร้างและขยายทาง ที่บริเวณเพลิงไหม้

เหตุผล

เพื่อปรับปรุงทางหลวงเทศบาลให้สะดวกแก่การคมนาคม และการป้องกันอัคคีภัย
เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ เห็นสมควรสร้าง และ ขยายทางหลวง ในบริเวณเพลิงไหม้ที่ตำบล
ดังกล่าวในหลักการ และได้สำรวจที่ซึ่งจำเป็นจะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว จึงขอกออกพระราช
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามความในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๗ แห่งพระราช
บัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๕๒๒ เพื่อดำเนินการสร้างและขยายทางต่อไป)

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล
ในบริเวณเพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร
พ.ศ. ๒๕๔๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรจัดการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวง
เทศบาล ในบริเวณเพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัด

พระนคร ซึ่งเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ ได้สำรวจที่ซึ่งจะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว ตามความในพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๒

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลในบริเวณเพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๘๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้นายกเทศมนตรีนครกรุงเทพ ฯ เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลวังบูรพาภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ โดยมีแนวทางกว้างตามใบแนบท้ายพระราชบัญญัตินี้และตามแผนผังที่ดินซึ่งจะได้ประกาศไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอและตำบลที่อสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

บัญชีที่ดินที่อุทธรณ์ขายตามสายที่ ๑ (ถนนทิพย์อารี)

ขนาดกว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ยาว ๒๐๐.๐๐ เมตร จากถนนบ้านหม้อถึงถนนตรีเพชร

ในบริเวณเพลิงไหม้ ตำบลวังบูรพา อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

ลำดับที่	รวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่ที่ดิน		เนื้อที่คืนเหลือ	
					ตารางวา	ตร.วา.	ตารางวา	ตร.วา.
๑.	๑ } ๑ } " } " } " } " }	๑๒๖	๑๒๕๕	พระยาโกเศศรังษีวิวัฒน์	๓๓.๐๐	—	๑๒๕๐.๐๐	
๒.		๑๒๑	๑๓๔๒	หลวงโกธรวินิกพันธ์	๗.๕๐	—	—	
๓.		๒๕๔	๑๕๕๓	" "	๒๐๓.๑๐	—	๑๘๕.๑๐	
๔.		๑๓๗	๑๑๕๗	นายบุญเอิบ อหันทรวิจิ กับพวก	๘.๐๐	—	๗๐.๖๕	
๕.		๑๑๖	๑๘๖๓	วัดทิพย์วารีวิหาร (กรมการศาสนา)	๓๐๕.๐๐	—	๓๐๕.๐๐	
๖.		๑๒๑	๑๑๕๖	พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้า- อิน্দรมงคลการ	๘๘.๐๐	—	๘๘.๐๐	

หมายเหตุ ที่ดินแปลงหมายเลข ๒๒๑, ๒๕๔ ของหลวงโกธรวินิกพันธ์ ได้โอนขายแก่ผู้อื่น และได้แบ่งโฉนดแล้ว แต่เมื่อทำการรังวัดรอบเขตที่จับได้เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๕ ที่ดินแปลงหมายเลข ๒๒๑ (เลขที่ที่ ๕) ถูกขายให้แก่ผู้อื่นแล้ว และถูกหักจำนวนสายที่ ๓ ด้วย.

บัญชีที่ดินที่ถูกตัดถนนสายที่ ๒

ขนาดกว้าง ๖.๐๐ เมตร ยาว ๑๕๔.๕๐ เมตร จากถนนพหลโยธินถึงถนนเจริญกรุง
ในบริเวณเพลิงไหม้ ตำบลวังบูรพา อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

ลำดับที่	ระวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่ดิน		เนื้อที่คืนเหลือ	
					ตามโฉนด ท.ร.ว.	ถูกถนน ท.ร.ว.	จำนวนยก ท.ร.ว.	จำนวนคืน ท.ร.ว.
๑	๗	๒๒๕	๑๕๖๔	ม.จ. จิตพรปรีดี	๒๔	๑.๐๐	—	๒๓.๐๐
๒		๒๒๕	๑๕๖๕	ม.จ. วิกรมสุริยง	๒๓	๒๐.๓๐	๒๐.๐๐	๐.๓๐
๓	"	๑๒๗	๑๑๖๘	ม.จ. หญิงกนิษฐากุมาร	๒๔๑	๓๘.๐๐	๑๕๕.๐๐	๔๔.๐๐
๔	"	๑๒๖	๑๒๕๕	พระยาเทเวศร์วงศ์วิวัฒน์	๑๓๑๕	๕๖.๘๐	๑๗๐.๒๐	๑๐๗.๔๐
๕	"	๑๗๖	๑๑๗๔	กระทรวงการคลัง (ทรัพย์สิน)	๘๑	๕.๗๐	—	๗๕.๓๐
๖	"	๑๑๐	๑๑๖๕	นางสาย	๓๖	๒๓.๗๐	๑๒.๓๐	—
๗	"	๑๐๕	๑๑๖๗	นางชุ่ม กับ นางเข็ม	๑๕๐	๔๓.๗๐	๖๓.๓๐	๓๘.๐๐
๘	"	๑๐๖	๑๑๗๓	มรตกเจ้าพระยาเทเวศร์วงศ์วิวัฒน์	๔๕๒.๐๐	๓๑.๐๐	๔๓.๕๐	๓๗๗.๕๐
๙	"	๑๕๘	๑๑๖๒	นางทองสุข เยาวินธุ์	๖๐	๑๘.๑๐	—	๔๑.๙๐
๑๐	"	๙๑	๑๔๑๕	นางทองสุข เยาวินธุ์	๗๒.๐๐	๒๒.๕๐	๑๐.๕๐	๓๗.๐๐
๑๑	"	๕๒	๑๑๔๘	นายแป๊ะ หุตะสิงห์	๑๕๘	๓.๑๐	๑๕๔.๗๐	—
๑๒	"	๑๘๒	๑๕๑๓	ม.จ. หญิงประสงศ์สม	๑๕๘	๑๘.๓๐	—	—

บัญชีที่ดินที่ถูกตัดโอนแบบยกที่ ๓

ขนาดที่ดินกว้าง ๖.๐๐ เมตร ยาว ๑๓๗.๐๐ เมตร จากถนนพหลโยธินถึงถนนเจริญกรุง
ในบริเวณเพลิงไหม้ตำบลวังบูรพา อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

ลำดับที่	ระวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่ที่ดิน		เนื้อที่ที่ดินเหลือ	
					โฉนด	ท.ร.ว.	ที่ดินที่โอนออก	ที่ดินที่โอนตก
๑	๗	๒๕๕๕	๑๕๕๔	นายประเสริฐ โทณวนิก	๖๕	๑.๐๐	—	๖๑.๐
๒	"	๑๑๕	๑๒๐๔	พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าอนุสรรมงคลการ	๑๐๓๓.๐๐	๖๑.๗๕	๕๖๐.๕๕	๑๐.๗๐
๓	"	๑๒๒	๑๑๖๕	นายฉ่อง บุคยอังกูร กับพวก	๔๔.๐๐	๑๘.๖๐	๑๗.๐๐	๘.๔๐
๔	"	๑๒๓	๑๑๕๗	นายบุญเอิบ อนันทรักษ์ กับพวก	๘๖.๐๐	๒๕.๕๐	๕๓.๕๐	๖.๖๐
๕	"	๒๕๔	๑๕๕๓	หลวงโทณวนิกพันธ์	๒๐๓.๑๐	๐.๒๐	—	๒๐๒.๙๐
๖	"	๑๑๖	๑๘๖๓	วักชีพยวีร์วิหาร (การมการศาสนา)	๓๐๕.๐๐	๗๔.๗๐	—	๒๓๐.๓๐
๗	"	๑๑๗	๑๑๕๕	กรมการวางการคลัง	๕๕๘.๐๐	๕.๓๕	๕๘๒.๖๕	—
๘	"	๑๑๕	๑๑๕๘	กรมการวางการคลัง	๑๐๒.๐๐	๑๖.๐๐	—	๘๖.๐๐
๙	"	๕๗	๑๑๕๒	นางสาวศรีบุญ กับหญิง กับพวก	๖๔.๐๐	๑๕.๓๕	—	๔๘.๖๕
๑๐	"	๒๖๓	๒๐๕๘	นางสาวลัก กุวานเสน	๔๗.๐๐	๒.๕๐	๔๔.๕๐	—
๑๑	"	๑๐๐	๑๑๔๐	นางวราภรณ์พิศิษฐ์	๒๓.๐๐	๕.๑๐	—	๑๗.๙๐
๑๒	"	๕๔	๑๑๓๕	นางวราภรณ์พิศิษฐ์	๗๒.๐๐	๑๓.๑๕	—	๕๘.๘๕
๑๓	"	๕๕	๑๑๔๑	นางวราภรณ์พิศิษฐ์	๔๐.๐๐	๔.๕๕	๓๕.๔๕	—
๑๔	"	๑๘๓	๑๒๑๔	ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์	๑๑๓.๐๐	๗.๑๐	—	๑๐๕.๙๐
๑๕	"	๖๔	๑๒๑๑	ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์	๒๕๒.๐๐	๕.๓๐	๒๔๖.๗๐	—

บัญชีที่ดินที่ถูกต้องตามนสยท ๔

ขนาดกว้าง ๖.๐๐ เมตร ยาว ๒๐๔.๐๐ เมตร จากถนนบ้านหม้อถึงถนนศรีเพ็ญ

ในบริเวณเพลิงไหม้ทำบ่อรับน้ำ ย้ายชื่อพระนคร จังหวัดพระนคร

ที่	ระวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่		เนื้อที่กินเหลือ		หมายเหตุ
					ตามโฉนด ตร.ว.	ถูกต้อง ตร.ว.	กินเหลือ ตร.ว.	ที่ดินได้ ตร.ว.	
๑	๐	๑๐๖	๑๑๗๓	สมภกเจ้าพระยาเทเวศร์วงศ์วิวัฒน์	๔๕๒	๕๓.๓๐	๑๘๔.๗๐	๑๗๔.๐๐	
๒	"	๘๘	๑๑๔๗	นางออง ภาณีพิชัย	๖๓	๑๘.๓๐	๔๑.๓๐	๓.๔๐	
๓	"	๒๑๕	๑๓๖๐	นายเทียบ ศุภกนิษฐ์	๘	๖.๐๐	—	๒.๐๐	
๔	"	๔๕	๑๑๔๕	นางฉันทน์ ศุภกนิษฐ์	๑๕	๔.๓๐	๖.๗๐	—	
๕	"	๑๑๔	๑๑๔๔	พระยาเสวตวิเชียรวิภากร	๓๒	๒๐.๔๐	๑๐.๖๐	๑.๐๐	
๖	"	๑๑๕	๑๑๕๘	กระทรวงการคลัง	๑๐๒	๓๔.๐๐	๑๓.๐๐	๕๕.๐๐	
๗	"	๑๑๗	๑๑๕๕	กระทรวงการคลัง	๕๘๘	๑๖.๕๐	๒.๐๐	๕๖๘.๕๐	
๘	"	๒๖๓	๒๐๕๘	นางสาวรัก กุวานแสน	๔๗	๐.๕๐	๔๖.๕๐	—	
๙	"	๘๘	๑๑๔๗	นายแป๊ะ พุฒะสิงห์	๒๑๔	๔๘.๐๐	๑๖๑.๕๐	๓.๕๐	(ที่แบ่งให้ถูกต้องแล้ว สายที่ ๓ กว)
๑๐	"	๘๗	๑๒๑๐	นายพูนเพิ่ม ไกรฤกษ์	๓๔๖	๑.๗๕	๓๘๔.๒๕	—	
๑๑	"	๖๓	๑๒๐๕	พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้ายุสสรมงคลการ	๒๗๘	๔๕.๒๕	๕.๕๐	๒๒๗.๒๕	

บัญชีที่ดินที่ถูกขายทางอนนสายที่ ๕

ขนาดกว้าง ๓.๐๐ เมตร ยาว ๕๒.๐๐ เมตร จากถนนบ้านหม้อถึงถนนสายที่ ๒

ในบริเวณเพลิงไหม้ตำบลวังบูรพา อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่	ระวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่ดิน		เนื้อที่ดินที่เหลือ		หมายเหตุ
					คามโนะก	ภูมิลาน	ตามโฉนด	จำนวน	
๑	๗	๕๐	๑๒๑๒	ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์	๒๗๗	๗.๖๕	๒๖๙.๓๕	—	พมายเขต
๒	"	๑๐๖	๑๑๗๓	มรดกเจ้าพระยาเทเวศร์วงศ์วิวัฒน์	๔๕๓	๐.๗๐	—	๔๕๑.๓๐	
๓	"	๑๐๔	๑๑๖๑	นางชั้น พงษ์ประยูร	๘๓	๖.๗๐	—	๗๕.๓๐	
๔	"	๑๕๘	๑๑๖๒	นางทองสุข เขาวนัษ	๖๐	๖.๐๐	๗.๐๐	๕๗.๐๐	

บัญชีที่ดินที่ถูกขายทางเดินสายที่ ๖

ภาคถนนสายที่ ๒ ถึงถนนสายที่ ๓ ขนาบกว้าง ๓.๐๐ เมตร ยาว ๕๗.๐๐ เมตร

ในบริเวณเพลิงไหม้กับข่วงบูรพา อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

ลำดับที่	รวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่ดิน		เนื้อที่คืนเหลือ		หมายเหตุ
					ตามโฉนด ก.ร.ว.	ถูกถนน ก.ร.ว.	คืนเหนือ ก.ร.ว.	คืนใต้ ก.ร.ว.	
๑	๑	๑๐๖	๑๑๗๓	มรดกเจ้าพระยาเทเวศรวงศ์วิวัฒน์	๔๕๒.๐๐	๓.๗๐	—	๕๔๘.๓๐	
๒	"	๕๒	๑๑๔๘	นายแป๊ะ หุตะสิงห์	๑๙๘.๐๐	๔.๘๐	๑๕๓.๒๐	—	
๓	"	๘๘	๑๑๔๗	นางออง นาควิสัย	๖๓.๐๐	๒.๔๐	—	๖๐.๖๐	
๔	"	๒๑๔	๑๓๔๕	นางเฉย วิจิตรานนท์	๒๐.๗๕	๐.๒๕	—	๒๐.๕๐	
๕	"	๑๘๐	๑๗๓๐	นางเฉย วิจิตรานนท์	๑๒.๒๕	๐.๑๕	—	๑๒.๑๐	
๖	"	๕๓	๑๑๕๑	นางสุเนตร กงศิริ	๑๒๓.๐๐	๖.๖๐	๑๑๖.๔๐	—	
๗	"	๕๔	๑๓๓๕	นางวราภรณ์พิธิษฐ์	๗๒.๐๐	๓.๑๐	๖๘.๙๐	—	
๘	"	๑๐๒	๑๑๕๒	นางเฉย วิจิตรานนท์	๓๒.๐๐	๐.๕๐	—	๓๑.๕๐	

บัญชีที่ดินที่อุทกขบายทางเดินสายที่ ๗
 ขนาดกว้าง ๓.๐๐ เมตร ยาว ๒๘.๐๐ เมตร ในบริเวณเพลิงไหม้ตำบลวังบูรพา
 อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่	ระวาง	เลขที่ดิน	โฉนดที่ดิน	ชื่อเจ้าของที่ดินตามโฉนด	เนื้อที่ดิน		มูลค่าที่ดิน	
					ตามโฉนด ตร.ว.	ถูกถนน ตร.ว.	ค่าประเมิน ตร.ว.	ส่วนที่คืนเหลือ จำนวน ตร.ว.
๑	๑ ๗	๕๕	๑๑๔๑	นางวรรณทิพย์ทิพย์	๕๐.๐๐	๑.๕๐	—	๓๘.๕๐
๒	๑ ๗	๕๘	๑๑๔๗	นายแป๊ะ หุตะสิงห์	๒๑๔.๐๐	๐.๖๕	—	๒๑๓.๓๕
๓	๑ ๗	๒๑๘	๑๔๐๘	นายแป๊ะ หุตะสิงห์	๕๖.๐๐	๓.๕๐	—	๕๒.๕๐

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ใน
บริเวณเพลิงไหม้ ในท้องที่ตำบลวังบูรพา-
ภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร
พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยมีหลักการว่าเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลวังบูรพา-
ภิรมย์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร
ให้เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ สร้างและขยาย
ทาง ที่บริเวณเพลิงไหม้ โดยเหตุผลว่า
เพื่อปรับปรุงทางหลวงเทศบาลให้สะดวก
แก่การคมนาคม และการป้องกันอัคคีภัย
เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ เห็นสมควรสร้าง
และขยายทางหลวงในบริเวณเพลิงไหม้ที่
ตำบลดังกล่าวในหลักการ และได้สำรวจ
ที่ซึ่งจำเป็นจะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว จึงขอ
ออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
ตามความในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๗
แห่งพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช
๒๔๘๒ เพื่อดำเนินการสร้างและขยายทาง
ต่อไป ในการที่ออกพระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวงของ
เทศบาลครั้งนี้ มีถนนรวม ๗ สายด้วยกัน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใด
ติงใจอภิปราย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอ

ได้ไปรคยเมื่อขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วย

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่า
ที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณา ส่งกรรมวิธีการชุด
ใหม่

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย : ส่งกรรมวิธีการชุด
เดียวกันกับเมื่อขึ้น

ประธานสภาผู้แทน : กำหนดการ
แปรญัตติภายในกี่วัน

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย : แปรญัตติภายใน
๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอ
เสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้
ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุม
นี้อนุวัติ

ต่อไปข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่า
ในภาวะคับขัน ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช
๒๔๘๐ ของนายรังสฤษดิ์ เขาวะศิริ

ข้าพเจ้าได้รับญัตติด่วนจากนายประ-
เสริฐ ทรัพย์สุนทร มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว
ความว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่า

ในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๔๕๐ ของนาย
รังสฤษดิ์ เชาวนะศิริ กับร่างพระราช
บัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ.
๒๔๕๐ ของข้าพเจ้ามีหลักการคล้ายคลึง
กันการอภิปรายในชั้นรับหลักการก็ย่อม
อภิปรายไปในทำนองเดียวกัน ฉะนั้นเพื่อ
เป็นการสงวนเวลา จึงขอให้ร่างพระราช
บัญญัติทั้งสองฉบับนี้ได้พิจารณาด้วยกัน
เฉพาะในชั้นรับหลักการมีผู้รับรองถูกต้อง
แล้ว

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (นครราช
สีมา) : คือร่างพระราชบัญญัติทั้งสอง
ฉบับที่สมาชิกเสนอเข้ามา นั้น เฉพาะอย่าง
ยิ่งในเรื่องหลักการมีข้อความคล้ายคลึงกัน
จริง แต่ข้อปลีกย่อยในตัวของพระราชบัญญัติ
แต่ละข้อหาได้เหมือนกันไม่ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าถ้าหากว่าจะเอาไปรวมกัน
ไม่เป็นการสมควร ถึงแม้ว่าหลักการซึ่ง
แน่นอนเหมือนกัน แต่ประเด็นต่าง ๆ ไม่
เหมือนกัน ก็ควรพิจารณาแยกกันดีกว่า
ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างนี้

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์
ธานี) : คือว่า สำหรับในชั้นรับหลักการ
นี้ ข้าพเจ้าหมายถึงว่า เพื่อไม่ให้เสียเวลา
เท่านั้น ถ้าหากว่าเราจะพิจารณาอีกครั้ง
การพูดก็คงพูดซ้ำกัน คือไม่ได้มีความ
ประสงค์อย่างอื่น นอกจากต้องการสงวน
เวลาเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับ
ควบกันไปตามคำเสนอของคุณประเสริฐ
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่
เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่
ประชุมนี้ให้พิจารณาแยกกัน คือไปนี้เป็น
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะ
คับขัน ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๕๐ ของนาย
รังสฤษดิ์ เชาวนะศิริ

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๐

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมเช่าในภาวะคับขันให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

เนื่องแต่คำวิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า “ เกหะ ” ในพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าใน
ภาวะกักกัน พ.ศ. ๒๔๘๘ ไม่รัดกุมเหมาะสม จึงทรววิเคราะห์ศัพท์ไว้ให้ชัดเจน และ
ก่อนปรากฏกลุ่มคำว่า การที่ความในกฎหมายนี้ในคดีอาญาของศาลฎีกาเป็นเหตุให้ผู้ให้เช่า
ถือเป็นบรรทัดฐานในคดีแพ่ง เป็นทางให้เกิดกรณีพิพาทระหว่างผู้เช่าและผู้ให้เช่าอย่าง
มากมาย จึงสมควรแก้ไขกฎหมายนี้เสีย จึงขอยุ่พระราชบัญญัตินี้ไม่มีความเหมาะสมรัด
กุมอยู่ถึงบางประการ ควรจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยถือหลักการถ้อยที
ถ้อยยาติต่อกัน ระหว่างผู้เช่าและผู้ให้เช่า แต่การแก้ไขนี้จะต้องใช้เวลาานาน แต่
เหตุการณเฉพาะหน้าควรแก้ไขก่อนตามร่างพระราชบัญญัตินี้

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะกักกัน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๔๙๐

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมค่าเช่าในภาวะกักกัน
ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “ พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะกักกัน
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๐ ”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกคำวิเคราะหส์ัพท์ของคำว่า “เคหะ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปในแทน

“เคหะ” หมายความว่าสิ่งปลูกปรังที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย, ประกอบการพัก, ธุรกิจหรืออุตสาหกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างก็ตาม

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่คดีที่ค้างพิพาทมาอยู่ ทั้งในคดีชั้นศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกาคด้วย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) รังฤกษ์ ฆวานะสิริ ผู้เสนอ

- (ลงชื่อ) ชิต, ทิม ภูริพัฒน์, ว.พงษ์พิสิษฐ์, ส. พรหมประกาย ผู้รับรอง
- .. อ้วน นาคทรพรพ, ประมวล ประสาร, ท. กลังอาวุธ ..
- .. พันธุ์ อินทวงศ์, อุปกรณ์รัตวีดี, ระดับคดี, กระจ่าง ตูลารักษ์ ..
- .. คุณิต ..

นายรังฤกษ์ ฆวานะสิริ (พระนคร): ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยมีหลักการที่จะให้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมีเหตุผลย่อว่า เนื่องแต่คำวิเคราะหส์ัพท์ของคำว่า “เคหะ” ในพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๕๒๗ ไม่รัดกุมเหมาะสมจึงควรวิเคราะหส์ัพท์ไว้ให้ชัดเจน และย่อมปรากฏอยู่แล้วว่า การตีความในกฎหมายนี้ในคดีของศาลฎีกาเป็นเหตุให้ผู้ให้เช่าถือเป็นบรรทัดฐานในคดีแพ่ง เป็น

ทางให้เกิดกรณีพิพาทระหว่างผู้เช่าและผู้ให้เช่าอย่างมากมาย จึงสมควรแก้ไขกฎหมายนี้เสีย จริงอยู่ พระราชบัญญัตินี้ไม่มีความเหมาะสมรัดกุมอยู่บ้างบางประการควรจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นโดยถือหลักการต่อซึ่งถ้อยปฏิบัติต่อกันระหว่างผู้เช่าและผู้ให้เช่า แต่การแก้ไขนั้นจะต้องใช้เวลานาน แต่เหตุการณ์เฉพาะหน้าควรแก้ไขก่อนตามร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยที่เวลานี้เราขอมประจักษ์กันทั่วไปแล้วตามข่าวหนังสือพิมพ์หรือโรงศาล ย่อมมีคดีกันเกี่ยวด้วยค่าเช่าหรือรับไล่แต่เงินจำนนวนมาก แต่ราษฎรที่เดือดร้อนเป็นจำนวน

ง ปรากฏว่าในที่สุดได้แบ่งตัวยกพวก ขึ้นค่าเช่า
 ไม้ แต่ในใจของแป๊ะเจี๊ยะก็เป็นส่วนมาก
 แต่ทั้งนี้ก็มีถึงตัวยกพวกที่ความหมายของคำว่า
 “ยกพวก” เป็นเหตุให้ผู้ให้เช่าเขยรีตเอาเปรียบ
 ผู้เช่าได้ในเวลาประกอบกัน ทั้งนี้แม้ว่าผู้เช่าจะ
 ต้องเสียภาษีเงินให้แก่ผู้ให้เช่า คนเราก็คง
 ได้มีโอกาสนอนอยู่แล้วก็หาจ้ต้องเช่าบ้าน
 อยู่ไม่ เพราะฉะนั้นก็จำต้องเสียค่าเช่าอยู่
 ทั้งนี้ แป๊ะเจี๊ยะถูกเรียกสูงขึ้น ๆ ทั้งที่เราเห็น
 กันอยู่ทุกวันนี่ สิ้นสัญญาที่เรียกแป๊ะเจี๊ยะ
 พอดีใหม่ก็เรียกแป๊ะเจี๊ยะอีก ผกกลางไปเข้า
 ไปตำรวจหน้าข้าง บ้านโตซำรุกก็ตั้งซ่อม
 แคม เรียกแป๊ะเจี๊ยะอีก การเรียกแป๊ะเจี๊ยะ
 หามรุ่งหามค่ำเช่นนี้ทำให้เกิดกันทรายแก่
 ผู้ยอม บรรดาสมามก็ไม่สามารถจะต่อสู้
 กับการเรียกแป๊ะเจี๊ยะได้ ผู้ที่ให้การ
 เสี่ยงหมายแก่การเสวยบุญก็อยู่ อีกประการ
 หนึ่ง บรรดาพ่อค้าที่เสียแป๊ะเจี๊ยะเป็นจ่า
 นวนมากแล้วเขาจะไปกติกเขากับใคร ก็คิด
 เอาแก่ผู้ซื้อสินค้ากันนั้น อันนี้เป็นเหตุให้เข้า
 ของแพง เราก็ได้รู้เรื่องกันแล้วว่าจะต้อง
 หาวิธีหนึ่งวิธีใดให้เข้าของถูกลงได้ เพราะ
 ฉะนั้นเราก็ จะต้องทำให้แป๊ะเจี๊ยะหมดไป
 และเราผู้แทนราษฎรทั้งหลายที่ได้เข้ามา
 นี้ก็ย่อม ได้รับรองกับราษฎรกันอยู่ตลอดชั่ว
 กาลนานแล้วว่า เราพร้อมที่จะทำเท่าใดทุก
 ข้ำรุงสุดของราษฎร แต่ก้ได้มีราษฎรทั่วไป
 ไม่เฉพาะผู้ที่เช่าบ้านเขาอยู่ แม้ประชาชน
 ทั่วไปก็ย่อม ได้รับผลสะท้อนจากการที่ถูก

เรียกแป๊ะเจี๊ยะกันอย่างไม่มีลิมหุลิมตา เมื่อ
 เป็นดังกล่าวแล้ว จึงยังข้อข้อของแพง
 เป็นต้น และสำหรับผู้ที่ยกพวกต้องเช่าบ้าน
 เขา และต้องถูกขับไล่เป็นเวลานานไม่มีที่
 อยู่ต้องอาศัยชั่วคราว เฉพาะอย่างยิ่งบรรดา
 ข้าราชการซึ่งได้รับความทุกข์ร้อนลำบากทุก
 วันนี่ ก็เป็นที่ทราบกันอยู่ และได้เคยร่ำ
 ร้องว่าเงินเดือนไม่พอใช้จ่าย ยิ่งถูกเรียก
 ค่าเช่าขึ้น ถูกเรียกแป๊ะเจี๊ยะอย่างไม่มีลิมหุ
 ลิมตาอย่างนั้นแล้ว ทำให้ครอบครัวเป็นวัน
 ไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ เมื่อถูกขับไล่
 เป็นจำนวนมากเช่นนี้ ทำให้เกิดการอล
 หน่านเป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ดี เรา
 มาแก้เคหะเสียใหม่ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่
 การที่ได้มีพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าให้
 เหมาะสมนั้น ก็จำเป็นจะต้องแก้ไข
 พิจารณากันนี้กันมาเป็นเวลานาน เพราะ
 เราจะต้องถือหลักมัชยที่น้อยอาศัยซึ่งกัน
 และกัน ถ้าจะถือเคร่งครัดตามฉบับนี้แล้ว
 อย่าเอาการเสียดเปรียบได้เปรียบซึ่งกันและ
 กัน เพราะฉะนั้นการจะพิจารณาต่อไปต้อง
 กินเวลานาน พิจารณาผลได้ผลเสียอย่าให้
 มีการเสียดเปรียบได้เปรียบเหลือล้ำค่าสูง
 มากมายประการใด ฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้
 ก็เป็นเพียงว่า เราจะได้พยายามแก้ไขลด
 การกระทำซึ่งก่อความเดือดร้อนลำบากยาก
 เข็ญในเวลานี้ให้ลดได้ชั่วขณะหนึ่ง ฉะนั้น
 ข้าพเจ้าจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติต่อที่
 ประชุมนี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่าน

สมาชิกทั้งหลายคงจะได้เห็นความเห็นใจ
บรรดาผู้เดือดร้อนนี้ และรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติไว้ด้วยดี

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช
(พระนคร) : ก่อนที่จำเ็จจะอภิปราย
อยากจะขอทราบจากรัฐบาลก่อน

ประธานสภาผู้แทนทราบว่าจะอย่างไร

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช
(พระนคร) : ทราบจากรัฐบาลว่าจะว่า
อย่างไร

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี : คือเกี่ยวกับร่างพระราช-
บัญญัติค่าเช่านี้ ความจริงรัฐบาลก็กำลัง
ดำเนินการพิจารณาอยู่ และในการพิจารณา
ของทางรัฐบาล ก็มุ่งทำให้ทางคณะกรรมการ
การกฤษฎีกาพิจารณานั้นก็ได้เร่งรัด ไป
ปรากฏว่าเขาได้ทำร่างเป็นภาษาอังกฤษขึ้น
เสร็จเรียบร้อยแล้ว และได้พิจารณากัน
ครั้งหลังที่สุด เมื่อวันพฤหัสบดีวันศุกร์ที่
แล้วมา และได้ส่งประชุมต่อไปวันจันทร์
ก็เข้าใจว่าจันทร์นี้ เรื่องนั้นก็อาจจะเสร็จ
และแปลเป็นภาษาไทยก็อาจจะเสนอมา
เพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาได้ในราวปลาย
สัปดาห์หน้า และคณะรัฐมนตรีต้องใช้เวลา
พิจารณาอีกพอสมควร ก็คิดว่าคงจะเสนอ
มายังสภานี้ได้ภายในเดือนนี้ คงจะเสนอ
มาได้ แต่ที่ว่าจะจะเป็นปลายเดือน ส่วน
รายละเอียดเกี่ยวกับตัวร่างพระราชบัญญัติ

นี้ ความจริงก็ได้มีการพิจารณาปรึกษากัน
ในคณะรัฐมนตรีอยู่เป็นการทั่วไป คือได้มี
ทั้งในส่วนของผู้เช่าและผู้ให้เช่าโดยตลอด
ทั้งข้อเท็จจริงและความเดือดร้อนที่ได้เป็น
อยู่กับประชาชน แต่ทว่าส่วนร่างพระราช-
บัญญัติของท่านสมาชิกที่ได้เสนอมานี้ ก็มี
ความมุ่งหมายไปในทางที่จะระงับความสับสน
สับสนหนาน หรือความเดือดร้อนที่มีอยู่กับ
ประชาชนในเวลานี้ รัฐบาลก็เห็นว่าถ้าหาก
จะพิจารณาในอันที่จะระงับความเดือดร้อน
ของประชาชนเป็นการชั่วคราวไปก่อนในรูป
ที่เหมาะสมแล้ว ทางรัฐบาลก็จะได้เร่งรัดใน
การที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติซึ่งจะเรียก
ว่าชั่วคราวฉบับนี้ แต่ไม่ใช่การชั่วคราว
ประมวลกฎหมายแพ่ง เพราะประมวล
กฎหมายแพ่งเรามีอยู่แล้ว และมีเหตุผล
เรียบร้อยแล้ว ผู้เช่าก็กลับไปเช่าประมวล
กฎหมายแพ่งกัน แต่ทว่าเป็นระยะเวลา
ประมาณหนึ่งปีหรือสองปี จนกว่ามาตร-
ฐานของการครองชีพจะกลับสู่ระดับปกติ
ปัญหาความเดือดร้อนในเวลานี้ที่ผู้เช่าได้รับ
อยู่โดยเฉพาะมีการขับไล่กันนั้น ทางสภา
จะให้ความเห็นใจและช่วยเหลือในเวลานี้
ประการใด ซึ่งในการที่จะได้ออกเป็นพระ-
ราชบัญญัติโดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้ให้
เช่าตลอดจนกระทั่งข้อเท็จจริง ความเดือด
ร้อนและเหตุผลแวดล้อมโดยละเอียดนั้น
รัฐบาลก็จะได้เร่งรัดที่จะได้เสนอมานี้ แต่

คิดว่ากว่าจะได้ผ่านเกณฑ์ไม่ได้ก็ข้างเร็วก็ประมาณกลางเดือนหน้า หรือปลายเดือนนี้รัฐบาลเสนอมาแล้วกลางเดือน หรืออาจจะเป็นถึงเดือนหน้า เมื่อเป็นเช่นนี้ความเดือดร้อนของผู้เช่าซึ่งผูกฟุ้งซ่านไปอยู่ในเวลานี้ก็ยังมี เมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลก็คิดว่าถ้าสถานะได้ยืมไปขายกัน และมีความเห็นว่าจะแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ให้เหมาะสมล่วงหน้าเป็นการชั่วคราวแล้ว รัฐบาลก็ไม่มีสิทธิ์จัดตั้งประการใด

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้านึกว่าในการที่จะยกเลิกบางทีจะเป็นประโยชน์ เพราะว่าการรัฐบาลกำลังร่างกฎหมายควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันอยู่ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเหตุว่าเท่าที่เสนอแก้ไขมานี้ เท่ากับเป็นการคุ้มครองนายทุนมากกว่า ที่จะเป็นเรื่องช่วยเหลือคนจน เหตุใดข้าพเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้น เพราะเหตุว่า เดิมกฎหมายควบคุมค่าเช่า ถ้าท่านได้ถ่านวิเคราะห์ศัพท์ เศษในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าแล้ว เขาบัญญัติไว้แบบนี้หมายความว่าสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยไม่ว่าจะเป็นที่ประกอบกิจการ หรือประกอบอุตสาหกรรมด้วยหรือไม่ นี้จะเห็นได้ว่า เศษ หมายความว่าที่อยู่อาศัย แต่ที่แก่นไปไกลเหลือเกิน คือ เศษ หมาย

ความว่าที่อยู่อาศัย ประกอบการพาณิชย์ และอุตสาหกรรมหรืออย่างไรก็ตาม สมมติว่าได้เช่าที่ตึกโรงงานประกอบอุตสาหกรรมอย่างใหญ่เช่นตึกสูงห้าหรือตึกหกก็ตาม ก็เข้าวิเคราะห์ศัพท์เช่นนี้เหมือนกัน หรือเราตั้งห้างร้านบริษัท ไทยนิยมเพราะเหตุว่าที่ไม่ถือเอาที่อยู่อาศัยเป็นเกณฑ์เช่นนี้ก็เข้าพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่านี้ด้วย ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ควรจะไปไกลนัก เพราะเหตุว่าความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเดิมนั้น ความมุ่งหมายโดยแท้ก็เพื่อจะคุ้มครองคนจนที่ไม่มีที่อยู่อาศัยชนิดที่ได้เงินเดือนหรือสองร้อยก็ไม่พอกินอยู่แล้ว แล้วจะถูกขังค่าเช่าเรียกแม่เงี้ยวอีกก็อยู่ไม่ได้ แต่กฎหมายนั้นไม่มุ่งหมายที่จะคุ้มครองนายทุนหรือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ซึ่งมีทุนพอที่จะเสียค่าเช่าเสียค่าแม่เงี้ยว ค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมสถานที่ได้ ด้วยเหตุฉะนั้นการที่จะแก้กฎหมายคุ้มครองนายทุนพวกที่ประกอบอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ซึ่งโดยมากเป็นคนต่างชาติก็ไม่ใช่การสมควร เพราะผลร้ายอยู่ที่คนไทย การที่จะเก็บค่าเช่าสูงขึ้นหรือเรียกค่าแม่เงี้ยวนั้น ผลร้ายก็ตกอยู่กับพวกเราเป็นส่วนใหญ่ กฎหมายเดิมมีอยู่แล้ว เขาเขียนว่าให้ถือเกณฑ์ที่อยู่อาศัยเป็นหลัก เพราะเหตุว่าคนจนโดยมากใช้ที่อยู่อาศัย การใช้คำว่าที่อยู่อาศัยเป็นหลัก

นั้นเป็นท้าวบุญชั่ง กิ่ง ภูมิทานิกขันธ์ขึ้นถึงผู้ที่ใช้ห้องแถว เพราะเหตุว่าบางคนไม่มีทางทำมาหากินอย่างอื่นก็ขายกล้วยไข่ กล้วยแขก ก็ซื้อว่าประกอบการค้า แต่ก็ไม่น่าจะให้คนจนได้อยู่ในท้าวบุญชั่งกฎหมายใหม่ ว่า ไข่ที่ซื้ออยู่ขายแล้วถ้าแม้ว่าประกอบการค้าบ้างก็ไม่เป็นไร คงได้ไว้กับความคุ้มครองคือจะเรียกค่าเช่าให้ภายในพระราชบัญญัตินั้น จะเรียกแป๊ะเจี๊ยะไม่ได้ตามมาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติเก่า ขอให้เห็นว่าโรงงานเล็ก ๆ คำว่าอุตสาหกรรมนั้น คนจนที่ไร้อาชีพก็เขาอุปโภคบริโภคก็มีรูปฉายนี้ที่อุตสาหกรรมเหมือนกัน ไม่ควรจะให้เขาเสียผลประโยชน์ตามกฎหมาย เพราะฉะนั้น กฎหมายเดิมจึงเขียนคุ้มครองพวกนี้ คือให้ค่าเช่าที่ที่อยู่อาศัย แล้วถ้าแม้ว่าคนเหล่านั้นจะไปประกอบการค้าเพียงเล็กน้อย ๆ หรือประกอบอุตสาหกรรมทำรูปก็ตีหรือทำกล่องใส่เครื่องนมขายก็ตี ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมย่อย ๆ ก็ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ คือเจ้าของที่จะเรียกค่าเช่าขึ้นหรือเรียกแป๊ะเจี๊ยะไม่ได้ นี้ก็คุ้มครองอยู่แล้ว ในเรื่องอาศัยนั้น ไม่บังคับเขาเป็นเกณฑ์ผู้เช่าเพื่อประกอบการค้า ทำอะไรหรือจะเป็นอุตสาหกรรมก็ตาม เป็นอันว่าขึ้นค่าเช่าไม่ได้ ถ้ากำหนดอย่างนี้แล้วคนไทยเรามากจะขาดทุน เพราะที่คนต่างชาติเขาประกอบอุตสาหกรรมมากกว่าคนไทย

และใหญ่กว่าคนไทยทั้ง เพราะคนไทยทำนั้นเป็นเรือกเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งได้รับความคุ้มครองจาก กฎหมายเก่าอย่างเร็ว ๆเดียวนี้เราจะเห็นว่าที่ศาลฎีกาตัดสินและแปลความในมาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าว่าเป็นสถานที่ที่ได้ในยกทำการค้าเป็นส่วนใหญ่แล้ว ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ และในเงื่อนไขข้าพเจ้าจะเห็นใจคนไทยถึงนัก แต่ว่าศาลจะตีความหรือจะพิจารณาคดีถึงอย่างไรเป็นเงาของศาลซึ่งเป็นผู้มีสิทธิและเป็นเอกาธิปไตยหนึ่งอันนี้ข้าพเจ้าเห็นใจคนไทยมาก เพราะว่าวิธีที่จะขายความนี้จะต้องพิจารณาตามกฎหมายเดิมและดูข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรอย่างเรื่องที่มีอยู่ในเวลานี้ก็ข้อเรื่องเกี่ยวกับสหกรณ์แห่งหนึ่ง ซึ่งได้ว่าที่ประกอบกิจการของสหกรณ์และถูกฟ้องล้มได้ เรื่องนี้มีปัญหาว่าสหกรณ์นั้น ได้ได้รับความคุ้มครองของพระราชบัญญัตินี้หรือไม่และเมื่อคดีถึงศาลฎีกาแล้วปรากฏว่า ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองแต่อย่างใดเลย เพราะว่าในกฎหมายนั้นได้เขียนไว้ว่าทำการค้าเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงไม่ได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายนี้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องการทำการค้าหรือทำอุตสาหกรรมอย่างใดไม่ควรจะบังคับหรือกำหนดลงไป ควรจะปล่อยเอาไว้ เพราะว่าบางคนเป็นทุนว่าขายแต่ซึ่งอาศัยบ้านอยู่ และได้ซื้อของเล็ก ๆ

น้อยๆ มาใส่ในรูปแล้วจึงจันทัน เพราะบ้านเล็กแล้วส่วนตัวของคนนั้นก็ไปอาศัยอยู่ในเรือนเดียวแล้วจะทำอย่างไรได้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วถ้าปล่อยไว้ก็จะไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างไรตามกฎหมายเก่า เพราะว่าการที่แก่ช้อมาเห็นนิดๆ หน่อยๆ ก็ถือว่าการค้าเสียแล้ว และในทำนองเดียวกันเราให้คนไปบนเฝ้าของที่ฮากการราชการเงินแล้วจะถือว่าการค้าเป็นส่วนใหญ่ นั้นไม่ได้ เพราะว่าไม่ใช่เป็นเรื่องที่อยู่ในอาศัยอย่างนี้ ถ้าศาลจะตัดสินว่าไม่ได้รับความคุ้มครองหรืออย่างไร เพราะว่าผู้นั้นไม่ได้ทำการค้า เพียงแต่เขาได้ให้ไปบนเฝ้าของท่านนั้น และในเรื่องนี้เป็นข้อเท็จจริงที่เราจะต้องวินิจฉัยว่า จะเป็นที่อยู่ที่อาศัยหรือไม่ คือจะเป็นอะไรก็ตามจะเป็นที่อยู่ที่อาศัยแล้วใช้ทำอะไรก็ได้ ไม่กำหนดลงไป อย่างสมมติว่าเจ็ดตัวหรือเก้าตัวคนหนึ่งมีบ้านอยู่ที่บางกระบี่และมาทำกำขวยที่ราชวงศ์ ครั้นเวลาเลิกขายของเสร็จแล้วก็ไม่ได้นอนที่ร้านนั้นกลับมานอนบ้านของตนเสีย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วที่ร้านนั้นก็ไม่ใช่เป็นผู้ที่อยู่อาศัย ก็จะมีการโกงกันหรือหลอกเลี้ยงกันได้ และศาลก็จะตัดสินลงไปในเรื่องที่อยู่อาศัย นี่เรื่องเท็จจริงมีอย่างนี้ แต่ถ้าเราจะแก้ สมมติว่า เขาจะศาลจะตัดสิน ถ้าเราจะแก้ความเดือดร้อน

ของประชาชน ก็มีทางแก้ด้วยวิธีอื่น เช่นเราบอกว่าการที่อาศัยไม่ให้คำนึงว่าเป็นที่ค้าขายเป็นส่วนใหญ่หรือไม่ ลงได้เข้าเกณฑ์พระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่ให้คำนึงว่าค้าขายตามนี้หรือไม่ แต่ว่าถ้าขยายไปถึงประกอบกิจการอุตสาหกรรมต่างๆ แล้ว พวกนายทุนได้กำไรแล้วเจ้าของที่แม่เจ้าของที่ซึ่งเห็นใจเขาเหมือนกัน เพราะเหตุว่าคนที่มาให้เช่าก็คนไทย และนอกจากนี้บางรายก็มีที่เล็ก ๆ น้อยๆ ถ้าเพียงว่ากฎหมายเข้มงวดกวัดขันเกินไป เช่นโรงงานตลุงแร่ขอเช่าแล้วขึ้นค่าเช่า และสถานที่ให้เช่าก็ไม่มี เช่นนี้ก็จะเสีย เศรษฐกิจก็จะตกต่ำ และเฝ้าว่ามีปัญหาเรื่องนี้ควรจะพึงเสงส่วนได้เสียทั้งสองฝ่าย ทั้งฝ่ายผู้ให้เช่าและผู้เช่า และเห็นว่าเรื่องที่เราเสนอมานี้ถึงแม้ว่าท่านสมมติจะมีเจตนาดีก็ตามก็แก้ไม่ได้ ตรงกันข้ามกลับจะเป็นประโยชน์แก่นายทุน เพราะฉะนั้นถ้าพระเจ้าจึงไม่เห็นด้วยในหลักการนี้.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม : ความที่สมมติได้อภิปรายเมื่อก่อนบางที่ข้อเท็จจริงต่างๆ อาจจะเข้าใจคลาดเคลื่อนเป็นอันมาก เราเข้าใจยังไม่ถูกต้องนัก ปัญหาที่ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นการสนับสนุนนายทุนหรือไม่หรือว่าจะเป็นเรื่องที่ว่าเรา

ช่วยคนต่างตำราผี เภตีดวงหรือไม้เท้าเป็นเงา
 ต้องพิจารณาถนัดอย่างรอบคอบ เพราะว่าผล
 ของพระราชบัญญัตินี้จะเป็นประการใด
 โดยเฉพาะข้อที่กล่าวอ้างว่าถ้าเราขยายคำ
 วิเคราะห์คำสั่งของพระราชบัญญัตินี้ไปอย่าง
 กว้างขวางเช่นนั้นแล้วจะเป็นการตัดทอน
 การอุทธรณ์การกระทำของประเทศนั้น ซ้ำอีก
 นี้ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงในเบื้องต้นเสียก่อน
 ว่า ในหลักการของพระราชบัญญัติฉบับนี้
 เราได้ร่างไว้กว้างขวาง ๆ คือร่างไว้เป็นการ
 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมค่า
 เช่าในภาวะคับขันให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพราะ
 ฉะนั้นการที่จะปรับปรุงอย่างไรให้เป็นทาง
 ที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าสมาชิกทุก
 ท่านก็น่าจะร่วมมือร่วมใจแก้ไขให้เหมาะสม
 ยิ่งขึ้น ท่านสมาชิก ได้กล่าวเมื่อคืนนี้ว่า
 การแก้ไข โดยเฉพาะแก้ไขมาตราที่สี่พหุ
 “เศษ” ในพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่า
 ในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๕๑๙ เสียใหม่ ว่า
 “เศษ” หมายถึงสิ่งปลูกสร้างที่ได้เป็นที่
 อยู่อาศัย ถึงแม้จะ ประกอบการการค้าหรือธุ
 รกิจด้วยก็ได้ อย่างนี้ก็เป็นกรปรับปรุง
 แก้ไขอย่างหนึ่งซึ่งไม่ขัดกับหลักการ ซึ่ง
 ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าทางสมาชิกที่อภิปรายเมื่อ
 เห็นด้วยในการแก้ไขที่ตนเองนั้น ข้าพเจ้า
 คิดว่าผู้เสนอและผู้คัดงจะ ไม่มีอะไรจะทัก
 ขวาเสียว่า ที่เสนอร่างมาในรูปนี้แล้วก็ให้
 เป็นไปในรูปแบบนั้นก็หาไม่ ซึ่งความแท้ของ

ท่านก็พอจะสรุปได้แล้วว่า . ในการแก้ไข
 ความเดือดร้อน โดยเฉพาะการแก้ไขปรับ
 ปรุงครั้งที่ผ่านมาอภิปรายตอนท้ายว่าเราถือหลัก
 ว่า ที่นี้ได้เป็นที่อยู่อาศัย ถ้าแม้จะประกอบ
 การค้าด้วย ธุรกิจด้วย หรืออุตสาหกรรม
 ด้วยก็ใช้ได้ ถ้าเช่นนั้นการอภิปรายก็
 จะรวบรวมออกไปอีกเป็นอันมากกว่า เรา
 ได้มาพบกันเกือบจะถึงทางแล้ว ส่วนใน
 ประเด็นที่ว่า ถ้าเราทรงว่าการแก้ไขของ
 พระราชบัญญัตินี้ถกออกไปนั้น จะเป็นการ
 ช่วยพสกนิกรท่านนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่
 น่าจะวิตกไปเช่นนั้น เพราะว่าบรรดาห้าง
 ร้านซึ่งประกอบการค้าอย่างเดียว เช่นร้าน
 ไทยนิยมตั้งที่ท่าถนนกัลยาณมิตร หรือที่
 ประกอบอุตสาหกรรมอย่างเดียวกันนั้นก็
 ตามร่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ยอมรับกัน
 แล้วว่า เขาจะเรียกเก็บเบิ๊ะเจี๊ยะและขึ้นค่า
 เช่าก็ได้ไม่มีอะไรห้ามปราม เพราะฉะนั้น
 การที่เขารับขึ้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ก็นับ
 ว่าบรรดาเจ้าของอาคารเหล่านั้นได้เรียกเก็บ
 ค่าเช่าและเบิ๊ะเจี๊ยะพอสมควรในปัจจุบัน
 แล้ว เช่นในปัจจุบันนี้บรรดาร้านค้าต่าง ๆ
 ผู้ประกอบการค้าโดยไม่มีที่ที่อยู่อาศัย เช่น
 ไทยนิยมเช่นนี้ บรรดาเจ้าของอาคารก็ควร
 จะเรียกเก็บค่าเช่าหรือเบิ๊ะเจี๊ยะได้ตามพอ
 ใจ ตามที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้กล่าวมา
 แล้วว่า การบัญญัติทางพระราชบัญญัติ
 ถึง โรงศาลเป็นอันมากจะระงับเป็นการชี้

คราว จนกว่าเรื่องค่าเช่าในรูปนั้นจะผ่าน
พฤษสภาได้ก็ตกไปในราวเดือนสิงหาคม
ก็อาจจะเห็นได้ แต่ในกรณีที่เป็นเรื่องเดียวค
ร้อยแน่นอนประการทั้งที่ท่านสมาชิกทั้งหลาย
ได้ปฏิบัติอยู่นั้น เป็นสิ่งที่ท่านสมาชิกทั้ง
หลายไม่น่าจะละเลยไปเสีย

ที่นี้พูดถึงการตีความในกฎหมายนั้น
ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับผู้อภิปรายเมื่อถึงที่ว่า
ความหมายของคำว่าเคหะตามที่ใช้อยู่ใน
ปัจจุบันนี้ คือเคหะนั้นหมายความว่าสิ่ง
ปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ไม่ว่าจะใช้
เป็นที่ประกอบอุตสาหกรรมหรือไม่นั้น
ความจริงตามทวิเคราะห์ศัพท์ตั้งที่ ได้ชี้
แจงแล้วนี้เป็นสิ่งที่คุ้มครองได้ตามความใน
กฎหมายอยู่แล้ว นี้ข้าพเจ้าไม่เถียง แต่เหตุ
ที่เกิดขึ้นทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่า การที่ศาลฎีกา
ได้พิพากษาโดยตีความหมายคำวิเคราะห์
ของคำว่าเคหะ หนีจากความมุ่งหมายของ
พระราชบัญญัติที่ตราไว้ นั่นก็เป็นเหตุให้มี
คดีฟ้องร้องกันเป็นอันมาก เมื่อมีคดีฟ้อง
ร้องกันเป็นอันมากเช่นนี้ แล้วเราก็รับกันว่า
เราจะต้องเคารพต่ออำนาจตุลาการ ซึ่งแม้
ว่าศาลฎีกาได้พิพากษาไป เช่นนั้นแล้วเราก็
ไม่มีทางใดที่จะไปคัดค้านคำพิพากษา และ
โดยเฉพาะศาลฎีกาเราก็ต้องเคารพ และ
การที่เราเคารพนั่นเองการที่เราจะยืนยันว่าคำ
วิเคราะห์ศัพท์เดิมนั้นใช้ได้ แล้วก็เป็นสิ่งที่

เห็นไปไม่ได้ เพราะเหตุว่าแม้ว่าร้องขึ้นไป
ถึงศาลฎีกา ๆ ก็จะต้องตีความตามที่ได้พิ
พากษาไปแล้ว ถึงแม้ว่าสมาชิกของเราเห็น
โดยสุจริตว่าคำพิพากษาของศาลฎีกานั้นน่า
จะคลาดเคลื่อน แต่โดยความเคารพต่อ
อำนาจศาลเราก็ไม่มีทางที่เราจะไปตีความ
หมายของคำว่าเคหะตามที่เรารวรณานั้น
ได้ เพราะฉะนั้นก็มีทางเดียวที่จะต้องแก้
กฎหมายนั้น จริงอยู่ ก็เมื่อเช่นนั้นแล้วคำ
วิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า เคหะ หนีในรูปคดี
แห่งด้วยกัน ความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า
ในเรื่องคดีอาญาในเรื่องที่จะถือว่า บุคคลมี
ความผิดฐานบุกรุกด้วยหรือไม่ บุคคลทุก
คนต้องมีเจตนากระทำผิดอาญาตาม มาตรา
๔๓ หรือไม่ เช่นนี้เมื่อเข้าไปศาล ก็ยก
ฟ้องได้ แต่ศาลฎีกาถือว่า ต้องถือว่าอะไร
เป็นประธานในเคหะนั้น ถ้าถือว่าที่อยู่อาศัย
เป็นประธาน ก็ย่อมได้รับความคุ้มครอง
ตามกฎหมาย แต่ถ้าถือว่าการค้าเป็นประธานก็
ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครอง แม้ว่าจะเป็นที่
อยู่อาศัยด้วย ก็เป็นเหตุให้ผู้ที่มิเคหะต่าง ๆ
ฟ้องร้องขับไล่เป็นจำนวนมากมาย และ
เกิดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง บางสำนักงาน
ได้รับความเสียหายวันละเป็นจำนวน ๑๐๐ กว่า
คดี ซึ่งถ้าปล่อยไปเช่นนี้ บรรดาผู้ที่ครอบ
ครองเคหะก็ย่อมได้รับความเดือดร้อนและ
เป็นการรบกวนรกรกศาลโดยใช้เหตุ

ที่นี้ ปัญหาต่อมาคือว่า ในการที่เราจะตีความความหมายของคำว่า เกษะ นี้ประการใด ข้าพเจ้าใคร่ขอยกตัวอย่างในคดีที่ดำเนินการอยู่ในศาลในบัดนี้ว่า เป็นไปประการใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาลแขวงพระนครเหนือ ไม่ได้ถือหลักการตามที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยคดีโดยความหมายที่ท่านสมาชิกอภิปรายนั่งลงเมื่อกี้นั้นเอง ศาลแขวงพระนครเหนือก็ยกฟ้องไป แต่อีกคดีหนึ่งที่ไปศาลแขวงพระนครใต้ ศาลแขวงพระนครใต้ก็กลับตีอภัยโทษฐานของศาลฎีกาตัดสินฟ้องขับไล่ไป เพราะฉะนั้นความคิดของนักกฎหมายก็แตกต่างกันเช่นนี้ ศาลแขวงพระนครเหนือเห็นไปอย่างหนึ่ง แต่ศาลแขวงพระนครใต้เห็น ไปอีกอย่างหนึ่ง ศาลฎีกาก็เห็นอีกอย่างหนึ่ง ท่านสมาชิกที่อภิปรายเมื่อกี้นี้กับข้าพเจ้าก็เห็นอย่างศาลแขวงพระนครเหนือ บรรดาคดีต่างๆ ก็ย่อมขึ้นสู่ศาลเป็นอันมาก ที่นี้ ในการดำเนินคดีนั้น ถ้าเป็นไปตามที่ท่านสมาชิกอภิปรายแล้ว ปัญหาจะไม่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าพบคดีหนึ่งคือว่า มีคนงานของร้านไทยอุตสาหกรรมใต้เป็นจำเลย คดีนี้ไปที่ศาลแขวงพระนครใต้ ซึ่งเขามีทะเบียนสำมะโนครัวอยู่ในร้านค้านั้นแต่ศาลก็พิพากษาฟ้องขับไล่ไป ทั้งนี้ย่อมจะเห็นได้ว่าคนนั้นไม่ใช่คนต่างท้าวแต่เป็นไทย และได้รับคำพิพากษาให้ขับไล่ไปจากที่อยู่อาศัย และคนไทยนั้นนอกจากเป็นคนงานมือหนึ่งของ

ทางราชการแล้วก็เป็นคนไทย ซึ่งประกอบการค้าด้วย ข้อเท็จจริงเป็นดังนี้แล้วเราก็ย่อมคิดว่า ในการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับความสะดวกวั้นนั้น เราจำเป็นจะต้องช่วยโดยวิธีอื่นซึ่งความจริงร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะได้อ่านสภานี้ไปนานแล้ว แต่เนื่องจากเรามีเหตุการณ์หลายอย่างจึงต้องอภิปรายกันในขณะนี้ ปัญหาที่ว่าถ้าเราจะแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้วเป็นการช่วยขึ้นเงินทุนมากกว่าคนจนนั้น ข้อนี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่า บรรดาค่าการค้าขายต่างๆ เราย่อมรู้อยู่แล้วว่า ถ้าการค้าขายเดียวกันไม่ใช่เป็นการค้าขายชนิดที่ซื้อขายจายคล่องตามภาวะก่อนสงครามหรือหลังสงครามเล็กน้อย แต่เราย่อมรู้ว่าผิดลงบ้างในการผิดลงนี้ ก็แม้ว่าเราจะปล่อยให้มีการเรียกแบะเจียะกัน ปล่อยให้มีการฟ้องร้องกันเกินไป ผลทางอ้อมที่เกิดขึ้นก็คือว่า บรรดาร้านค้าต่างๆ เหล่านั้น แม้จะต้องเสียค่าเช่าสูงขึ้นก็ดี หรือเสียค่าแบะเจียะเพิ่มขึ้นก็ดี ก็เรียกค่าเสียหายเอาจากผู้บริโภค ตัวกิจการขึ้นราคาสินค้าให้สูงขึ้นซึ่งเป็นผลอันหนึ่งที่จะทำให้ค่าครองชีพของราษฎรสูงขึ้นเช่นเดียวกัน เพราะว่าบรรดาผู้ที่จะต้องเสียค่าแบะเจียะค่าเช่าในลักษณะสูงขึ้นเช่นนี้ ก็ย่อมไม่มีผู้ใดที่จะไม่ขายสินค้าด้วยราคาแพงขึ้น ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งก็คือว่า เงินนั้นไม่ได้ออกไปเสรีรับเงินตามกฎหมายด้วยซ้ำ ไปซึ่งเป็น

การหลีกเลี่ยง เพราะฉะนั้นถ้าเราจะสอบข้อ
เท็จจริงเหล่านี้ว่ามีการเรียกร้องเป๊ะเจ็ยะ
กันหรือไม่ เราจะสอบข้อเท็จจริงที่เป็น
หลักฐานไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็รักกันทั่วไป
ว่ามีการเรียกร้องเป๊ะเจ็ยะกันเสมอมา และ
ต่อมามีพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าฉบับ
ที่ ๒ ออกมานี้ บรรดาผู้เช่าเคหะก็มีวิธี
พลิกแพลงไป คือถือว่าคุณคนนั้นเป็นผู้เช่า
ประกอบการค้าและอยู่อาศัยด้วย เขาก็
เขียนลงไปว่าให้เช่าเพื่อประกอบการค้า
เท่านั้น ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าแถววังนครเกษม
ก็ตี เวียงสวนหลวงคฤง์ก็ตี ได้เขียนสัญญา
นี้แล้วเช่าเพื่อประกอบการค้าเท่านั้น เมื่อมี
สัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรเช่นนี้ การที่จะ
ต่อสู้คดีทางศาลก็ว่าสัญญาว่าเช่าเพื่อประ-
กอบการค้าเท่านั้น จำเลยไม่มีสิทธิที่จะสั่ง
ว่าตนได้อยู่ในที่เช่าด้วยหรือไม่ เช่นสัญญา
ที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่าเช่าเพื่อการค้า
เท่านั้น เพราะฉะนั้น ศาลถือว่าสัญญามีว่า
เช่าเพื่อประกอบการค้าเท่านั้น จะสั่งว่า
สามะโนครว้อยู่ในที่เช่านั้นด้วยหรือไม่
ศาลก็ไม่รับฟัง เพราะฉะนั้นก็ให้ขัมได้ไป
เพราะฉะนั้นคดีก็เป็นเรื่องรกรงศาล จึง
เป็นปัญหาที่สภานี้จะต้องช่วยกันแก้ไข
ความเดือดร้อนของราษฎรในเรื่องนี้อย่าง
เร่งรีบที่สุด ส่วนการที่จะแก้ไขคำวิเคราะห์
ศัพท์ของคำว่าเคหะไปในรูปนี้ ที่ว่าคำว่า
เคหะหมายถึงว่าที่อยู่อาศัย ถึงแม้ว่า จะ
ประกอบการค้าอุตสาหกรรมหรือธุรกิจ

ด้วยหรือไม่ก็ให้ร่วมเช่าด้วย ไม่ให้แยกกัน
ไป แต่อย่างไรก็จะต้องถือหลักว่าที่นั้น
เป็นที่อยู่ด้วย คำด้วยอยู่ด้วย อย่างไหน
จะใหญ่เล็ก ไม่ว่าประกอบหมายความถึง
ด้วย อยู่ด้วย อย่างไหนใหญ่เล็กไม่ว่าหรือ
ประกอบอุตสาหกรรมจริง ๆ อย่างนั้นเรา
จะตัดออกไม่ อย่างนั้นข้าพเจ้าคิดว่าทางผู้
เสนอก็น่าที่จะกำหนด แต่ขอให้แก้ไข
ว่า คำวิเคราะห์ศัพท์นั้นนั้น อย่าให้มีการตี
ความว่า อะไรเป็นประธาน ถ้าอยู่เป็น
ประธานถ้าค้าขายด้วยก็ฟ้องขับไล่ เช่นนี้
ไม่เอา แต่ถ้าค้าขายเป็นประธานถ้าอยู่ด้วย
ก็ไม่เกินไร เช่นนี้ทางเราจะไปดูตามตี
แยกบ้านหม้อหรือพาหุรัดจะเห็นว่าบรรดา
ผู้ค้าขายนั้น ค้าขายด้วยทั้งอยู่ด้วย แต่
บรรดาที่มั่งมีศรีสุข คือว่าเรามีร้านค้าต่าง
หาก มีบ้านอยู่ที่บางกะปิ อย่างนั้นถึงไม่
คุ้มครอง ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่เป็นไรแต่เรา
ต้องการในลักษณะที่ค้าด้วยอยู่ด้วย แก้
ปัญหาค่าเราจะปล่อยปละละเลยไม่แก้ไข
ปัญหานี้ ก็ยอมเป็นภัย ถ้าไปถือว่าแถว
ราชวงศ์แควราช บ้านหม้อและบางลำภู
เป็นทำเลการค้า ย่อมถือว่าการค้าเป็น
ประธาน เพราะฉะนั้นบรรดาเหล่านี้เองจะ
ต้องถูกฟ้องขับไล่ทั้งหมดตามคำพิพากษา
ของศาลจังหวัดเชียงราย ฉะนั้นร่างพระราช
บัญญัตินี้จะคุ้มครองโดยทั่วไปนั้น ก็คงจะ
เป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าฟังคำอภิปรายท่านเอง

รแก้ไขพระราชบัญญัตินี้การช่วยเป็น
 คนจนคนมี คนต่างคำหรือหาไม่ แต่เป็น
 ปัญหาที่เราจะแก้ไขพระราชบัญญัตินี้เข้าสู่
 อุดมคติที่เราวางไว้ตั้งนัยที่ท่านสมาชิก
 ขลิบรายเมื่อกั้นแล้ว ข้าพเจ้าขอทำความ
 ตกลงว่า ถ้าได้มีการรับหลักการร่างพระ
 ราชบัญญัตินี้แล้ว คือ ไปในความหมายของ
 ท่านสมาชิกที่ขลิบรายเมื่อกั้นแล้ว ถ้าไป
 ในรูปนั้นข้าพเจ้าก็จะรับรองได้ว่า ข้าพเจ้า
 พร้อมที่จะแก้ไขคำวิเคราะห้ศัพท์ ว่า
 “เคหะ” ให้ไปรูปนั้น ถ้าไปรูปนี้แล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าทางฝ่ายค้านและฝ่ายสนับสนุน
 ก็น่าจะตกลงกันได้

นางกล้าย ละอองมณี (สงขลา) :
 เท่าที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวเมื่อกั้นนั้น ข้าพเจ้า
 ก็ยังไม่เห็นพ้องด้วย ถึงเรื่องที่เป็นแล้วมาก
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่เป็นมา มีคดีเรื่อง
 เดียวเท่านั้น ที่ขึ้นถึงศาลฎีกา และข้อเท็จ
 จริงไม่ตรงกับเรื่องที่กำลังฟ้องร้องกันอยู่
 เรื่องนั้นสหกรณ์เช่าที่ตั้งสำนักงานแล้วศาล
 ฎีกาพิพากษาให้ขับไล่ไป เรื่องเป็นเช่นนี้ไม่
 ใช่เช่าเพื่ออาศัยหรืออะไร แต่คำพิพากษา
 นั้น ศาลฎีกาเขียนมากไปหน่อยกว่า คำว่า
 “เคหะ” ให้พิจารณาว่า อาศัยเป็นประธาน
 หรือทำการค้าเป็นประธานเท่านั้น เรื่องนี้
 ที่นี้ ฝ่ายเจ้าของบ้าน เจ้าของเคหะที่ให้
 เช่าเคหะ ต้องการจะขับไล่มานานแล้ว เพื่อ
 ได้โอกาสเช่นนั้นจึงได้ฟ้องในโรงศาลเป็น

ส่วนใหญ่ เรื่องเป็นเช่นนี้ และต่อมาก็คงไม่
 ได้ขึ้นถึงศาลฎีกาให้วินิจฉัยเด็ดขาดก็หาไม่
 เพียงแต่กล้งกันไปหมด บางคนก็ให้แป๊ะ
 เจ็ยง้างอะไรบ้าง เป็นเรื่องกลั้วกันมาก
 กว่า ที่ท่านว่าศาลแขวงพระนครเหนือเขา
 ก็ตัดสินอย่างที่เราเข้าใจว่าถูกต้องแล้ว แต่
 ศาลแขวงพระนครใต้ก็ตัดสินอีกอย่างหนึ่ง
 เรื่องโรงงานอุตสาหกรรมอะไรนั้น เรื่องนี้
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่าข้อเท็จจริงตรงกับเรื่อง
 สหกรณ์เช่าเหมือนกัน เพราะว่าร้าน
 อุตสาหกรรมร้านนั้นเช่าไว้เพื่อทำการค้า
 แล้วให้คนเสมือนพนักงานหรืออะไรเข้าไป
 อาศัยแม้จะมีสามะโนครัวอยู่ข้างก็ตาม เป็น
 การที่เข้าไปต่างหาก เช่นธนาคารเช่าแล้ว
 แยกย้ายไปอยู่ แยกย้ายไปอยู่เผื่อธนาคาร
 แล้วฟ้องขับไล่ไม่ได้ เพราะแยกย้ายอาศัย
 ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วย ท่านคัดค้านไปว่า
 คนจนได้วิเคราะห้คดีร้อน ข้าพเจ้าเข้าใจ
 ว่าคนจนไม่ถึงกับได้รับความเดือดร้อนนัก
 เพราะคดีที่ฟ้องอยู่เวลานี้ ดูเหมือนจะฟ้อง
 ห้างร้านใหญ่ๆ มาก เราเป็นที่รับกันอยู่ว่า
 เรื่องกฎหมายควบคุมค่าเช่านี้ เราออกมา
 เพื่อต้องการช่วยคนจน ไม่ต้องการจะ
 แอนต์คนมี แต่อย่างไรก็ดี กฎหมายที่
 ออกมานี้ บางคราวเขียนมาซักจะให้เห็น
 ว่าเรามองไปในแง่ว่าเจ้าของบ้านทุกคน
 ร่ำรวยเสียหมด ซึ่งความจริงหาเป็นเช่นนั้น
 ไม่ บางคนได้รับมรดกบ้านหลังหนึ่ง เก็บ

ค่าเช่าที่ดินละ ๕๐ บาท แยกคนหนึ่งมาเช่า แก่ค่าชายเทือนหนึ่ง ได้หลายหมื่นบาทแล้วจะขึ้นค่าเช่าอีกสัก ๕ บาทก็ไม่ได้ จะเรียกว่าเราช่วยเหลือคนจนอย่างไรได้ และเรื่องเช่นนี้มีมากมายในกรุงเทพฯ ฝ่ายเจ้าของที่ดินแทบไม่มีจะกินควรจะไปเก็บค่าเช่าก็หมดเสียแล้ว แต่ผู้เช่าเป็นเจ้าของมีห้างร้านมีรถยนต์ี่ เจ้าของที่ดินต้องยกมือยอมเรื่องเป็นอย่างนี้ มันเดือดร้อนด้วยกันทั้งสองฝ่าย เราย่อมมองว่าเจ้าของที่ดินร่ำรวยไปทั้งหมดหาไม่ได้ และผู้ที่ไม่มั่งคั่งไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินร่ำรวยกว่าเจ้าของที่ดินก็มีเยอะแยะ เมื่อที่ กษัตริย์ปรายว่าเป็นเหตุให้ราคาสินค้าขึ้นสูงนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วยก็เพราะว่า ราคาสินค้าสูงโดยเราไม่มีการควบคุม ซึ่งสมัยก่อนไม่มีการขึ้นค่าเช่าสินค้านำขึ้นสูงกว่าเดี๋ยวนี้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีการขึ้นค่าเช่า ไม่ใช่อาศัยเรื่องค่าเช่าเลย มันอาศัยเรื่องชีพไฟล ตีฆาตกรรม ข้าพเจ้าก็กลัวรับรองว่า ถ้าแม้ว่าท่านควบคุมค่าเช่าออกกฎหมายแบบนี้ไปท่านจะรับรองได้หรือว่าราคาสินค้าจะไม่ขึ้นอีก เพราะว่าราคาไข่เป็ด ไข่ไก่ไม่ได้ขายที่ห้างใหญ่ ๆ ราชวงศ์ เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่ากลัวกันก่อนที่เรื่องจะเป็นไปและเราก็ควรจะระกกฎหมายของรัฐบาลจะเสนอเข้ามาแล้ว เราจะรอไปสักหน่อยให้รัฐบาลเสนอมาด้วยความรอบคอบจะเป็นการดีกว่า ข้าพเจ้านึกว่าจะพยายามให้เรื่องนี้ผ่านไปโดยรัฐบาลรับ

ไปพิจารณาเช่นนี้ จะเป็นการเหมาะสมกว่าข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้

นายเลียบ นิลระตะ (ตวัน) : ตามที่ฝ่ายค้านอภิปราย และสมาชิกฝ่ายสนับสนุนอภิปราย เมื่อก่อนก็มีเหตุผลอยู่ทั้งสองฝ่าย แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า เอาเหตุผลเฉพาะหน้ามาวินิจฉัยกันว่าเดี๋ยวนี้ คดีที่ศาลเรื่องแป๊ะเจี๊ยะหรือฟ้องขับไล่ คิดว่าอย่างน้อย ๒๐๐ คดี แต่เดี๋ยวนี้ผู้เสนอเสนอมามีความต้องการให้คดีเรื่องแป๊ะเจี๊ยะที่มีองค์การต่อศาลแป๊ะเจี๊ยะในขณะนี้แล้วนั้นให้หยุดชงักไปชั่วคราว แล้วเรามีพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าขึ้นภายหลังให้เป็นฉบับถาวรควบคุมไม่ให้ผู้เช่าผู้ให้เช่าเดือดร้อนก็ตาม แต่เดี๋ยวนี้เราเห็นว่า มีคดีเดือดร้อนขึ้นแล้วในเวลานี้อยู่ในศาลตั้ง ๒๐๐-๓๐๐ คดี และจะหมดเมื่อเราได้กักกำแพงกันมันเสียไม่ให้มีคดีขึ้น ก็ไม่ต้องเดือดร้อนขึ้น ข้อที่เห็นง่าย ๆ เรามีองค์การต่อต้านแป๊ะเจี๊ยะ ทั้งรู้จักกันอยู่แล้วในการที่จะระงับความเดือดร้อนของประชาชนเสีย เพราะเหตุว่ามันเป็นการเดือดร้อน เท่าที่อ่านมานี้ก็น่ารับหลักการได้ ข้าพเจ้ามีความเห็นไปในทางสนับสนุนว่าควรจะได้รับหลักการอย่างนี้

นายเลื้อน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ความจริงเรื่องกฎหมายควบคุมค่าเช่าในภาวะกับขั้นนี้ ข้าพเจ้าใครจะขอเขียนท่านประธานให้ทราบเสียก่อนว่า แต่แรกเริ่มเดิมทีมาตั้งแต่ฉบับแรกและฉบับ

ที่ ๓ ยกเว้นฉบับที่ ๓ ข้าพเจ้าคนหนึ่งเป็นผู้ที่สนใจในพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่านี้เป็นอย่างยิ่ง แล้วข้าพเจ้าจำไม่ได้ ข้าพเจ้าจำได้ว่าในครั้งที่ ๓ การแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ ๓ นั้น เราแก้ไขหลักการกันในการที่จะพิจารณาในที่ประชุมนี้ ข้าพเจ้าแก้ไขว่าอย่างนี้ แก้ไขกฎหมายควบคุมค่าเช่าบ้านในภาวะคับขันเพื่อให้เป็นธรรมแก่สังคม คือเราเติมคำลงไปอีกคำหนึ่งว่า เพื่อให้เป็นธรรมแก่สังคม และที่นี้ ฉบับที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้เสนอกว่าขณะนี้ท่านได้คัดความว่า เพื่อเป็นธรรมแก่สังคมออกเสียทำไมเราจึงเติมด้วยคำลงไป ในกฎหมายฉบับที่ ๓ ว่าเป็นธรรมแก่สังคมลงไป ในกฎหมายฉบับนั้น เพราะเหตุว่ามีอยู่อย่างนี้ คือว่าในการที่เติมอย่างนั้นหมายความว่า ภัยเจตจำนงของรัฐบาล และสมาชิกสภา ในขณะที่มีเจตจำนงว่า การควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันนั้น เพื่อจะช่วยเหลือคนจน และขอร้องผู้ที่มั่งมีได้เสียสละมาสนับสนุนคนที่ยากจนอยู่ อย่างวัด อย่างบึง อย่างคันกันจนเกิน ไปนัก เพราะฉะนั้นเท่าที่ข้าพเจ้าจะได้อภิปรายต่อไปนี้ จะได้ชี้แจงให้เห็นว่ากฎหมายฉบับเก่าที่ข้าพเจ้าได้เสนอไปแล้วนั้นยังเป็นกฎหมายที่ใช้ได้ เป็นกฎหมายโดยสมบูรณ์นั้นประการหนึ่ง กับหลักการที่ ๒ ก็คือว่าฉบับที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ฉบับนั้นเป็นฉบับเดิมกับที่เขียนมาใหม่ที่สมาชิกเสนอมาที่ผิดกัน คือฉบับที่สมาชิกเสนอมาใหม่

นี้หาเป็นธรรมแก่สังคมไม่ ที่ไม่เป็นธรรมแก่สังคมคืออะไร ข้าพเจ้าจะชี้ช่องให้เห็นอย่างนี้ กล่าวคือที่ว่าไม่เป็นธรรมแก่สังคมนั้นหมายความว่าท่านแก้มาตรา ๕ ที่อ่านเมื่อคืนดูเหมือนมาตรา ๓ หรืออะไร ข้าพเจ้าจำไม่ได้ มีข้อความว่า เกษะ หมายถึงความถึงสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ประกอบการค้า ธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ตาม ส่วนข้อความเดิมของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เคยเขียนความหมายในคำว่า เกษะ นี้ว่า เกษะ หมายถึงความถึงสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยไม่ว่าจะประกอบการค้า ธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง คือไม่มีข้อความตอนใดที่เขียนว่า หรือหลาย ๆ อย่าง ที่นี้ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นว่า กฎหมายที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ฉบับนี้เป็นธรรมแก่สังคมอย่างไร กฎหมายที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ฉบับนั้นเป็นธรรมแห่งสังคมอย่างนี้ คือว่าสมมติว่าข้าพเจ้าเช่าที่อยู่อยู่ที่ตำบลบางขุนพรหม ซึ่งที่จริงข้าพเจ้าก็อยู่ที่นั่นอยู่แล้ว และกฎหมายฉบับนี้ก็คุ้มครองข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่นั่นๆ และทำการค้าบางอย่างที่นั่น แต่ถ้าหากว่าบังเอิญในขณะนี้ ข้าพเจ้ามีโรงสีหรือโรงเลื่อยอยู่ที่บางกระบือ หรือที่แห่งใดแห่งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้อาศัยที่นั่น ข้าพเจ้าจะถืออยู่ว่าเป็นธรรมแห่งสังคม ถ้าหากว่าศาล

ตัดสินไปแล้วว่า ที่บางกระบือมันไม่ใช่ที่อยู่อาศัยของข้าพเจ้า เพราะมันเป็นที่ที่ข้าพเจ้าประกอบการค้าบางอย่างเท่านั้น อย่างนี้ข้าพเจ้าถือว่า ที่ข้าพเจ้าเขียนไปนั้น เป็นธรรมเนียมแก่สังคม เพราะว่าเจ้าชุกงมีสถานที่ที่จะเรียกรังได้บ้างตามสมควร ส่วนกฎหมายฉบับใหม่ที่ท่านสมาชิกเสนอมานี้ ไม่ว่าจะประกอบการค้าหรือประกอบการอุตสาหกรรมอย่างไร หรือหลายอย่างก็ตาม หมายความว่ากฎหมายฉบับนี้คุ้มครองไปถึงเสียหมด กล่าวคือข้าพเจ้าอยู่ที่บางขุนพรหม แต่ว่าข้าพเจ้ามีโรงสี ๔-๕ โรงที่บางกระบืออย่างนี้ ก็ถูกคุ้มครองด้วยเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายได้โปรดพิจารณาว่า มันจะเป็นธรรมเนียมแก่สังคมหรือไม่ หรือว่าตรงกับเจตจำนงและเจตนาของผู้เสนอว่า เป็นการสมควรที่จะเขียนกฎหมายใดๆ ได้เพื่อให้เป็นธรรมเนียมและกฎหมายฉบับเดิมที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ นั้นกับกฎหมายฉบับใหม่นี้ ขอให้ท่านทั้งหลายได้โปรดพิจารณาว่า ไหนจะเป็นธรรมเนียมแก่สังคมกว่ากัน แต่อย่างไรก็ตาม ที่ท่านรัฐมนตรี ทองอินทร์ ๖ บอกว่าพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ยับยั้งชั่วคราวเท่านั้น ข้าพเจ้าก็เห็นชอบด้วย แต่ว่าการยับยั้งชั่วคราวนั้น ถ้าหากว่าเลื่อนลงไปแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่า จะเป็นธรรมเนียมซึ่งเหมือนกับเจตจำนงของผู้ที่เสนอร่างพระ-

ราชบัญญัติฉบับนี้ และกฎหมายฉบับนี้ จะมีเจตจำนงตรงกับความเจตนาของท่านเหมือนกัน ฉะนั้น ข้าพเจ้าถือว่ากฎหมายฉบับเก่าที่ข้าพเจ้าเสนอนั้นใช้ได้ดีและใช้ได้ผล ถ้าหากว่าอย่างท่านรัฐมนตรีทองอินทร์ ๖ บอกว่าถ้าเรากลืออย่างนี้แล้วศาลฎีกาจะเชื่ออย่างไหนแน่ แล้วท่านจะแก้ไขกฎหมายนี้ก็เอาแต่ขอให้ศักดิ์เหมือนอย่างกฎหมายฉบับเก่าแล้ว เราจะไม่ว่าเลย แล้วเราก็ไม่ชอบที่ว่าไม่ชอบก็เพราะว่า มันประกอบการค้าได้ทุกอย่างเช่นโรงสี ซึ่งเจ้าของมันรวยท่านก็รู้อยู่แล้ว และมันยังมีเพียงไหนท่านก็ทราบดี เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราควรปล่อยให้คนมันมีกับคนมันมีทะเลาะกันเองดีกว่า แต่ส่วนคนจนนั้นเราควรที่จะคุ้มครองให้ถึงอย่างนี้แล้ว ก็จะเป็นธรรมเนียมแก่สังคม เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าอยากจะสอบถามท่านเจ้าของร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า จะเอาอย่างไรที่ข้าพเจ้าว่าใหม่ ถ้าหากไม่มีปัญหาอะไร ข้าพเจ้าก็โอเค.

นายทิม กุวิพัฒน์ (ขอนแก่น) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้รับรองร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่จะรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ก็เพราะเหตุว่ามันเกิดเป็นปัญหาขึ้นในโรงศาลแล้วในเรื่องที่ว่า ศาลฎีกาได้ตีความว่า พระราชบัญญัติฉบับเดิมนั้นให้ถือเอาว่าสถานที่ที่จะได้รับความคุ้ม

ครองตามพระราชบัญญัตินั้นให้ถือเอาว่าเป็นที่อยู่อาศัยเป็นส่วนใหญ่ ความจริงสมัยรัชชกาลที่เราแกกฏหมายคุ้มครองค่าเช่าฉบับที่แล้วมานั้น คือ ฉบับที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ เรามีความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองผู้ซึ่งเช่าอยู่ไม่ต้องถูกฟ้องขับไล่หรือเรียกค่าเบี่ยงเจียะเพิ่ม ความมุ่งหมายของผู้เสนอกจะมีอย่างไหนนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ว่าสมัยรัชชกาลเราในสภา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับตัวข้าพเจ้าเองเห็นว่าจะใช้เป็นที่อยู่อาศัยถึงแม้จะมีการค้าด้วย การค้าจะเป็นส่วนใหญ่หรือไม่ก็ตามเราไม่พิจารณาถึงแต่ว่าสถานที่นั้น ถ้าหากว่าเป็นที่อยู่อาศัยแล้วเราก็มีความมุ่งหมายที่จะให้รับความคุ้มครองด้วย แต่บัดนี้มาถึงศาลฎีกามีคดีหนึ่ง เป็นเรื่องครึกโครมกันอยู่เวลานี้ และจนถึงกับเรามาแก้พระราชบัญญัติขึ้นนั้นก็เพราะเหตุว่าศาลฎีกาไปตีความว่า ให้ถือเอาเป็นที่อยู่อาศัยเป็นส่วนใหญ่ ก็ทำให้เกิดพวกที่เช่าอยู่พากันเรียกเบี่ยงเจียะขึ้นแล้วก็เรียกค่าเช่าเพิ่มเติม ทั้งนี้จึงเป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้เช่าอยู่เป็นส่วนใหญ่ เราจะเห็นว่ากรที่ศาลฎีกาตีความเช่นนี้เป็นการเปิดช่องให้แก่นายทุนผู้ซึ่งมีที่เช่าอยู่เป็นจำนวนมากได้ยื่นโน้ตสขอขึ้นค่าเบี่ยงเจียะขอขึ้นค่าเช่าอะไรมามากมาย ผู้ที่ช้ก็เรียกร้องค่าก็ให้ไปบ้าง ทั้งๆ ที่มีความเดือดร้อนก็ไปกู่ทูน้อมสินเชามาให้ ผู้ที่ไม่มีก็ถูกฟ้อง

ไป ทีนี้คดีไปสู่ศาล ๆ บางแห่งก็ตีความอย่างที่รัฐมนตรีได้ชี้แจงแล้วนั้น ไปตีความเป็นประโยชน์แก่ผู้เช่า หรือบางทีก็ตีความเป็นประโยชน์แก่ผู้ให้เช่า เช่นในทำนองศาลพระนครได้ตีความให้ประโยชน์แก่ผู้เช่า - แต่ศาลพระนครเห็นตีความให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ให้เช่า คือถ้าเป็นที่อยู่อาศัยแล้วก็ไม่ให้เรียกค่าเบี่ยงเจียะหรือค่าเช่าเพิ่ม เช่นนี้ กฎหมายฉบับนี้ตีความแตกต่างกันแต่ศาลแต่ละผู้พิพากษาเช่นนี้ เป็นการทำให้เกิดความเดือดร้อนไม่เป็นธรรมแก่สังคม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะเขียนกฎหมายเสียใหม่ให้ชัดเจนให้เป็นการความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ได้ผ่านสภาไปแล้ว เรามิใช่ว่าจะหมายความว่าผู้ที่เสนอมานั้น คือสมาชิกที่อภิปรายลงไป) เมื่อมันได้เสนอนั้นเป็นความมุ่งหมายของท่าน แต่เรื่องนี้มาสู่สภาแล้วลงมติไปแล้วนั้น เราต้องถือเอาความมุ่งหมายของสภานั้นเป็นใหญ่ เมื่อเช่นนี้เราจึงควรที่จะได้มาเขียนกฎหมายให้ชัดเจนลงไป เพื่อไม่ให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ประชาชนซึ่งพากันเรียกเบี่ยงเจียะและค่าเช่าขึ้นอยู่ในเวลานี้

อีกประการหนึ่งในการที่กฎหมายฉบับนี้ได้เขียนเพิ่มเติมลงไปนั้น ความมุ่งหมายในชั้นเดิมของเราหรือความมุ่งหมายของผู้เสนอนั้น ร่างเดิมที่ได้เสนอมาพวกผู้

เวลานั้นก็มีอยู่ว่าที่จะเห็นให้ชัดแจ้งลงไปว่า ถ้าเป็นที่อยู่อาศัยแล้วจะเป็นส่วนน้อย และการค้าหรือการอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่ก็ตามก็ได้รับความคุ้มครอง ผู้เสนอมีความมุ่งหมายเพียงเท่านั้น แต่เมื่อผู้เสนอว่าการค้าหรือการอุตสาหกรรมใดๆ ก็ให้เต็มลงไปไม่ให้เรียกแป๊ะเจี๊ยะ นี่มีผู้แปรญัตติเพิ่มลงไปเช่นนั้นว่า การค้าก็การค้าอุตสาหกรรมก็ดี ก็ให้อยู่ในความคุ้มครองไม่ให้ถูกเรียกแป๊ะเจี๊ยะหรือค่าเช่าเพิ่ม แต่ก็ไม่มีปัญหาว่า ถ้าเราจะเพิ่มเช่นนั้น อย่างท่านสมาชิกผู้อภิปรายครั้งแรกก็ขอเสนอเสียว่าถ้าเพิ่มเช่นนั้นจะเป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้ซึ่งมีที่เช่าอยู่จะเรียกค่าเช่าเพิ่มไม่ได้เป็นการส่งเสริมนายทุน ข้าพเจ้าก็เห็นว่าน่าจะเหมาะจะเป็นการช่วยเหลือคนจน ไม่ใช่เป็นการส่งเสริมนายทุน แต่ถ้าจะไม่ให้มีปล่อยให้เรียกค่าหรือแป๊ะเจี๊ยะเพิ่มเติม เช่นนั้นแล้ว ก็เป็นการตรงกันข้ามไป เป็นการช่วยเหลือนายทุนที่เดียว เพราะฉะนั้นนายทุนนี้โดยมากคือผู้ซึ่งมีที่ให้เช่า มีที่ดิน โรงงานให้เช่า นั่นแหละเป็นนายทุนส่วนมาก ทีนี้ถ้าหากว่าเราปล่อยให้เช่นนั้นแล้ว พวกเหล่านี้ก็คือโอกาสขึ้นค่าเช่าเรียกแป๊ะเจี๊ยะกันต่อไปเป็นการเดือดร้อนแก่ผู้เช่าคือคนจนๆ สมมติว่า ไปเช่าที่ไว้แห่งหนึ่งเพื่อประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรมใด ๆ เช่นเป็นต้นว่า ไปตั้งโรงพิมพ์อยู่เช่นนั้นแล้วเมื่อไม่ได้ได้รับความคุ้มครองจากพระราช

บัญญัติก็แล้ว และไม่ได้คุ้มครองไปถึงทำให้ถูกเรียกค่าเช่า และแป๊ะเจี๊ยะเพิ่มขึ้น เช่นนี้ ผู้นั้นก็ไม่สามารถทำการค้าต่อไปได้ จำเป็นต้องเลิกกันไป ถ้าหากว่าไม่ยอมให้ค่าเช่าขึ้นแล้วบุคคลส่วนมากที่ยากจนก็เป็นคนไทยของเรา สมมติว่าข้าพเจ้านายทิมเป็นคนไทย ซึ่งมีทุนเล็กน้อยเป็นคนจนได้เช่าที่เลข ๆ ไร่แห่งหนึ่งแล้ว ทีนี้ผู้ให้เรียกแป๊ะเจี๊ยะจะขึ้นโนทีสมา ถึงข้าพเจ้าว่าต้องการเรียกค่าเช่าเพิ่ม ต้องการแป๊ะเจี๊ยะเพิ่มขึ้นอีก ทีนี้ข้าพเจ้าไม่มีเงินหมื่นบาทให้ ข้าพเจ้านั้นก็เป็นคนเดือดร้อนรุนแรงเหลือเกิน ทีนี้เจ้าของผู้ให้เช่าเสียไม่ได้แป๊ะเจี๊ยะจากข้าพเจ้า ก็มีนายทุนคนอื่นซึ่งเขามักใหญ่ก็จะมีใจเข้ามาที่เดียว เขาไม่เอาซึ่งพูดออกไป ฉันทแล้ว ข้าพเจ้านายทิมคนจนๆ จึงต้องออกไป ทีนี้ท่านช่วยคนมีหรือคนจน และพระราชบัญญัติท่านคุ้มครองคนจนหรือเปล่า ถ้าหากว่าท่านคุ้มครองคน แล้วท่านต้องช่วยเหลือซี ทำไมท่านจะให้คนมีเอาอำนาจมาใหญ่มาขยำหัวคนจน แล้วพวกคนจนเหล่านี้ พ่อค้าคนไทยอยู่ที่ไหน นายทุนก็ขึ้นโนทีสขอค่าเช่าเพิ่ม ขอแป๊ะเจี๊ยะเท่านั้นเท่านั้นแล้ว แล้วถ้าไม่ให้ออกไป นายทุนก็เข้ามาแทนที่ที่ตะน้อยแล้ว ก็ไล่คนจนออกไปเช่นนี้ พวกนายทุนซึ่งโดยมากก็เป็นคนต่างประเทศก็เข้ามาแทนที่ พวกเรารุ่นคนไทยจน ๆ ก็ช่วยขยายให้พ่อค้าต่างต่าง

เข้ามาแทรกทีละเล็กทีละน้อย สถานที
ประกอบการค้าก็อยู่ในมือของคนต่างต่าง
ทั้งหมด เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เห็น
ด้วยในการเพิ่มเข้าไป ในการให้ควบคุม
เข้าไปถึงการค้าและอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะอัน
ใดอันหนึ่งก็ควร ได้รับความคุ้มครองเช่น
เดียวกัน อีกประการหนึ่งที่น่าสังเวชใจที่
สุดก็คือ มีสถานที่หนึ่งซึ่งเป็นโรงเรียน เช่น
เข้าเป็นโรงเรียน นายทุนให้เข้ามาหลายปี
ตัดกัแล้ว พลพระราชาบัญญัติเปิดช่องโหว่
เช่นนั้นก็เลยยื่นโนติสให้ข้อยกไปหรือเพิ่มค่า
เช่าหรือเรียกเก็บภาษี เพราะถือว่าโรงเรียน
ตามความหมายของคำว่า โรงเรียนก็ไม่ใช้ที่
อยู่อาศัยอยู่แล้ว โรงเรียนซึ่งเช่าไว้สำหรับ
ปกครองสั่งสอนบุตรกุลธิดาของเราเพื่อ
ให้เป็นพลเมืองดีของชาติ แต่ว่าได้มาถูก
ยื่นโนติสเช่นนี้โรงเรียนจะเอาทุนที่ไหนมา
เป็นหมิ่นแผ่นดินแดน เช่นนั้นก็จำเป็นต้องคืน
สถานที่เช่าให้เขาไป แล้วนักเรียนก็
ไม่มีโรงเรียนหรือโรงเรียนต้องถูกตัด
ห้องเรียนลงไปเช่นนี้ เด็กหาสถานที่
เรียนไม่ได้ นี่เป็นที่น่าสังเวชใจอย่าง
ยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมีการคุ้มครอง
ให้ถึง แต่อย่างไรก็ดี ถ้าท่านยังห่วง
นายทุนต้องการให้พวกมันมีเข้ามาเกี่ยวข้องกับคนจน คอยไล่คนไทยจน ๆ ซึ่งประกอบ
การค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ ของถอยไป ๆ เปิดช่อง
ให้คนต่างต่างเข้ามาแทรกแซง ซึ่งเขามีเงิน

ถุงเงินถึง ไล่คนไทยออกไป ข้าพเจ้าก็ไม่
ว่า ถ้าท่านมีความต้องการเช่นนั้น แต่ถ้า
ท่านต้องการให้เมืองไทยเป็นของชาวไทย
ให้คนไทยได้มีการประกอบการทำ อุตสาห
กรรมอะไรอยู่เป็นของชาวไทยเสมอไปแล้ว
ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านคงจะไม่เป็นห่วงในเรื่อง
นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะให้มีไว้ แต่
อย่างไรก็ดี ถ้าหากว่าท่านยังคงเป็นห่วงอยู่
ท่านยังคงไว้เช่นนั้น แต่ขอให้เราเพิ่มขีด
ความลงไป ท่านจะตัดออกจะเอาไว้ตาม
เดิมให้เป็นเพียงว่า ถ้าว่าเคราะห์มาถึงว่า
สิ่งปลูกสร้างเครื่องใช้เป็นที่อยู่อาศัย ไม่ว่า
จะประกอบธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม
หรือไม่ก็ตามเช่นนั้นแล้ว ก็หมายความว่าให้
ได้รับความคุ้มครองเสมอไป ถ้าหากว่ามี
การอยู่อาศัยแล้วก็ได้ ได้รับความคุ้มครอง
เช่นนั้น ในชั้นนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าพอจะตกลง
กันได้ดีอย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวมาแล้ว
นั้น แต่สำหรับการค้าอุตสาหกรรมจะได้
ได้รับความคุ้มครองหรือไม่ เราเอาไว้แต่
ปฏิบัติในกฎหมายควบคุมค่าเช่าของรัฐบาล
ที่จะเสนอขึ้นมา สำหรับครั้งนี้ข้าพเจ้าขก
วิงวอนสภาฯ ขอให้เห็นอกคนจน ซึ่งกำลัง
ถูกเรียกค่าเช่าเพิ่มขึ้น เรียกค่าแป๊ะเจี๊ยะ
เพิ่มขึ้น ซึ่งมีความเดือดร้อนอยู่ทุกย่นม
หน้าอยู่ขณะนี้โดยพร้อมเพรียงกัน อย่า
เห็นเป็นอย่างอื่นเลย

พลเรือตรี ฤวิทย์ สารังนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลคิดว่าเราอาจจะ

ตกลงกันได้ ในประการตั้งให้ กิจการ
พิจารณาพระราชบัญญัติค่าเช่าให้
เราอาจจะแบ่งได้เป็น ๒ ตอน คือในตอน
๑ เกี่ยวกับว่า พระราชบัญญัติซึ่งคุณเลื่อน
ได้มีส่วนในการทำและใช้อยู่ในปัจจุบันนี้
ในเวลาที่เราร่างกันในกาลครั้งนั้น ก็รู้สึก
ว่าเป็นรวมแก่สังคมอย่างที่คุณเลื่อนว่า แต่
ทว่าเหตุการณ์ต่อมาในขณะนี้ ปรากฏว่า
อาจจะเป็นรวมแก่สังคมจริง แต่ทว่ายังไม่
เป็นธรรมแก่สังคมในขนาดที่เรียกว่าดี
จริงจริง กล่าวคือโดยง่าย ๆ ก็คือว่าพระราช
บัญญัติของคุณเลื่อนที่ใช้ในขณะนี้สมควร
ที่จะได้มีการปรับปรุงให้เป็นการสมานประ
โยชน์ด้วยกันทุกฝ่าย ซึ่งในการนี้จะปรับ
ปรุงอย่างไรจะต้องอาศัยข้อเท็จจริง อาศัย
เหตุผลและหลักแห่งความเป็นธรรม ทั้งนี้
ก็จำเป็นจะต้องใช้เวลานานอยู่สักหนึ่ง
กล่าวง่าย ๆ ก็คือว่า รัฐบาลได้ทำอยู่แล้ว
ทางหนึ่ง และข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่าอย่าง
ซึ่งภายในเดือนนี้ ก็คงจะเสนอมาในสภา
นี้ได้ มีพระราชบัญญัติของสมาชิกคือ คุณ
ประเสริฐ ๆ อีกฉบับหนึ่ง ซึ่งเห็นว่าสมควร
จะปรับปรุงกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลา
นี้ และแม้พระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในเวลา
นี้ ก็มีความมุ่งหมายที่จะแก้ความเป็นธรรม
และไม่เป็นธรรมสำหรับกฎหมายนี้อยู่ เมื่อ
เป็นเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้ามีความเห็นว่าเฉพาะ
ที่จะปรับปรุงพระราชบัญญัติค่าเช่าที่
ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ให้เป็นธรรมแก่สังคม
ยิ่งขึ้น ตาม

ที่ได้เปลี่ยนแปลงมาในขณะนี้ และกฎ
หมายนี้ก็จะได้ใช้อยู่ในระยะเวลาหนึ่งแล้ว
ที่จะได้กลับไปใช้กฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ซึ่งเป็นกฎหมายหลักทั่วไป ปัญหา
ก็จะกลับไปพูดกันใหม่ถึงปัญหาพระราช
บัญญัติของคุณประเสริฐ ทวีทรัพย์สุนทร และ
รัฐบาลอื่นที่ที่จะฟังความความคิดเห็นของ
ทุก ๆ คนว่า พระราชบัญญัตินี้ไม่เหมาะสม
ไม่เป็นธรรมต่อแก่ประการใดบ้าง และ
รัฐบาลจะได้รับร่างพระราชบัญญัติของคุณ
ประเสริฐ ทวีทรัพย์สุนทร ไปประกอบ
ความคิดเห็นของรัฐบาลเพื่อเสนอ
มาที่สภาแล้ว เราไปดำเนินการตั้ง
กรรมาธิการพิจารณาทำให้เป็นการ
เป็นระเบียบเรียบร้อย นี่ข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่ควรจะเล้าโลมแต่กันผู้หนึ่งผู้
กัน ข้าพเจ้าใคร่จะขอรับรอง
ท่านสมาชิกผู้เสนอว่า ความ
มุ่งหมายหรือเจตนารมณ์
ของงานนั้นในเบื้องต้น
ที่จะทำความเป็นธรรมแก่
สังคมโดยต้องแก่
ในระยะเวลาหนึ่งนั้น
ก็ยกไปตอนหลัง ปัญหา
ในเวลานั้นนั้นว่าความ
เดือดร้อนได้เกิดขึ้น
และพระราชบัญญัติ
ที่คุณเลื่อนเสนอและ
ได้ไปแล้วนี้ บัดนี้
ก็เกิดผิดกับเจตนาและ
ความมุ่งหมาย
ซึ่งความละเอียดก็
เป็นจริง
ที่คุณเสนอและคุณ
เททองอินทร์ ๆ ได้
อภิปราย
มาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า
สภานี้ น่าจะ
ได้ร่วมมือ
กันในงานที่จะแก้
ความเดือดร้อนเฉพาะ
หน้า ในการที่จะ
รับหลักการกฎหมายฉบับ
นี้ แต่สำหรับหลักการ
โดยมีความมุ่งหมาย
แต่เพียงว่าจะไปทำ
อย่างไรในเรื่อง
วิเคราะห์

ศัพท์สำนวนก็ได้แสดง ได้สามารถจะตีความ ให้แตกต่างกันไปจากเจตนารมณ์และความมุ่ง หมายของสถานี้ได้ ทั้งนี้แล้วก็น่าจะเน้น การเพียงหก การรับหลักการที่รับกันเพียง เท่านั้นว่า แก่ไขปัญหาเฉพาะหน้า ในเรื่อง ตามหลักของกฎหมายเก่า ตามเจตนารมณ์ ของกฎหมายฉบับนี้ เราแก้ไขให้เป็นการ ต้องเห็นเด่นชัด เพื่อศาลจะได้ไม่ตีความ ไปในประการใดประการหนึ่ง อันเป็นการ ผิดเจตนารมณ์ของสถานี้ และเสนออีก แก่ไขว่าจะ ใช้ในร้านอุตสาหกรรมร้าน ประกอบการหรือไม่ แล้ไหน ก็ไปว่าใน กฎหมายของขุนประเสริฐ ซึ่งรัฐบาลก็ พร้อมที่จะรับ ไปพิจารณา ถ้าเรื่องเป็นเช่น นี้แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าสมานี้ก็จะ ได้ร่วมมือ ทำงานในเรื่องนี้ใช้สักระยะสักพัก โดยตั้ง กรรมการวิสามัญขึ้นไป แล้วส่งร่าง พระราชบัญญัตินี้ไปเสียโดยเร็ว เพื่อเร่งรับ ความเห็นหรือพระราชกฤษฎีกาในขณะนี้ ข้าพ เจ้าเองคงจะขอความเห็นร่วมมือจากผู้เสนอ ว่า แก้ไปอย่างนี้แล้ว เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกต สำหรับสมาชิกทางฝ่ายค้านก็ไม่มีอะไรจะ ชัดชัดซึ้ง และคุณเร่งฤกษ์ก็พร้อมที่จะรับ ความที่ข้าพเจ้าเสนอแล้ว ท่านประธาน สภาก็อาจจะไหวพโล่ทีเดียว

นายรังสฤษฎ์ เทวนะศิริ (พระ นคร) : ข้าพเจ้าเห็นด้วยตามที่ท่านนายก รัฐมนตรี ไม่ชัดชัดซึ้ง

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช

(พระนคร) : ท่านสมาชิกผู้เสนอจิตใจ เพียงเท่านั้น ว่า จะแก้ไขเพราะศัพท์พหุ เฉพาะหน้าอย่างที่ท่านเคยกล่าว ลงก็ไม่ ชัดชัดซึ้ง ยินดีจะร่วมด้วย

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใด ขออภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม วินิจฉัย

นายโชติ กุ่มพันธ์ (พระนคร) : รับหลักการทั้งฉบับ ต้องบอกให้แก้ไข ก่อน

ประธานสภาผู้แทน : ไม่แก้หรือก ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควร รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาตามที่รัฐบาลเสนอ ขอให้ไปรพอก มื้อขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ที่ไม่เห็นด้วย ไม่มี พร้อมเพรียงกัน เป็นกันที่ประชุม รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาตามแนวที่รัฐบาลเสนอ โดยพร้อม เพรียงจะส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์

นายกรัฐมนตรี้ : โดยเหตุที่ข้าพเจ้าได้เรียน คื่อสมานี้แล้วว่า ยังมีกฎหมายเกี่ยวกับ ความคุ้มครองค่าเช่าของคุณประเสริฐ และของ รัฐบาลเข้ามายุ่ง ทางรัฐบาลอยากจะเสนอ ว่า ค่าวจะตั้งกรรมการวิสามัญเสียทีเดียว เพราะว่าการพิจารณาคงจะมีการถกเถียง กันถึงทางอื่นด้วย และกรรมการวิสามัญ

ชุดนี้ก็จะมาเป็นประโยชน์ในการพิจารณา
ร่างกฎหมายของรัฐสภา และแห่งทุกรัฐ
เสวีรัฐ ซึ่งจะรวมกันแล้วก็ทำเท่ามา รัฐสภา
ใครที่จะขอแนะนำว่า แก้อ่างไรแล้วเราจะ
ให้กรรมวิธีขาว ซึ่งทำงานแยกตัวกันไม่
โดยตลอด ก็จะมีคุณประโยชน์มาก แต่ถ้า
สภาก็จะเห็นอย่างอื่น รัฐสภาจะไม่ขัดข้อง
แต่ถ้าจะเห็นเป็นทั้งกรรมวิธีการวิสามัญ
แล้ว เมื่อจะเอา ๗ หรือ ๘ รัฐสภาสักก็
ประมาณไม่ถึงครึ่ง จะเอา ๗ คน รัฐสภา
เสนอ ๓ นอกจากนั้นควรจะให้มีสมาชิกทุก
ฝ่ายร่วมกันเป็นกรรมวิธีการด้วย

ประธานสภาผู้แทน: คุณรังสฤษดิ์
จะว่าอย่างไร รัฐสภาเสนอกรรมวิธีการ
วิสามัญ

นายรังสฤษดิ์ เขาวนะศิริ (พระนคร):
ความจริงร่างพระราชบัญญัตินี้ เท่าที่ได้ตกลง
แล้วว่าจะเป็นการไป เพื่อยืนยันซึ่งความ
เพราะฉะนั้น เพื่อยับความตกลงซึ่งเป็นอยู่
ทุกวันนี้ และประชาชนได้รับความเดือด
ร้อนอยู่นี้ ข้าพเจ้าอยากใคร่ให้พิจารณา
รวดเร็ว

ประธานสภาผู้แทน: ท่านเสนอ
พิจารณารวดเร็วกว่าก็ต้องมีผู้รับรองมากมาย
และท่านไม่ได้เสนอในหลายลักษณะอีกขอ
รัฐสภาก็ไม่ให้เสนอ เห็นจะไม่ไปรอด

นายรังสฤษดิ์ เขาวนะศิริ (พระนคร):
ถ้าเช่นนั้นทั้งกรรมวิธีการวิสามัญ

ประธานสภาผู้แทน: รัฐสภาขอทั้ง
กรรมวิธีการวิสามัญ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความ
เห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
อนุมัติให้ตั้งกรรมวิธีการวิสามัญคณะหนึ่งมี
จำนวนเท่าไร

นายรังสฤษดิ์ เขาวนะศิริ (พระนคร):
ขอเสนอ ๕ นาย

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน: ผู้เสนอขอ ๕
นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ให้มีกรรมวิธีการ
วิสามัญ ๕ นาย

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี: สภาก็จะรับข้อเสนอนี้ของ
รัฐบาลใหม่ คือเราไม่ไหวด้วยกัน ทางรัฐบาล
ก็ไม่ได้ครึ่งแล้ว ที่เหลือก็เอาสมาชิกทุกฝ่าย
รวมกัน

ประธานสภาผู้แทน: เมื่อไม่มีผู้ใด
คัดค้านขอให้เสนอชื่อ

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอเพียง ๓
นายเท่านั้น คือ นายพิชานู ข พระราม
และนายประสงค์ อิศรภักดี

ขุนกองกฤษฎีกา (นครราชสีมา):
ข้าพเจ้าขอเสนอ ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช
ร้อยโท อุต นิตยสุทธิ (นครราชสีมา):
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายวิรัช พึ่ง
สุนทร

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลพัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย ประเสริฐ ทรัพย์สุนทร และชกเวียนด้วยว่าจะแยกเพียง ๔ นาย แล้วจะหยุดหรือจะชกกัน

ประธานสภาผู้แทน : เก้านายแล้วหยุด เสนอประเสริฐ ทรัพย์สุนทร ไซ้ใหม่

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลพัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : เสนอ นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร แต่ว่าเก้านายหยุด เรายังไม่มีมติของที่ประชุม ต้องมีมติชี้แจงจึงจะใช้ได้

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น) : ขอเสนอเจ้าของร่าง คือคุณรังสฤษดิ์ เขาวนະศิริ

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเลี่ยน พงษ์โสภณ

นายฤๅษณ์ บัวสว่าง (สมุทรสาคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพันธ์ ฯ

ประธานสภาผู้แทน : ครบเก้า นายแล้ว

เลขานุการรัฐสภา : รายชื่อกรรมการมีดังนี้ ๑. พิชญา ฯ ๒. พระราม ๓. นายประสงค์ อิศรภักดี ๔. ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช ๕. นายวิรัช พึ่งสุนทร ๖. นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร ๗. นายรังสฤษดิ์ เขาวนະศิริ ๘. นายเลี่ยน พงษ์โสภณ ๙. นายพันธ์ ฯ

ประธานสภาผู้แทน : แปรภูติภายในกำหนดกวัน

นายรังสฤษดิ์ เขาวนະศิริ (พระนครศรีอยุธยา) : ๒ วัน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้เสนอขอแปรภูติภายใน ๒ วัน

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องรีบด่วนอะไรนัก แม้ว่าจะระงับความเดือดร้อนก็จริง แต่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้บ่งไว้ว่าถึงศาลชั้น กุฎการ์ ฎีกา ก็ให้ใช้บังคับได้ เพราะฉะนั้น ไม่จำเป็นต้อง ๒ วัน ๗ วันก็ได้ ขอเสนอ ๗ วัน

มีสมาชิกกรรมาธิการ นายเลี่ยน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอไกล่เกลี่ยเอา ๕ วันกำลังดี

มีสมาชิกกรรมาธิการ ประธานสภาผู้แทน : คุณหลวงว่าใน ๕ วัน คุณรังสฤษดิ์ ฯ ตกลงใหม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม : คือเรื่องนี้ถ้าเราจะช่วยกันยกร่างไว้ก่อนแล้ว ควรวจะเป็นวันพฤหัสบดีหน้าได้ก็กลับเข้ามาประชุมกันคือถ้า ๒ วันจะน้อยไป ก็ควรจะเป็น ๓ วัน ข้าพเจ้าขอเสนอ ๓ วัน

นายรังสฤษดิ์ เขาวนະศิริ (พระนครศรีอยุธยา) : ตกลง ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติไปตามคำเสนอของรัฐมนตรียุติธรรม ระเบียบวาระต่อไปขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๔๕๐ ของนายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร

(สำนวน)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน

หลักการ

เพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันเสียใหม่

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ไม่สามารถให้ความคุ้มครองแก่ผู้เช่า ผู้เช่าจำนวนมากถูกเรียกเงินกินเปล่าและขึ้นค่าเช่า ซึ่งเป็นเหตุอันสำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตของแพง และในที่สุดอาจทำให้เกิดความไม่สงบแก่บ้านเมือง ฉะนั้น จึงสมควรเปลี่ยนแปลงกฎหมายควบคุมค่าเช่าเสียใหม่

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๔๘๐

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันเสียใหม่

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “ พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๔๘๐ ”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดพระนคร เขตจังหวัดธนบุรี เขตเทศบาลทุกแห่ง และเมื่อเห็นสมควรจะให้ได้ในเขตท้องที่อื่นใดเมื่อใด จะได้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔ ให้ยกเตียงพระราชบัญญัติคุ้มครองค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๕๕๔ และบรรดากฎ ข้อบังคับอื่นใด ซึ่งมีข้อความขัดหรือแย้งกับบทพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“เคหะ” หมายความว่าสิ่งปลูกสร้าง ไม่ว่าจะใช้เป็นที่อยู่อาศัย หรือเป็นที่ประกอบ อุตสาหกรรม หรือการค้า หรือธุรกิจใด ๆ และหมายความถึงแผงลอย ซึ่งมีใช้เป็นการชั่วคราวด้วย

“ที่ดิน” หมายความว่าที่ดินสำหรับปลูกสร้างเคหะ และที่ดินซึ่งต่อเนื่องกับบริเวณ ของเคหะ

มาตรา ๖ ห้ามมิให้เรียกหรือขังเงินค่าเช่าเคหะหรือที่ดินจากผู้เช่า ซึ่งได้ใช้หรือได้รับ ประโยชน์จากทรัพย์สินที่เช่าอยู่ในหรือภายหลังจากวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะ ได้รับ อนุญาตจากศาล

มาตรา ๗ เพื่อความประสงค์แห่งมาตรา ๖ การขังค่าเช่านั้น ให้หมายความรวม ตลอดถึงการกระทำดังกล่าวนี้ ถ้าหากได้กระทำด้วยเจตนาให้เป็นการแก้ไขหรือเพิ่มเติม สัญญาที่เช่าที่ได้มีอยู่เป็นครั้งสุดท้ายเกี่ยวแก่ทรัพย์สินที่ให้เช่านั้น คือ

(๑) การให้ผู้เช่าเสียเงินเป็นค่า ค่าทรัพย์สินอื่นใดหรือบริการให้แก่ผู้ให้เช่าหรือผู้ อื่น ซึ่งผู้เช่าไม่จำต้องเสียตามกฎหมาย

(๒) การให้ผู้เช่าต้องมีหน้าที่หรือรับภาระใด ๆ ซึ่งตามกฎหมายไม่จำต้องมีหน้าที่ หรือรับภาระนั้น ๆ

(๓) การให้ผู้เช่าเสียทรัพย์สินจากหน้าที่หรือภาระใด ๆ ซึ่งผู้เช่ามีอยู่ตามสัญญาเช่า หรือตามกฎหมาย

(๔) การให้ผู้เช่าได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่าตนน้อยกว่าที่ตกลงกันไว้ หรือตามสิทธิที่ผู้เช่ามีอยู่ตามกฎหมาย

มาตรา ๘ ผู้ให้เช่าเคหะหรือที่ดินอาจร้องขอศาลให้พิจารณาคืนค่าเช่าได้ และเจ้า ของทรัพย์สินที่ให้เช่าอาจร้องขอศาลให้พิจารณาคืนเงินที่ในความจำเป็นจะ เข้าอยู่อาศัยใน ทรัพย์สินที่ให้เช่า

มาตรา ๙ ศาลมีอำนาจอนุญาตให้คืนค่าเช่าตามกฎหมายในพระราชบัญญัตินี้ได้ โดย เสียเงินไขจึงต่อไปนี้

(ก) สำหรับใช้เป็นที่อยู่อาศัยเป็นส่วนใหญ่ ขึ้นได้ไม่เกินร้อยละ ๒๕ ของค่าเช่า ค่าเช่ามาตรฐาน

(ข) สำหรับใช้ที่อื่น ขึ้นได้ไม่เกินร้อยละ ๕๐ ของอัตราค่าเช่ามาตรฐาน

ให้ถือว่าอัตราค่าเช่าครั้งสุดท้าย ก่อนวันที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๕ หรือ
อัตราค่าเช่าครั้งแรกในกรณีที่ได้เริ่มให้เช่าในหรือภายหลังจากวันที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช
๒๔๘๕ เป็นอัตราค่าเช่ามาตรฐาน

มาตรา ๑๐ ผู้ให้เช่าและหรือที่กินไม่มีสิทธิให้ผู้เช่าซึ่งได้ใช้หรือได้รับประโยชน์
ในทรัพย์สินที่เช่าอยู่ในหรือภายหลังจากวันได้พระราชบัญญัตินี้ เลิกใช้หรือได้รับประโยชน์ใน
ทรัพย์สินที่เช่า แม้จะไม่มีสัญญาเช่า หรือสัญญาเช่านั้นสิ้นอายุแล้วก็ตาม เว้นแต่ในกรณี
ดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้เช่ามีเงินดัดไม่ชำระค่าเช่าสามคราวติด ๆ กัน นอกจากมีสัญญาต่อกันไว้
เป็นอย่างอื่น อันเป็นคุณแก่ผู้เช่า
- (๒) ผู้เช่าใช้ทรัพย์สินที่เช่าเพื่อการอย่างอื่น นอกจากที่ปรากฏตามสัญญาเช่า
กันอาจเป็นเหตุให้ทรัพย์สินที่เช่าเสียหาย และผู้ให้เช่าได้ให้คำเตือนแล้วผู้เช่าไม่ปฏิบัติตาม
ภายในเวลาที่สมควร
- (๓) ผู้เช่าให้ช่างใดก็มีได้รับความยินยอมจากผู้ให้เช่า
- (๔) ผู้เช่าไม่สงวนทรัพย์สินที่เช่าเสมอกับวิญญูชนจะพึงสงวนทรัพย์สินของ
ตนเอง
- (๕) ได้รับความยินยอมจากผู้เช่า
- (๖) เมื่อศาลพิจารณเห็นว่าเจ้าของทรัพย์สินที่ให้เช่ามีความจำเป็นจะเช่าอยู่
อาศัยในทรัพย์สินที่ให้เช่า

มาตรา ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
และจำคุกไม่เกิน ๑ ปี

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....

.....

(ลงชื่อ) ประเสริฐ ทรัพย์สุนทร ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) พันตำรวจโท พัฒน์ นีลวัฒน์านนท์ ผู้รับรอง

(ลงชื่อ) ดุสิต, ปิ่น แก้วมัตย์, นารถ เจริญทาบ, กฤษณ, ป. กุลมัตย์, กว้าง ผู้รับรอง

,, นารถ มนต์เสวี, เอ้อม, หิริ เพ็ชรโรจน์, ไสว สุทธิพิทักษ์

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุ-
 ราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอันมาก
 ที่ได้ทราบว่าทางฝ่ายรัฐบาลก็ได้มีความคิด
 เห็นและเตรียมการจะเสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ซึ่งมีหลักการในการที่จะเปลี่ยนแปลง
 แกไขพระราชบัญญัติเก่าซึ่งมีความประสงค์
 ต้องกันในการที่จะช่วยเหลือประชาชนใน
 ขณะนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าคิดว่าทางรัฐบาล
 ได้ยืนยันในการจะ ได้ทำให้เร็วที่สุดเท่าที่จะ
 เป็นไปได้แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าข้าพเจ้าไม่
 ขัดข้องในการที่จะได้นำพระราชบัญญัติของ
 ข้าพเจ้านี้ ร่วมกับทางฝ่ายรัฐบาลด้วย แต่
 อย่างไรก็ตาม ในโอกาสที่ข้าพเจ้าได้เสนอ
 พระราชบัญญัตินี้เข้ามาแล้ว แล้วในเวลานี้ก็
 ได้มีการอภิปราย ซึ่งพาดพิง ไปถึงปัญหาที่
 เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงแกไขพระราช
 บัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน เพราะ
 ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงใคร่จะขอโอกาสแสดง
 และเนื่องจากว่าในเวลาที่ข้าพเจ้าได้นำพระ
 ราชบัญญัตินี้ไปร่วมกับของรัฐบาลแล้วบาง
 ที่ข้าพเจ้าจะไม่มีโอกาสแสดง เพราะฉะนั้น
 จึงขอโอกาสแสดงในขณะนี้

ก่อนอื่นข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนให้ทาง
 รัฐบาลทราบไว้เสียก่อนว่า ตามที่ข้าพเจ้า
 เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมาในข้าพเจ้า
 ได้เสนอตัวขอความคิดเห็นที่มาจากความ
 เด็ดร้อนของประชาชนอย่างแท้จริง ข้าพ-
 เจ้ารู้สึกว่ข้าพเจ้าพยายามที่จะดำเนินการ
 เมืองไปในวิถีทางแห่งประชาธิปไตย และ

ประชาธิปไตยกันแท้จริง ฉะนั้นทุกสิ่งทุก
 อย่างที่จะกระทำลงไปก็ย่อมต้องระเรียมผล
 ประโยชน์และความสุขทุกข์ของประชาชน
 เป็นใหญ่ ในการเสนอร่าง พระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ข้าพเจ้าได้ทำงานคลุกคลีใกล้ชิดกับ
 ประชาชนเป็นอันมาก และได้ร้องขึ้นด้วยความ
 ประสงค์ของประชาชนอย่างแท้จริง
 จึงใคร่จะขอฝากความคิดเห็นไว้ต่อรัฐบาล
 และต่อสภาผู้ตั้ง ในปัญหาที่ว่ามีความ
 จำเป็นหรือไม่ในการที่เราจะแกไข พระราช
 บัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะกับขันั้นนั้น
 ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะมีสมาชิกเป็นอันมาก
 คัดค้าน ซึ่งเมื่อตะกันั้นก็มีสมาชิกบางท่านคัด
 ค้านบ้างแล้ว เช่น เห็นกันว่าคุณเดือน คือ
 คุณเดือนได้กล่าวว่าพระราชบัญญัติฉบับเก่า
 นั้นความจริงก็เหมาะสมดีอยู่แล้ว ไม่มีข้อ
 ขัดพร้องประการใด สำหรับปัญหาอันนี้
 เกี่ยวกับปัญหาทฤษฎี คือทฤษฎีที่ว่าหลัก
 การกฎหมายฉบับเก่าดีเรียบร้อยแล้ว ผล
 แห่งการปฏิบัติก็ต้องดีด้วย คือหมายความว่า
 เวลาที่เราเห็นอยู่แล้วว่าความมุ่งยาก
 เด็ดร้อนต่าง ๆ นานาได้เกิดขึ้นมาก ทั้งนี้
 เนื่องจากอะไร เนื่องจากการที่หลักการหรือ
 ว่าตัวพระ ราชบัญญัตินั้นยังไม่เหมาะสม
 และมีความบกพร้องอยู่ เพราะฉะนั้นการที่
 เราจะแกไขให้เสียใหม่นั้น ความจริงแล้ว
 มันเป็นเรื่องที่เราจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าการ
 ที่เราจะพิสูจน์ว่าอันใดเป็นหลักการที่ถูก
 ต้องและอยู่ในหลักการใหญ่ที่ว่ามันเป็นหลัก

การไม่เที่ยงแท้ไข เราจะไม่แก้ไขวิถีปฏิบัติ หรือแก้ไขคนอย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ เป็นการดูขัดของเลย ถ้าหากว่าเราถือหลักการ กันนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญแล้วเราก็ไม่แก้ไขอะไร และการที่เราได้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎ หมายก็ดี รวมทั้งส่วนใหญ่ซึ่งเราได้แก้ไขรัฐ ธรรมนูญหรือแก้ไขการปกครองของประเทศ นั้นเมื่อก่อนก็เห็นการแก้ไขในหลักการทั้งสิ้น นี้เราขอมติโดยปริยายแล้วว่าหลักการนั้น ในข้อนี้เป็นสิ่งสำคัญกว่าคนและการปฏิบัติ และสำคัญกว่าสิ่งอื่น ทั้งนี้เพราะว่าหลักการ นั้นถ้าหากว่ามีความสมบูรณ์แล้วการปฏิบัติ และเกี่ยวโยงถึงคนก็จะติดตามไปด้วย ถ้า หากว่าหลักการปฏิบัติและคนได้ขึ้นกับกัน หลักการทั้งสิ้น ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันว่าพระราชบัญญัติการดูแลรักษาพยาบาล นั้นยังไม่มีความเหมาะสมและสมบูรณ์พอ ฉะนั้นจึงจำเป็นที่เราจำเป็นจะต้อง แก้ไข

อีกประการหนึ่ง ในการที่กล่าวว่าการ แก้ไขพระราชบัญญัตินี้เป็นการช่วยเหลือ คนยากคนจนคนมีเงินนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเรา ได้มองกันคนและแง่ หรือมองกันคนละ ทิศนะ เมื่อคำนึงถึงผู้เดือดร้อนที่แท้จริงจาก การเรียกร้องค่าเช่าและแป๊ะเจี๊ยะนี้ จริงอยู่ ส่วนใหญ่เป็นชนต่างชาติ แต่ว่าข้อนี้ก็ดู เหมือนท่านรัฐมนตรีทองอินทร์ ๆ ได้กล่าว แล้วในเมื่อมัน และดูเหมือนจะเป็นคำ กล่าวที่เพียงพอซึ่งข้าพเจ้าจะขอกล่าว

ย่อ ๆ ว่าการถูกวิตรีระหว่างนายทุนกับคน ร่ำรวยนั้นมีการถูกรีดกันหลายแบบด้วยกัน ทั้งข้าพเจ้าจะกล่าวกว้าง ๆ ก็ได้เป็น ๒ ประ การด้วยกันคือ ทางตรงกับทางอ้อม การชูด เลือกทางตรงนั้นเป็นสิ่งที่เรามองเห็นได้ง่าย แต่การชูดเลือกทางอ้อมนั้นเรามองเห็น ได้ ยาก เพราะว่าเกี่ยวกับการขึ้นค่าเช่าขึ้นแป๊ะ เจี๊ยะ นี่เป็นการชูดเลือกทางอ้อม หมาย ใจว่าผู้เช่าเมื่อถูกเรียกร้องค่าเช่าและ แป๊ะเจี๊ยะแล้วก็จะได้รับความกระทบกระ เทือนไม่มากก็กระทบกระเทือนเล็กน้อย และพยายามที่จะหาข้ออ้างต่าง ๆ ที่เจ้าของ ยกมาอ้างกับผู้เช่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วผลที่ สุกความเดือดร้อนก็ตกอยู่กับคนจน เพราะ ฉะนั้นถ้าเราเลิกเมืองประชาชนแล้ว ก็น่าจะคิด ถึงคนจนซึ่งมีอยู่ในเวลานี้ไม่น้อยด้วย ทำ ไมเวลาที่เจ้าหน้าที่เรียกร้องค่าเช่าและค่า ความสะดวกอะไรต่าง ๆ ทำนองนี้จากพวก พ่อค้าซึ่งความจริงก็จะเป็นเรื่องเล็กน้อย กว่าเรื่องแป๊ะเจี๊ยะ แล้วทำไมเราไม่คัดค้าน และจัดการแล้วเราก็เห็นว่าเป็นของสำคัญ แล้วก็อ้างว่า นั่นก็เป็นเหตุที่ทำให้กระทบ กระเทือนถึงการเศรษฐกิจของชาติ เพราะ ฉะนั้นสำหรับในเรื่องการเรียกค่าแป๊ะเจี๊ยะนี้ ไม่มีปัญหาเลยในการที่ว่าเมื่อพ่อค้าได้รับ การกระทบกระเทือนแล้วก็ยกเป็นข้ออ้างใน การขึ้นราคาของทำให้ข้าวของแพงขึ้น

ที่นี้อีกประการหนึ่ง คือปัญหาที่ท่าน เสนีย์ได้กล่าวถึงการอุตสาหกรรมตามควมมี

หมายของท่ามเสงไถ่นี่ดูเหมือนจะเป็นไป
 ในทำนองที่ว่า ไม่ได้คิดที่จะส่งเสริมสนับสนุน
 อนุชิตสาทรกรรมแห่งชาติ ซึ่งซึกันก็เป็น
 สิ่งที่สำคัญที่สุดสำคัญอย่างยิ่งสำหรับความ
 เจริญก้าวหน้าของชาติ การที่เรามาตำเนน
 ก้าวรบ้านการเมื่องนี้เราจะเฟ่งเล็งเฉพาะ
 พฤติการณ์ที่เป็นอยู่ขณะนี้ไม่ได้จำเป็นต้อง
 เฟ่งเล็งให้ไกลถึงความ เป็นอยู่ในอนาคต
 ของประเทศชาติ ต้องนึกถึงอนาคตด้วย
 นึกถึงอนาคตของประเทศชาติอะไรเป็นสิ่ง
 สำคัญ อะไรเป็นข้อสำคัญที่จะนำไปให้ประ-
 เทศชาติเจริญรุ่งเรือง และประชาชนได้รับ
 ความมีความสุขสมบูรณ์ได้ ก็ไม่มีใครปฏิเสธได้
 ว่าความเจริญของประเทศชาติย่อมขึ้นอยู่ที่
 ยุทธสาทรกรรมซึ่งในที่สุดก็พเจ้าหมากถึงรวม
 ทั้งการยุทธสาทรกรรมและพาณิชย์ซึ่งใครเรียก
 คำหมายซึ่งมันคำที่ซึกันพเจ้าเรียกว่าวิศทกิจ
 “วิศทกิจ” นี้ประเทศที่เป็นประเทศยุทธสาทร
 กรรมเช่นค่างประเทศเหล่านี้เราจะมุ่งหวัง
 แต่จะทำ รุ่งเฉพาะ การกสิกรรมแล้วจะหวัง
 ความเจริญก้าวหน้าของชาติไม่ได้ จำเป็น
 ต้องนึกถึง การยุทธสาทรกรรมด้วยเราพยายาม
 ส่งเสริมการยุทธสาทรกรรมให้เจริญขึ้นโดยเร็ว
 อย่างมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ หมายความว่า
 ว่าเราเปลี่ยนแปลงประเทศของเราให้เป็น
 ยุทธสาทรกรรม มีการยุทธสาทรกรรม เป็นสิ่ง
 สำคัญในการที่จะเรามาซึ่งความเจริญแห่ง
 ชาติแล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเป็นอุปสรรคกีด
 ขวาง ในการที่ไม่ให้การยุทธสาทรกรรมเจริญ

ขึ้นได้ ไม่ว่าทาง หนึ่งทางใดเราก็จะทำลาย
 อุปสรรคนั้นเสีย หรือเราไม่เกียดในการที่
 จะไม่ส่งเสริมการยุทธสาทรกรรมแห่งชาติแล้ว
 เราย่ามถึง ในที่นี้ข้าพเจ้าหมากความถึง
 ยุทธสาทรกรรมแห่งชาติ หรือที่เรียกว่า
 เนชันนัล อินดิสทรี ที่นี้พูดถึงยุทธสาทรกรรม
 แห่งชาติบางท่านอาจจะคิดว่าในประเทศไทย
 ในขณะนี้ผู้ที่ประกอบกรยุทธสาทรกรรมก็คื
 พาณิชยกรรมก็คื ส่วนแต่เป็นคนต่างท้าวทั้ง
 ลัน เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้แล้วก็ยังเป็น
 การจำเป็นมากขึ้นที่เราพยายามรักษา
 ยุทธสาทรกรรมแห่งชาติ หมายความว่าให้คนไทย
 ได้ประกอบยุทธสาทรกรรม พาณิชยกรรม
 มากขึ้น ที่มีปัญหาที่เราพูดกันอยู่ในขณะนี้
 เราก็คอมรับกันอยู่แล้วว่า การที่เรียกจริง
 คำเช่าแป๊ะเจี๊ยะไม่ได้กระทบกระ เทือนแต่
 เฉพาะคนต่างท้าว คนไทยที่ประกอบกร
 ยุทธสาทรกรรม พาณิชยกรรมนั้นก็ได้รับความ
 กระทบกระ เทือนเช่นเดียวกัน แม้ว่าคนไทย
 จะมีจำนวนเล็กน้อยเพียง ไรก็ตาม แล้วก็
 เมื่อเรามีความประสงค์ที่จะส่งเสริมการยุทธ
 สาทรกรรมของชาติแล้ว ในขณะนี้มีคนไทย
 ไทยเริ่มที่จะทำการยุทธสาทรกรรม ประกอบ
 การพาณิชยกรรมขึ้นแล้ว เราก้จะต้องรีบ
 ขวนขวายในการที่จะส่งเสริม ให้เขาได้รับความ
 สะดวกในการทำงานยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น
 แม้จะมีส่วนเพียงเล็กน้อยที่จะกระทบกระ
 เทือนในเรื่องนี้ แต่ที่เราจะต้องอย่าให้เขา
 ไปปรับความกระทบกระ เทือนจะต้องส่งเสริม

ให้มากขึ้น ผู้ที่เดือดร้อนเรื่องแป๊ะเจี๊ยะ ๘๐ คนอาจจะเป็นคนต่างตัว ๒๐ คน แต่ว่า ๒๐ คนอาจจะเป็นไทยแล้วไม่เจ้จำนวน ๒๐ คน นั้นเราจำเป็นต้องส่งเสริม ส่งเสริมให้มากขึ้น ๆ จนกลายเป็น ๕๐ หรือ ๘๐ เพราะเหตุว่าประชาชาติของเราเจริญรุ่งเรืองขึ้นได้เช่นนี้ทำไมจะไม่กีดกันให้กันเหล่านั้นเสียประโยชน์ไป และที่ว่าจำนวน ๘๐ คนที่เป็นต่างตัวเข้ามาประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมจะได้ผลดีอย่างนั้น การที่จะให้กันต่างตัวมาทำอุตสาหกรรมหรือพาณิชยกรรมในประเทศของเรา นั้นเป็นบ้านของเรา ประเทศของเรา เป็นหน้าที่ของรัฐบาลนี้ในการที่จะทำอะไรกับเขาตามสมควร คือหมายความว่าประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมที่เป็นคนไทยกับคนต่างตัวนั้นไม่ควรจะมีสิทธิเท่าเทียมกันทีเดียวนัก ในขณะที่กลุ่มของประชาชาติเรายังเป็นอยู่ อย่างนี้ คือยังไม่บรรลุดังประชาชาติไปโดยสมบูรณ์ แท้จริงนัก จำเป็นที่เราจะต้องมีการควบคุม จำกัดบ้าง คือคนต่างตัวที่จะเข้ามาไม่มีเงื่อนไขในการที่เขาจะมาดำเนินอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมในประเทศเรานั้นก็ควรจะมีเงื่อนไขในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมเป็นเรื่องรัฐบาลทำได้ ถ้าหากว่ารัฐบาลสามารถจะทำหรือกล้าที่จะทำ เพราะฉะนั้นเรื่องคนต่างตัวนั้น ไม่สำคัญจริงอยู่ เขาอาจจะได้รับผลที่ในเรื่องค่าเช่า

หรือค่าแป๊ะเจี๊ยะนี้ แต่ว่าผลที่เกิดแก่ประชาชนก็คือเมื่อเขาถูกเรียกร้องค่าเช่าแป๊ะเจี๊ยะขึ้นแล้ว เขาก็ไม่ถือเอาโอกาสเป็นการขึ้นราคาของ แต่เขาถือเอาประโยชน์ในการที่เข้ามาอยู่ในประเทศเช่นนี้ก็เป็นเรื่องที่ทำได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าถือว่าการที่ปัญหานี้จะเกิดขึ้น ไม่ใช่เป็นการกระทบกระเทือนเล็กน้อยและ ไม่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเฉพาะหน้าที่ของประเทศเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับโอกาสด้วยก็คิด จะเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้การอุตสาหกรรมแห่งชาติเจริญขึ้นได้ ข้าพเจ้ามีข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าได้เห็นแก่ตาเอง และจะนำมายืนยันเมื่อไรก็ได้ คือพ่อค้าคนไทยหรือผู้ประกอบอุตสาหกรรมคนไทย บอกว่าได้รับความเดือดร้อนในเรื่องนี้ และต้องเลิกกิจการไปจริง ๆ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าคนไทยได้เลิกประกอบอุตสาหกรรมไป บางรายก็เป็นการเสียหาย เพราะว่าเป็นการผิดความประสงค์ของเรา ในการที่จะให้ประเทศชาติดำเนิน .....

ประธานสภาผู้แทน: ทมทเวลา ๑๕ นาทีแล้ว

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์ธานี) : ขอต่ออีก ๕ นาที

ประธานสภาผู้แทน: รวบรวมหน่อย

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์ธานี) : เมื่อก่อนท่านประธานก็รับความ ข้าพเจ้าครั้งหนึ่งแล้วยังไม่ได้พูดอะไร

เพราะฉะนั้นวันนี้ขอพูดมากหน่อย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่ท่านผู้ใดที่จะมาดำเนินนโยบายการเมืองของชาติในการที่จะไม่ส่งเสริมการอุตสาหกรรมแห่งชาติ แต่ว่าสำหรับปัญหาชิ้นนี้ ท่านผู้ใดที่ปรายเมื่อกี้จะ มีความคิดเห็นใน การที่จะกีดขวางอุตสาหกรรมแห่งชาติหรือไม่ นั่นข้าพเจ้าก็ไม่กล้ายืนยัน ที่นี้อีกปัญหาหนึ่ง เมื่อกล่าวถึงนายทุน การที่ว่ากฎหมายฉบับนี้จะ เป็นการส่งเสริมนายทุน นั้น เมื่อพูดถึงนายทุนก็อีกปะแหละ คือหมายความว่า เราจะใช้คำว่า นายทุนนี้ อย่างกว้าง ๆ ให้นักเสียเรื่อย เคาะกะกันนายทุน ขึ้นชื่อ่านายทุนเป็นเรื่องคล้าย ๆ กัน ว่าเราไม่มีความคิดเห็นอะไรในการจะ บริหารประเทศชาติบ้านเมืองของเรา ดังที่ ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า ประเทศชาติจะ เจริญได้ก็ต้องอาศัยอุตสาหกรรม ใครจะเป็นผู้ดำเนิน อุตสาหกรรมแห่งชาติมันก็ต้องนายทุน คือว่านายทุนบางจำพวกเขาก็เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ เมื่อพูดถึงนายทุนเราจะต้องรู้จักแบ่งว่านายทุน ชนิดไหน นายทุนอะไร นายทุนชนิดไหน เป็นภัยแก่ชาติ เป็นภัยแก่อุตสาหกรรม หรือชนิดไหนจะเป็นประโยชน์แก่ชาติหรือ แก่สังคม นายทุนชนิดไหนเราจะต้องให้ ความสะดวกแก่เขาในการประกอบกิจการ ให้บ้านเมืองเรา ข้าพเจ้าเดี๋ย่ว่าไม่มีใครค้าน ว่านายทุนต่าง ชาติต้องเป็น ภัยแก่ประเทศ

ชาติ แต่เป็นเรื่องที่เราทำอะไรไปไม่ได้ ง่าย ๆ อย่างที่ผ่านมาแล้วก็ไม่ใช้ของง่ายนัก เราก็ต้องพยายามกันตามสมควร แต่ว่า นายทุนบางจำพวกเช่น นายทุนอุตสาหกรรมคนไทย ที่เขาแม้มีทุนทางคนเพียง เล็กน้อยหรือทุน มากก็ตาม แต่เขาก็ได้ ดำเนินการอุตสาหกรรมของเขาทำให้ประเทศชาติ ได้มีอุตสาหกรรมขึ้นมาก ๆ และเป็น การที่กีดกันการที่ต่างชาติเข้า มาโจมตี การเศรษฐกิจของเรา เราจะเห็นว่าต่อไปนี้ เมื่อโลกเข้าสู่ความสงบอย่างแท้จริงแล้ว สินค้าต่างประเทศก็จะเริ่มไหลมาเทมาและ ยิ่งต่าง ประเทศบางประเทศก็ดูเหมือนจะมี เจตจำนงอันแท้จริงในการที่จะเป็นเจ้าแห่ง การเศรษฐกิจของประเทศเรา เมื่อเป็น อย่างนี้เราจะนึกถึงแต่ความสะดวกสบายว่า เมื่อมีสินค้าต่างประเทศมากมายแล้วเราก็ ไม่ต้องทำอะไร ก็ถูกต้องนี้ เรานึกแต่ ความสะดวกสบายเฉพาะหน้า แต่ผลร้ายที่เกิดขึ้น ในกาลภายหน้านั้นมีใหญ่หลวง หมายความว่า เมื่อกำรอุตสาหกรรมของชาติถูก ทำลายแล้ว ประเทศชาติก็จะไม่เจริญได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนายทุนนี้เราต้องจำกัด ให้แน่นอนว่าเราจะกีดกันหรือไม่ส่งเสริม นายทุนพวก ไต และเราจะส่งเสริมนายทุน พวกไต เพราะฉะนั้นการที่ท่านสมาชิกได้ กล่าวมาแล้วหลายท่านในการที่ว่า จะสนับสนุนหรืออะไร ข้าพเจ้าก็ยังฟังไม่ชัด ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น

กฎหมายฉบับนี้ถ้าจะเป็นการสนับสนุน
 กลุ่มบ้างข้าพเจ้าก็ยอมรับ แต่ว่าการสนับสนุน
 หน่วยงานทุนที่เป็นความจำเป็นแก่ความ
 เจริญของชาติในอุตสาหกรรม ก็ยให้มี
 อุตสาหกรรมขึ้นมาก ๆ คือนายทุนคนไทย
 แล้วและเป็นนายทุนอุตสาหกรรมด้วย ก็
 เป็นเรื่องที่เราจะสนับสนุน เพราะฉะนั้น
 กฎหมายฉบับนี้ก็สนับสนุนหน่วยงานเหล่านี้
 ซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะเป็นที่เสียหายแก่
 ประเทศชาติ แต่เป็นทุนประโยชน์ทั้งใน
 บัดนี้และอนาคตด้วย

ที่นี้ เมื่อพูดถึงความชอบธรรม คำว่า
 ความชอบธรรมนี้ใคร ๆ ก็พูดได้ทั้งนั้น
 เต็มเมื่อพูดได้ก็พูดคำว่าชอบธรรมได้ทุกคน
 แต่เราพูดกันอย่างกว้าง ๆ คือหมายความว่า
 ไม่รู้ชอบธรรมของใคร คำว่าชอบธรรม
 เป็นคำกลาง ๆ ผู้ที่มีทัศนคติอย่างหนึ่งก็เอา
 ไปได้อย่างหนึ่ง ผู้ที่มีทัศนคติอย่างหนึ่ง
 ก็เอาไปใช้ก็อย่างหนึ่ง ลมหนึ่งมีความ
 หมายอย่างหนึ่งก็เอาไปใช้ก็อย่างหนึ่ง อีก
 ฐานะหนึ่งก็ใช้อีกอย่างหนึ่ง นี่ข้าพเจ้าขอ
 ยกตัวอย่าง เช่น นายจ้างกับลูกจ้าง นาย
 จ้างก็ถืออย่างหนึ่ง ลูกจ้างก็ถืออีกอย่าง
 หนึ่ง นายจ้างบอกว่าฉันได้ ๑๐ บาท ลูก
 จ้างบอกว่าได้ ๒ บาทก็ชอบธรรม อย่างนี้
 ก็เป็นเรื่องเดียวกัน เพราะฉะนั้นความชอบ
 ธรรมนี้ข้าพเจ้าถือและโดยเฉพาะความเป็น
 ธรรมแห่งสังคมนั้นก็ถืออย่างแน่ ๆ ที่เดียว
 แล้วที่นี้เราเอาอะไรเป็นเครื่องวัดเป็นหลัก

ก็คือเอาความชอบธรรมเป็นหลักแห่งประ
 ชาติไทย เราต้องการประชาธิปไตย ต้อง
 การประชาธิปไตยอันแท้จริง คือที่ทุกคน
 ปราศแล้วเราจะเอาหลักความชอบ
 ธรรมนี้มาจากไหน เราจะใช้หลักอื่น ๆ ไม่
 ได้ นอกจากหลักประชาธิปไตย และ
 หลักประชาธิปไตยคืออะไร ก็คือเอา
 ประโยชน์ส่วนมากของการเป็นใหญ่ แล้ว
 เมื่อเกิดความทุกข์ยากของคนส่วนใหญ่
 แล้ว เราไปแก้ไขอันนี้ แม้ว่าจะกระทบ
 กระเทือนกับประโยชน์ของบุคคลส่วนน้อย
 เราช่วยไม่ได้ การทำงานเกี่ยวกับประโยชน์
 ของบุคคลส่วน มากก็ย่อมมีความกระทบ
 กระเทือน แต่ข้างไหนมากกว่าถือเอาข้าง
 นั้น ความชอบธรรมของหลักประชาธิปไตย
 ย่อมอยู่ที่ส่วนใหญ่หรือส่วนมาก และ
 ขันนี้ก็ตรงกับคติของพุทธศาสนา ข้าพเจ้า
 จำได้ว่ามีภาษิตบทหนึ่งว่า เราพึงสละ
 ความสุขส่วนน้อยเพื่อความสุขส่วนใหญ่....

ประธานสภา ฯ : ขอโทษ คุณ
 ประเสริฐ ฯ หลักการของท่านมีเพียงว่า
 ปรับปรุงค่าเช่าเสียใหม่ ข้าพเจ้าฟังมานาน
 ก็ไม่เห็นปรับปรุงค่าเช่าเสียที่ ท่านไปถึง
 การเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมอะไรต่ออะไร
 ขอโทษขอโทษให้คุณเสียที่ ขอให้ผู้คืนพูด
 ใหม่

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์
 ธานี) : ข้าพเจ้าขอพูดให้จบเสียที่ อีก
 นิดเดียว ขออีกสองนาทีก็ได้

ประธานสภา ฯ : ขอเล่าไหมะ

นายประเสริฐ ทรัพย์สุนทร (สุราษฎร์ธานี) : ข้อที่ ๒ นวทศ คือเรื่องข้าพเจ้าพูดนี้เป็นเรื่องของกฎหมายนั้นทั้งนั้น คือมันต้องพูดกันให้เข้าใจกระจ่างแจ้ง พูดกับนิติ ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่รู้เรื่อง เป็นเรื่องในประเด็นทั้งสิ้น

ประธานสภา ฯ : เดี่ยว ท่านหนึ่งก่อนเถิด เคียวพูดใหม่ คุณเสรีชัย

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ก่อนอื่นข้าพเจ้าไม่อยากจะให้เข้าใจว่าถูกขึ้นมากเพื่อขัดขวางการอุตสาหกรรม ไม่ใช่เช่นนั้น แต่ยกยกจะพูดในหลักการของพระธรรมนูญนี้ คือฝากข้อสังเกตแก่รัฐบาล เพราะว่าท่านจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาร่วมกับกฎหมายของคุ่มค่าแห่งรัฐบาลที่กำลังร่างอยู่ กฎหมายที่ท่านสมาชิกเสนอมาน้อยกว่าของเดิมไปถึงมาตรา คือ ของเดิมเขามี ๑๗ มาตรา ของท่านมี ๑๒ มาตราก็หมายความว่าน้อยลงไป ๕ มาตรา ก็คือว่าวิเคราะห์ศัพท์เหมือนกับกฎหมายที่ว่ากันไปเมื่อกี้ คือว่าแทนที่จะเอาการอาศัยเป็นหลักเกณฑ์ ที่นั่นกันนั้นเสียแล้วเปิดกว้าง ๆ ว่าอุตสาหกรรมหรืออะไรก็อยู่ในข่ายควบคุมทั้งนั้น ขึ้นค่าเช่าอะไรเงี้ยไม่ได้มีข้อหนึ่ง อีกข้อหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าหนักใจที่สุดคือเอาศาลมาเลือกกั้วกับการเมือง

คือให้ศาลเป็นผู้วินิจฉัย ความมากน้อยของค่าเช่านี้เป็นกาการเมือง ซึ่งเป็นกาหน้าเกลียดไป เดิมเขาให้เป็นธุรการของผู้กระทำ มีปัญหาเรื่องจะขึ้นค่าเช่าให้หรือไม่ขึ้นเขาโยนให้กรรมการ ซึ่งเป็นฝ่ายธุรการ กฎหมายของท่านเสนอมา ให้ศาลเป็นผู้วินิจฉัยนี้ ได้แปลไปเป็นอีกข้อหนึ่ง และอีกข้อหนึ่งคือในมาตราตอนท้ายที่แก้มาตรา ๑๐ ของร่างนี้ มาตรา ๑๐ ข้อ ๑ บอกว่า การที่จะขัมใส่ผู้เช่าต้องไม่ให้ค่าเช่าถึง ๓ คราว กฎหมายเก่า ๓ คราวก็ขัมใส่ได้ นี่ไม่ว่าอะไรหรือตกเป็นเรื่องเล็กน้อย

อีกเรื่องหนึ่ง มาตรา ๑๑ ของท่านเดิมถ้าขึ้นโทษตามกฎหมายเดิมปรับไม่เกิน ๕๐ บาท เดี่ยวนี้มีจำคุกไม่เกิน ๑ ปี และปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท เพราะฉะนั้นถ้าดูแต่รายละเอียดแล้ว ก็ไม่เกิดเท่าไร คือเกิด ๑ วิเคราะห์ศัพท์ ๒ แก่เรื่องศาลมาเป็นผู้ตัดสินเรื่องค่าเช่าเล็กน้อย สำหรับเรื่องขัมใส่ผู้เช่า ว่าผิดแต่ไม่ใช้ค่าเช่า ๓ คราว นี่ข้าพเจ้าก็ไม่ตั้งใจ ไม่ว่าอะไรไม่มีสาระสำคัญ เรื่องเพิ่มโทษก็ไม่ว่า ไม่ตั้งใจ ที่นี้ ปัญหาที่ยังตั้งใจมี ๓ อย่าง อย่างหนึ่งเรื่องวิเคราะห์ศัพท์ที่พูดมาแล้ว ข้าพเจ้าพยายามจะพูดในทางที่ว่า เป็นเรื่องที่ต้องแก้ไข เป็นปัญหาเฉพาะหน้าศาลตัดสินมาไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของสภา ถ้าท่านจะเอาหลักการ ข้าพเจ้าอยากจะพูดว่า การเอาสิบเบี้ยใกล้มือไปไม่รอด เวลา

นี่ปัญหาเฉพาะหน้าความเกือกร้อน เนื่องจากการเช่าที่ดินแล้ว ผู้เช่าก็เดือดร้อน เราจะแก้กฎหมายระงับเรื่องนี้ ถ้ากฎหมายนั้นรุนแรงเกิดขึ้นต่อไปภายใน ๕ หรือ ๑๐ ปี หรือ ๒๐ ปี เจ้าของที่เขาไม่ให้เช่า แล้วจะว่าอย่างไร เป็นการรอนสิทธิของผู้เช่า ก็เป็นการตัดสิทธิของเจ้าของที่ ซึ่งก็เป็นของพระคลังข้างที่และทรัพย์สินพระมหากษัตริย์ แต่คนที่มียี่ที่แปลง ๒ แปลงมีมาก พวกนี้เดือดร้อนมาก ตยาคิดว่าเตี้ยตร้อน ฝ่ายเตี้ยว ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการรุนแรงรอนสิทธิเขาเกินไป แล้วถ้าจะเช่าเพื่อทำการอุตสาหกรรมเมื่อเจ้าของเขาไม่ยอมให้เช่า ที่มีอยู่ทางเตี้ยวก็ยิวกรรมสิทธิ์ของเขาที่ไม่ชอบด้วยกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นพูดถึงเรื่องวิเคราะห์ศัพท์ข้าพเจ้าก็สงสัยในส่วนที่ว่า ท่านจะเอามาปรับปรุงเป็นกฎหมายถาวรแล้วก็หนักใจ ถ้าจะแก้ไขความขัดข้องเฉพาะหน้า ที่ตกลงไปเกี่ยวกับร่างของคณะรัฐสภาแล้ว ไม่ขัดข้องข้อ ๑ ที่หนักใจจะเอาเรื่องศาลมาตัดสินเรื่องค่าเช่ามากน้อย เพราะว่าเรื่องนี้เห็นได้ว่าเป็นเรื่องธุรการ ศาลเป็นผู้ที่ตัดสินเมื่อมีสิทธิขึ้นแล้ว ศาลเป็นผู้ที่จะรู้ดีว่านั่นคืออะไร และตัดสินตามตัวบทกฎหมายไม่ใช่กำหนดสิทธิขึ้น การกำหนดค่าเช่ามากน้อยเห็นว่าเป็นเรื่องกำหนดสิทธิ เป็นเรื่องคู่สัญญาต้องทำกัน นี่เป็นเรื่องฝ่ายธุรการ จะต้องวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนยก

เขาทำ ในการตัดสินเรื่องผิดหรือไม่ผิดได้แก่ ๑ ผู้เช่า ๒ ผู้ให้เช่า ๓ เจ้าพนักงานฝ่ายธุรการ อย่างนี้ก็ไปกันได้ การที่จะเอาศาลเป็นผู้ชี้ขาดตัดสินนี้ ประการแรกเป็นการเอาศาลเกลือกกลั้วกับการเมือง ศาลตัดสินว่านี่มากเกินไปให้ลดลง เจ้าของที่ก็จะตำศาลว่าไม่ยุติธรรม หรือตัดสินยอมให้ขึ้นค่าเช่า พวกคนจนที่อยู่ก็จะตำศาล ไม่ควรเอาศาลมาเกลือกกลั้ว ศาลเป็นแต่เพียงว่าเมื่อมีหน้าที่ขึ้นแล้วก็ทำ คือเมื่อก่อกิจตีพิพาทมาถึงศาล ศาลก็ชี้ขาดตามความที่มีอยู่ ปัญหาจะกำหนดว่าค่าเช่าขึ้นหรือไม่ขึ้นเพียงไร เป็นสิทธิที่ยังไม่เกิดขึ้นไม่มีอะไรตายตัวที่จะให้ศาลกำหนดลักษณะการที่จะมีการขัดแย้งกัน ระหว่างผู้เช่ากับผู้ให้เช่าขึ้น และศาลเป็นผู้ให้ความยุติธรรม ถ้าได้ตัดสินให้ทางฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแล้ว ก็ไม่มีใครพอใจ อย่างนี้ไม่มีการเคารพศักดิ์การต่อศาล เพราะฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเรียนนี้ขอฝ่ายรัฐบาลให้พิจารณาด้วยดีในเรื่องเช่นนี้ นอกจากนั้น ก็ไม่มีอะไร นอกจากเรื่องวิเคราะห์ศัพท์นี่จะต้องป้องกันอย่างถี่ถ้วนเหมือนกัน ไม่ใช่สิทธิ์มากเกินไปแล้วคนที่มียี่ที่เล็กน้อยก็จะลำบากแล้วหนักเข้าก็ทำอย่างไร ก็ต้องขาย ขายแล้วใครทราบ เรื่องมันเป็นอย่างนี้

นายเทียม ๓ สงขลา (ราชบุรี) : ความจริงเรื่องไม่น่าจะต้อง มาพูดกันมาก สวหรับพระราชบัญญัติ ท่านผู้เสนอเพราะ

เหตุว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เราตั้งใจจะรบทันให้
 ทำกันไปในวันนี้ ก็คือปัญหา ร่างพระราช
 บัญญัติของคุณรังสฤษดิ์ ฯ ซึ่งได้ผ่าน
 แล้วด้วยดี สมเจตนาของเราและประชาชน
 ส่วนมากที่นั้งอยู่ แพร่ที่นั้งอนันต์ ฯ นี้
 สำหรับร่างพระราชบัญญัติของคุณประ
 เสริฐ ฯ แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติ
 ควบคุมค่าเช่า ซึ่งในเรื่องนี้ท่านนายกได้รับ
 แล้วว่ารัฐบาลกำลังพิจารณาอยู่จะทงเสนก
 มาโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ โดยมีวัตถุประสงค์
 ประสงค์ที่จะให้การควบคุมเป็นธรรมแก่
 ทุกฝ่ายทั้งผู้เช่าและผู้ให้เช่า นอกจากนี้
 ยังได้รับรองว่าจะเข้าสู่สภาในเดือนนี้ และ
 คงจะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ในราว
 กลางเดือนหน้า ก็คงจะเป็นการไม่ช้านัก
 เพื่อให้เป็นการรวดเร็วเข้า เรายังมีพระราช
 บัญญัติตามหลัง มาอีกหนึ่งหรือสองฉบับ
 ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้รัฐบาลรับร่างพระราช
 บัญญัตินี้ไปพิจารณาร่วมกับของรัฐบาล
 และซึ่งเข้ามาในวันพฤหัสบดีหน้า ผู้ใด
 รับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้
 ส่งญัตตินี้ไปให้รัฐบาลพิจารณา มีผู้รับรอง
 ถูกต้องแล้ว ที่ถูกก็น่าจะไปตามรัฐบาลว่า
 พร้อมที่จะรับไปหรือไม่

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์
 นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าได้เรียนต่อสภานี้
 แล้วว่าพร้อมที่จะรับร่างของท่านผู้เสนอ
 ไปพิจารณาและต้องการฟังข้อสังเกตอะไร

บ้าง ๆ ซึ่งผู้เสนอแก้ไขและทางท่านเสนีย์ก็ได้
 ก็ได้ให้ข้อสังเกตทางประการไปแล้วและ
 รัฐบาลก็จะได้รับ ไปพิจารณาดำเนินการใน
 ร่างพระราชบัญญัติที่ค้างอยู่

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้
 ส่งร่างพระราชบัญญัติไปพิจารณาร่วมกับ
 ร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาล มีผู้รับรอง
 ถูกต้องแล้วรัฐบาลก็พร้อมที่จะรับ คุณ
 ประเสริฐ ฯ ว่าอย่างไร

นายประเสริฐ ทพยีสุนทร (สุราษฎร์
 ธานี) : ถ้ารัฐบาลจะยอมให้ข้าพเจ้าร่วม
 ในการพิจารณาค้างก็ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ ท่านมี
 เงื่อนไขอย่างนั้นไม่ได้ มันแล้วแต่ที่
 ประชุมจะตั้งกรรมาธิการ

นายประเสริฐ ทพยีสุนทร (สุราษฎร์
 ธานี) : ก็แล้วแต่ที่ประชุม

ประธานสภาผู้แทน : เอาละ ข้าพเจ้า
 ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรส่งร่าง
 พระราชบัญญัตินี้ไปให้รัฐบาลพิจารณา

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
 ด้วย ไม่มี เกินอันว่าที่ประชุมนี้ตกลงให้ส่ง
 ร่างพระราชบัญญัตินี้ไปให้รัฐบาลพิจารณา
 เป็นเอกฉันท์

ต่อไปนี้ ขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่าง
 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดที่อำเภอ
 ท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๐
 ของนายใหญ่ ศวิตชาติ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครมวรงค์) :
ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลจังหวัดที่อำเภอท่าตะโก จังหวัดนคร
สวรรค์ พ.ศ. ๒๔๕๐ โดยมีหลักการว่า เพื่อ
จัดตั้งศาลจังหวัดอำเภอท่าตะโก ในท้องที่
จังหวัดนครสวรรค์ขึ้น เหตุผลมีว่า เนื่อง
จากอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์มีพล
เมืองมาก ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คนเศษ การ
คมนาคมไม่สะดวก ต้องเดินทางถึง ๔๕
กิโลเมตรกว่าจะถึงที่ตั้งศาลจังหวัดนคร
สวรรค์ เป็นการลำบากแก่ราษฎรผู้มีมรดก
คดี และคดีมีมาก ราษฎรไม่ได้รับความ
สะดวกในการดำเนินคดี ทางศาลกำหนด
ค่าพาหนะพะยานไปศาลขณะนี้แพงมาก
ยิ่งกว่าการจัดตั้งศาลขึ้นที่อำเภอท่าตะโก
ทั้งทางราชการฝ่ายปกครองได้คำร้องถึงอำ
เภอขึ้นอีก ๒ กิ่ง ถ้าได้ตั้งศาลจังหวัดขึ้น
ที่อำเภอท่าตะโกแล้วจะเป็นการสะดวกแก่
ประชาชนเป็นอันมาก

ข้าพเจ้าก็มีเหตุผลที่จะกราบเรียนเพิ่ม
อีกว่า ในการพิจารณาตั้งศาลนี้ได้
คำนึงถึงท้องที่โดยทั่วๆ ไปเหมือนกันคือถ้า
หากว่าจะมีการเทียบเคียงในท้องที่กันขึ้น
แล้ว บางทีในประเทศไทยนี้ประชาชนที่ไม่
ได้รับความสะดวกในการยุติธรรมทางศาล
นั้นมีอยู่มาก แต่ในการพิจารณาในเรื่อง
นี้ข้าพเจ้าก็ถือเหตุผลเป็นใหญ่ ที่ถืออย่างนี้
ก็เพราะได้ประสพว่า ในท้องที่ไกล ๆ นั้น

ราษฎรที่ต้องหาคดีหรือว่า ได้ถูกรอนสิทธิ
จากบุคคลที่เป็นอันธพาลก็ดี ในการที่จะ
ดำเนินคดีในท้องที่ห่างไกลและกันดารมาก
แล้ว ความหมดเปลืองมีมาก ข้าพเจ้าจะชี้
ให้เห็นว่าคดีรายหนึ่ง ๆ ใช้อย่างน้อยในท้องที่
กันดารอย่างท่าตะโก ต้องจ่าย ค่าแสนบาท
จนกว่าคดีจะเสร็จเป็นค่าพาหนะในการไป
ศาล ในการสืบพะยานดำเนินคดีหรือคดี
ได้ส้อย ถ้าคนจนๆ จะถูกกดขี่ข่มเหงแล้ว
แล้วเจ้าพนักงานไม่เอาธุระ ราษฎรที่ถูกกด
ขี่ก็อยากจะได้วิญญูติธรรมจากศาล
และวิธีที่ดีก็มาขอขึ้นศาล ให้ช่วยวินิจฉัย
แล้วก็คดีทะเลาะวิวาทก็ถึงกับขู่ยิงกัน นี่
เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้มีคดีอุกฉกรรจ์เพิ่มขึ้น
ประการหนึ่ง.

อีกประการหนึ่งนั้น ท้องที่แต่ละ
ท้องที่นั้นได้เพิ่มประชาชนพลเมืองขึ้นมาก
กว่าเก่า ฉะนั้น เราจึงจะเห็นได้ว่าทั้งสอง
ประการนี้ มีความจำเป็นเพียงไร ซึ่งเราควร
ที่จะให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนและ
พลเมืองให้มากที่สุด เพราะว่าการให้ความ
ยุติธรรมแก่ราษฎรนั้นข้าพเจ้าคิดว่า เป็น
ความปรารถนาของประชาชนและเป็นความ
ปรารถนาของท่านด้วยเช่นเดียวกัน และ
นอกจากนั้นแล้วยังเป็นความปรารถนาของ
สภานี้ด้วย ซึ่งเป็นประหนึ่งเสียงหรือผู้
แทนของประชาชนทั่วไป เมื่อเป็นเช่นนั้น
แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าท่านคงไม่ขัดข้อง ถ้า

ใช้พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงิน
ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วยนั่นเอง ฉะนั้น ขอให้
ท่านประธานไปรทวิเจฉัยดู

นายสุวิฑ พันธ์เศรษฐ (เชียงใหม่):
ตามหลักที่เราได้ปฏิบัติมานั้น ในเรื่องเกี่ยว
กับกฎหมายที่เกี่ยวกับการเงินซึ่งก่อนที่เรา
จะตราใช้พระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญนั้นมี
อยู่ในข้อบังคับข้อ ๒๖ คือ หมายความว่า
เกี่ยวกับการเงิน เช่นจัดสรร รับ รักษา
อะไรต่าง ๆ จะต้องมีการรัฐมนตรีรับรอง
แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่าในครั้งกระนั้น ได้มีการ
เสนอกฎหมายทำนองนี้อยู่ ๒ ฉบับ ฉบับ
หนึ่งการยกฐานะศาลแขวงที่กระบี่นทร์บุรี
ขึ้นเป็นศาลจังหวัดโดย นายสงวน พะยุง-
พงศ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี การ
ยกฐานะศาลแขวงขึ้นเป็นศาลจังหวัดก็
เป็นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล ในครั้งนั้น
กฎหมายฉบับนี้ก็ ได้ผ่านสภาผู้แทนราษฎร
โดยถือว่าไม่ได้เกี่ยวกับการใช้จ่ายเงิน
โดยตรงแล้วถือว่าเป็นสิทธิของสมาชิกที่จะ
เสนอได้ แล้วในปี ๒๔๘๔ ได้มีท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรมเวลานี้เป็น
ในฐานะผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรราชธานี
ได้เสนอให้ขยายอำนาจศาลยะโสธรออกไป
กับในครั้งนั้นก็เรียกว่าพระราชบัญญัติจัด
ตั้งศาลยะโสธร ซึ่งได้เสนอต่อที่ประชุมสภา
ผู้แทนราษฎร นี้เป็น ๒ ประการเช่นนี้แล้ว
ในเวลาต่อมาเมื่อเราได้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

นุญจึงได้มีการนำเอาข้อบังคับข้อ ๒๖ ไปไว้
ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ ข้าพเจ้าก็ได้ฟัง
การโต้เถียงในที่ประชุมของคณะกรรมาธิ-
การโต้เถียงกันอย่างเคร่งครัดว่า ถ้าการใช้
จ่ายเงินของแผ่นดินโดยตรง เช่น เกี่ยวกับการ
ภาษีอากรอะไรต่าง ๆ นานาเช่นนั้นแล้ว
ก็ต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรอง แต่ถ้าหาก
ว่าพระราชบัญญัติใดซึ่งไม่ใช่เป็นการจ่าย
เงินของคลังโดยตรง ก็บอกในนั้นเช่นนี้
เช่นนั้นแล้วก็ไม่ดี ถ้าหากว่าจะถือในทุก
กรณีที่จะเสนออะไรขึ้นมาในสภานั้นแล้ว ถ้า
เกี่ยวกับการจะต้องใช้จ่ายเงินของคลังแล้ว
ก็ต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรองเสมอ
ไม่มีกฎหมายฉบับใดที่จะเสนอขึ้นมาโดย
ไม่ต้องใช้จ่ายเงินขึ้นมา ข้าพเจ้าขอยกตัว
อย่างแม่แต่กะตุตามนี้ก็ต้องจ่ายเงิน เช่นค่า
กระดาษหมึกพิมพ์ อะไรต่าง ๆ ทั้งนี้
และอีกประการหนึ่ง ในรัฐธรรมนูญมาตรา
๕๓ ก็ได้กำหนดไว้ว่า ถ้ากรณีเป็นที่สงสัย
ว่าจะขัดกับรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ รววด
แรกก็เป็นสิทธิเด็ดขาดของประธานสภา
จะชี้ขาดลงไปว่าขัดหรือไม่ขัดถ้าไม่ขัดก็
ให้เข้าระเบียบวาระ สำหรับพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลที่ท่าตะโก คราวนี้ข้าพเจ้าทราบ
ว่าได้มีการทักท้วง แต่ท่านประธานสภา
ได้พิจารณาแล้ว โดยรอบคอบก็ส่งลงไป
ให้บรรจระเบียบวาระได้ นี่เป็นคำชี้ขาด
ตามรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น เมื่อท่าน

หากว่าเราจะยุติวิถีที่กระทรวงยุติธรรมแล้ว จะเห็นว่าเวลานี้เวลาไม่ได้ให้ความเพียงพอในความยุติธรรมแก่ประชาชนเลยทั้งนี้ หมายความว่าตั้งแต่มีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยเป็นต้นมา ได้มีการขยายศาลและจัดตั้งศาลเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนเหมือนกันแต่ก็ยังน้อยและไม่พอเพียงแก่ความต้องการ เพราะในสมัยก่อนนั้นการปกครองของเราซึ่งปกครองโดยอำนาจสิทธิขาดอยู่กับคน ๆ เดียว ซึ่งเป็นการไม่ให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนเลย เราจึงได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ทั้งนี้ ก็เพราะเห็นความยุติธรรมเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้น ในสมัยที่เราได้มีการปกครองแบบประชาธิปไตย รัฐบาลก็ดี ประชาชนก็ดี สักมอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย ในการจัดตั้งศาลขึ้นใหม่นั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าเหมือนกันว่าเป็นการสิ้นเปลืองเงินทองมาก แต่ว่าทำอย่างไรได้ เพราะว่าเป็นความจำเป็นที่เราจะต้องจัดตั้งขึ้น และเงินที่เราจะเอามาจัดสร้างขึ้นนั้นก็ก็เป็นเงินของประชาชน ซึ่งเราได้เรียกเก็บเอามา ฉะนั้น ในการที่เราจะนำเอาเงินของราษฎรมาใช้จ่ายในทางนี้แล้ว ข้าพเจ้าถือว่าราษฎรคงพอใจ และคงจะดีกว่าที่เราจะนำเงินของราษฎรไปใช้จ่ายทางอื่นที่จะเกิดความเสียหายขึ้นได้ ด้วยเหตุผลอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา เพื่อที่จะบรรเทาความเดือดร้อนของ

ประชาชนที่อยู่ในแถบอำเภอนี้ได้ โดยเหตุที่ไม่ต้องเดินทางไปไกลซึ่งจะเป็นการเสียเวลาทำมาหากินและเสียเวลาในการเดินทางอีกด้วย ฉะนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าสภานี้คงจะรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาด้วยดี

นายวิเศษ พงษ์พิสัยฐ์ (ชัชฎุมิ) :
ข้าพเจ้าได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ของสมาชิกผู้เสนอแล้ว รู้สึกว่าสงสัยอยู่บางประการ คือ ที่สงสัยก็คือว่าร่างพระราชบัญญัติที่ทางสภาได้แจกให้แก่สมาชิกไปนั้น ผมสงสัยว่าเจ้าหน้าที่จะพิมพ์ชื่อผู้รับรองตกไปหนึ่งคนก็ได้ คือชื่อของท่านนายก ถ้าหากว่าพิมพ์ไม่ตกข้าพเจ้าก็สงสัยว่าร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าสู่สภาโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เพราะว่าเป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการจัดสรร และเกี่ยวกับการจ่ายเงินของแผ่นดิน ซึ่งตามรัฐธรรมนูญและตามข้อบังคับก็ดี ถ้าจะเสนอร่างพระราชบัญญัติเหล่านี้ขึ้นมาแล้วจะต้องมีชื่อนายกรัฐมนตรีด้วยผู้หนึ่งเป็นผู้รับรองด้วย ฉะนั้น ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านประธานวินิจฉัยดูว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินหรือไม่ เพราะที่ตามธรรมดาแล้วพระราชบัญญัตินี้จะต้องมีชื่อนายกรัฐมนตรีด้วยอีกผู้หนึ่ง แต่ว่าในนี้ไม่มี แต่ถ้าหากว่าท่านประธานได้วินิจฉัยและชี้ขาดแล้วว่าไม่

ข้าพเจ้าเข้ามาสู่สภาแห่งนี้แล้ว สภาไม่มีสิทธิ
ใดๆ ที่จะแก้ข้าพเจ้า ซึ่งรัฐธรรมนูญมอบ
ให้ท่านได้ นี่เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่มีหนทางใดที่จะ พิจารณานอกจากจะพิ-
จารณาตามระเบียบวาระต่อไปเท่านั้น

พันตำรวจโท หัตถ์ นิลวัฒนานนท์
(สุราษฎร์ธานี) : ความจริงในเรื่องการจัด
ตั้งศาลนั้นข้าพเจ้ายินดีสนับสนุน เพราะ
เห็นว่าเป็นประโยชน์กับประชาชน เพราะ
ฉะนั้น ในปัญหาเรื่องจัดตั้งศาลนี้ข้าพเจ้าไม่
ขอคัดค้านเป็นผู้เห็นด้วย แต่ว่าถ้อยคำอภิ-
ปรายของท่านสมาชิกเมื่อกี้ที่ว่า เรื่องการ
เลื่อนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลไม่เกี่ยวกับ
การเงินนั้น ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอขอลงเรียน
เสียก่อนว่า ในรัฐธรรมนูญนี้ใช้ว่า "ในกรณี
ที่เป็นที่สงสัยแล้วให้ประธานศาล" เพราะ
ฉะนั้นในกรณีที่เป็นที่สงสัยแล้วสภาก็ไม่
สามารถที่จะไม่ได้แย้งประธานได้ เพราะ
ฉะนั้น ก่อนอื่นเราควรจะพิจารณาเสียก่อน
ว่า กฎนี้เป็นที่สงสัยหรือไม่ ถ้าเป็นเรื่อง
สงสัยแล้วเราก็ไม่สามารถจะโต้แย้งได้
เพราะเป็นเรื่องเอกเทศเป็นสิทธิของท่าน
ประธาน ส่วนในเรื่องที่ว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง
กับการเงินหรือไม่ใช่ในข้อนี้ นั้น ข้าพเจ้าได้
ฟังคุณเสวิชชาก็อภิปรายมาข้าพเจ้าเองไม่ได้
เป็นกรรมาธิการเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญนี้
เพราะไม่ได้มีฐานะเป็นสมาชิกอยู่ในที่นี้
ด้วย และยกย่องไว้ก็ตามเมื่อข้าพเจ้าได้ฟัง
ถ้อยคำในรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ แล้ว

ความในตอนที่เห็นว่าหรือจากเงินแผ่นดิน
นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับ
งบประมาณ ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับภา
วการ ถ้าสิ่งใดเราเห็นชัดแจ้งอยู่แล้วว่า
ต้องจ่ายเงิน ซึ่งความมุ่งหมายที่ไม่ใช่ความ
มุ่งหมายว่าจะจ่ายเงินเรื่อยๆ อย่างเอากระ
ทางมาแผ่น ๑ ก็เป็นเงิน เพราะไม่ใช่เช่นนั้น
แล้วอะไรๆ ก็ต้องเป็นเงิน ทำไม่ได้โดย
ถ้าหากว่าเราจะต้องจ่ายเงินร้อยเปอร์เซ็นต์
อย่างการจัดตั้งศาลนี้จะคงมีการปลูกสร้าง
ศาลจะต้องมีการจัดตั้งอะไรอีกหลายอย่าง
มีเรียกจำมีอะไรอื่นซึ่งเป็นเรื่องจ่ายเงินอะ-
ไรมากมาย ถ้าหากว่าเป็นการจ่ายเงินเพียง
ส่วนย่อยแล้วก็ยกมาให้คนมีสิทธิ แต่ท่าน
พูดถึงเรื่องขยายศาลอะไร เมื่อที่ข้าพเจ้าจำ
ไม่ได้นั้น การที่จะยกฐานะศาลแขวงเป็น
ศาลจังหวัดนั้น ไปปกติดูว่าจะต้องจ่ายอะ
ไรอีกมากมาย ถ้าหากว่าศาลนี้เป็นศาลอยู่
แล้วชี้ว่ายกฐานะขึ้นเป็นศาลจังหวัดเท่า
นั้น และการขยายศาลแขวงของศาลอำเภอ
เดียวให้เป็นสองอำเภอสามอำเภอก็เช่น
เดียวกันไม่กระทบกระเทือนอะไรนักหนา
ถ้ากระทบก็เล็กน้อย หรือว่าผู้เสนอพระราช
บัญญัตินี้จะยืนยันว่าตัวศาลมีแล้วไม่ต้อง
ใช้อะไรมากมายเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า
พอไปได้ แต่ในส่วนพระราชบัญญัตินี้แล้ว
ข้าพเจ้าไม่เพียงว่าเป็นของดี เพื่อให้ประ
ชาชนได้ติดต่อกับศาลได้โดยใกล้ชิดซึ่ง

เป็นหลักการที่ดี ของประเทศไทยเดี๋ยวจะ
หาว่าวันนี้ข้าพเจ้ารบกวนที่ท่านประธาน ไม่
ใช้เช่นนั้น ความจริงข้าพเจ้าก็จะให้ข้อ
บังคับเป็นข้อบังคับ ว่าก็ที่จะให้กฎหมาย
เป็น กฎหมาย เมื่อท่านประธานว่า
เสนอชื่อกรรมการวิสามัญ ๕ คน ความ
จริงข้อบังคับมีข้อกำหนดนี้ เมื่อต้องการ ๕ คน
แล้ว.....

ประธานสภาผู้แทน: เขาแต่เรื่องนี้
เรื่องนั้นผ่านไปแล้ว

พันตำรวจโท พัดนี้ น้อยพัฒนามนที
(สุราษฎร์ธานี): เรื่องนั้นก็ยอมแล้ว ถ้า
เช่นนั้นเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นว่าเป็นเรื่อง
ปัญหาอะไร.

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช
(พระนคร): ข้าพเจ้าคิดว่าขอเชิญให้ท่าน
สมาชิกได้ถ่านมาตรา ๕๓ ในรัฐธรรมนูญ
ให้ตีสักหน่อย บางทีอาจจะมีการให้ความ
เข้าใจกันได้ คือว่าในเบ้ากะนั้นข้าพเจ้าจะ
วินิจฉัยตามตัวบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
อยากจะขอล่าว่า ถ้าจะตีความว่า กฎ
หมายใด ๆ ก็ตามถ้ามีผลให้จ่ายเงินแล้วจะ
ต้องผ่านนายก ฯ ทุกเรื่องไปก็แน่ สมาชิก
ไม่มีเสรีภาพในการเสนอกฎหมายเลยอย่าง
คุณเสวิวิช ว่าคือแทนจะไม่มีกฎหมายอะไร
เลย อีกข้อหนึ่งก็คือว่าถ้าจะเอาข้อเท็จจริง
กันเป็นราย ๆ ไปแล้ว อาจจะไม่ต้องใช้จ่าย
เงินก็ได้หรืออาจจะมีค่าอยู่แล้วก็ได้ ตาม
ความเห็นของข้าพเจ้าก็คือว่า ร่างพระราช-

บัญญัตินี้ไม่ใช่เกี่ยวกับการเงิน เพราะตัว
บทบัญญัติว่า ร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง
เกี่ยวกับเงินก็คือร่างพระราชบัญญัตินี้เอง
เกี่ยวกับเงิน การที่กล่าวต่อไปในตัวบทว่า
ให้หมายถึงพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยเงินตรา
การจัดสรร รับ รักษาหรือจ่ายเงินแผ่นดินก็
หมายความอย่างนี้ เพื่อจัดสรรทุนสำรอง
คือ ทุนสำรองสำหรับศาลหรืออย่างเช่นชล-
ประทานเป็นต้น พระราชบัญญัติอย่างนั้น
ตัวของมันเองถ้าจะไม่แปรอย่างนั้นแล้ว
เราก็เพิ่มกฎหมายพระราชบัญญัติอย่าง
กรณีของคุณใหญ่ถึงศาลแล้วตีความว่า
จัดสรรเงินแผ่นดินเขียนอย่างนั้นไปไม่ได้
รัฐธรรมนูญต้องเขียนว่า ให้รวมตลอดถึง
พระราชบัญญัติซึ่งมีผล จับจ่ายเงินแผ่นดิน
ที่ไม่ได้เขียนอย่างนั้น พระราชบัญญัติ
ซึ่งว่าด้วยการจ่ายเงินแผ่นดินในตัวของมัน
เองต้องจ่ายเงินด้วย พระราชบัญญัติใดๆ
ก็ตามซึ่งมีผลเป็นการจ่ายเงินแผ่นดินแล้ว
ต้องได้รับอนุมัติจากนายกรัฐมนตรีถึงจะ
ไปกันได้แต่รัฐธรรมนูญไม่ได้เขียนอย่างนั้น
แล้วก็มาตราหนึ่งในเรื่องศาลที่ว่าศาลจะฟัง
สั่งได้โดยพระราชบัญญัติ นี้ก็แสดงว่า
สมาชิกมีสิทธิที่จะเสนอได้โดยเอกเทศใน
เรื่องทั้งศาลรัฐธรรมนูญจึงเขียนไว้ต่างหาก
เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าที่ท่าน
ประธานปล่อยเข้ามานั้นถูกแล้ว

• ประธานสภาผู้แทน: คุณรังสฤษดิ์
เกี่ยวข้องจะชี้แจง

นายรังสฤษดิ์ เขาวนระศิริ (พระ-
นกร) : ความจริงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ก็เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
ดังที่ท่านสมาชิกที่ล่วงมาอภิปรายแล้วเพราะ
ตามมาตรา ๕๓ เราจะเห็นว่า ร่างพระราช-
บัญญัติอันเกี่ยวกับการเงินนั้น จะเสนอ
ได้โดยคณะรัฐมนตรี หรือโดยสมาชิกสภา
ผู้แทน ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีรับรอง ร่าง
พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินนั้น หมาย
ความถึงร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อความ
ต่อไปนี้ทั้งหมด หรือแต่ข้อใดข้อหนึ่ง
กล่าวคือ การตั้งขึ้นหรือยกเลิก หรือลด
หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือผ่อน หรือ
วางระเบียบการบังคับขึ้นเกี่ยวกับการภาษี
หรืออากร หรือว่าด้วยเงินตรา การจัดสรร
รั้ง รักษา หรือจ่ายเงินแผ่นดิน.....” แล้ว
ในการที่เราจัดตั้งศาลก็เป็นการแสดงอยู่
แล้วว่า เราว่าหลักการขอจ่ายเงินแผ่นดิน
ในการเพิ่มผู้พิพากษา ในการจัดตั้งศาลชั้น
ต้นถ้าว่าไปถึงว่า พุดถึงในร่างพระราช-
บัญญัติว่า จะต้องจัดสรร ข้าพเจ้าเคยเสนอ
กฎหมายว่าด้วยการยกเลิกสภาจังหวัด
ข้าพเจ้าก็ถูกประธานสภาฯ ครั้งนั้นบังคับ
ให้ข้าพเจ้าไปพบนายกรัฐมนตรี เพื่อให้
นายกรัฐมนตรีรับรอง เพราะจะต้องตัด
เงินออก ข้าพเจ้าก็ถูกบังคับให้นายก-
รัฐมนตรีรับรอง ไม่เช่นนั้นก็ไม่ถูก
ระเบียบ อีกอันหนึ่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลจังหวัดปากพนังของคุณเพ็ญมา ฯ ก็ต้อง
ให้รับรอง อันนี้ก็แจ้งชัดอยู่แล้ว ตาม
รัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ มีอยู่ว่า สภาฯ จะ
จัดชวงได้หรือไม่ได้ มีอยู่แล้วว่า กรณีเป็นที่
สงสัยให้เป็นอำนาจของประธานสภา ฯ
กรณีเห็นแจ้งชัดอยู่แล้วว่า ในการจัดตั้ง
ศาลจะต้องจ่ายเงินอย่างเด่นชัด ไม่อยู่ใน
กรณีที่ว่าสงสัย แล้วอำนาจวินิจฉัยของ
ประธานสภาอันนี้ก็ย่อมไม่มี จะมีก็กรณี
เป็นที่สงสัยเท่านั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ควรที่ท่าน
เจ้าของได้ชักชวนไปทำให้ดูกระเบื้องเสีย
เพราะเราก็เห็นอกเห็นใจในการที่ท่านเสนอ
มานี้ แต่อยากจะให้ท่านทำให้ดูกระเบื้อง
เสีย

พลเรือตรี ถวัลย์ อารงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี : ก่อนที่จะให้อภิปรายถึง
เรื่องรับหลักการหรือไม่ ก็ได้มีปัญหาสกล
ขึ้นมาในเรื่องว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้จะเสนอมาได้โดยมาก ๆ รับรองหรือไม่
ความจริงในเรื่องที่มาก ๆ จะรับรองในร่าง
พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินนั้น ใน
ทางปฏิบัติแล้วนี้เฉพาะข้าพเจ้าสำหรับท่าน
ผู้อื่น ข้าพเจ้ารับรองแทนเขาไม่ได้ ถ้า
ไม่มีเหตุผลที่เป็นการข้องใจจริง ๆ แล้วทาง
รัฐบาลรับรองให้เสมอในหลักทั่วไปเป็นเช่น
นั้น เพราะฉะนั้นข้อวิตกของท่านสมาชิก
ที่ว่า เมื่อมีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน

ขึ้นมาแล้วไปให้นายกฯ รับรอง อีกกรณี
 ว่ารัฐบาลจะไม่รับรองก็ไม่สะดวก จะมีข้อ
 ขัดในเรื่องนี้ ทั้งนี้สำหรับร่างพระราช
 บัญญัติให้รัฐบาลก็ได้พิจารณา และก็มีควม
 เห็นว่าตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ อย่างที่
 กล่าวยกยอในนั้น เป็นเรื่องซึ่งสมควรจะ
 รักษาเอาไว้ เพราะเหตุว่าถ้าเป็นการผิด
 หรือขัดต่อเจตนาคความมุ่งหมายของรัฐ
 ธรรมนูญแล้วก็เป็นเรื่องผิดไป สำหรับ
 เรื่องนี้ ความจริงที่ท่านประธานวินิจฉัยรับ
 และจัดระเบียบวาระนั้นก็เห็นแต่สิ่งที่ทำ
 ได้ ก็เห็นอำนาจหน้าที่ของท่านประธาน
 และความจริงก็ได้ผู้ระเบียบวาระมาแล้ว
 แต่ที่ว่าอำนาจตอนนี้องท่านประธานก็
 หมดไป และข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากจะไป
 วินิจฉัยว่าที่ท่านประธานรับมานั้น ท่านผิด
 หรือถูก เพราะท่านเองจะชี้แจงว่าท่านได้
 ทำตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ วรรคสุดท้าย
 แล้ว คือกรณีเป็นที่สงสัยของท่าน ท่านก็
 วินิจฉัยและรับเข้าระเบียบวาระมา และพอ
 เขาก็ต้องมาวินิจฉัยกันในที่นี้ เพราะฉะนั้น
 อำนาจของท่านประธานมาตรา ๕๓ ก็หมด
 ไป แต่ส่วนที่จะพิจารณากันต่อไปนั้นก็
 เป็นเรื่องของสภา โดยเฉพาะอันนี้ข้าพเจ้า
 มีความเห็นก็คือว่า ข้าพเจ้าได้มีหนังสือมา
 ยังท่านประธานสภาว่า พระราชบัญญัติ
 นี้เป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินโดย
 ไม่เป็นที่น่าจะสงสัยนั้นก็เพราะเหตุว่าใน

ประการที่หนึ่งพระราชบัญญัติของผู้เสนอ
 นี้เองก็ได้กล่าวไว้โดยชัดแจ้งในมาตรา ๖
 ตั้งแต่ต้นที่จะได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎ
 ีกาให้ตั้งศาลจังหวัดขึ้นที่อำเภอท่าตะโก
 และนอกจากนั้นในมาตราสุดท้ายคือมาตรา
 ๕ ก็ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าก็
 จำเป็นต้องจัดตั้งศาลขึ้น เมื่อจัดตั้งศาลขึ้น
 แล้ว ก็จำเป็นจะต้องจ่ายเงินแผ่นดินโดย
 เฉพาะชัด และประการที่สองก็คือว่า แบบ
 อย่างที่เราเคยทำมาแล้วทั้งที่คุณสุวิชัยชี้แจง
 ข้าพเจ้าก็รับรอง เป็นอันว่าขยายเขตของ
 ศาลออกไปก็ดี ขยายอำนาจของศาลขึ้นก็ดี
 เพราะปัญหาเรื่อง การจ่ายเงินแผ่นดินโดย
 ชัดแจ้งไม่มีและรัฐบาลก็ไม่อยากจะตีความ
 ให้กว้างขวางออกไปมากมายเพียงนั้น แต่
 ทว่าเมื่อได้ใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้แล้วก็
 ได้ลอกเอาข้อความในมาตรา ๒๖ ของข้อ
 อ้างคัมมาเขียนในรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ นี้
 แล้วก็ได้มีการปรับปรุงถ้อยคำกัน ในชั้น
 กรรมาธิการ และได้มีความเข้าใจกันว่า
 ไม่ได้หมายความว่าร่างพระราชบัญญัติใด
 เมื่อลอกไปแล้วจะต้องมีการจ่ายเงินในทาง
 อ้อม แล้วก็จะตีความตามมาตรา ๕๓
 ไม่ได้ ไม่ใช่มุ่งหมายเช่นนั้น พระราชบัญญัติ
 เสนอมาตรงๆ อยู่แล้วเช่นนี้ก็จำเป็นจะต้อง
 ให้ฝ่ายบริหารได้ มีความรับผิดชอบว่าควร
 จ่ายเงินแผ่นดินนั้นอยู่ในขนาด ซึ่งรัฐบาล
 สามารถจะทำได้แค่ไหนเพียงไรหรือไม่

เกี่ยวกับกำลังความสามารถและทงจนกระทั่ง
 การสอบสวนความเหมาะสมว่า สมควรจะ
 รับรองร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยประการใด
 ทั้งนี้ ได้มีพระราชบัญญัติในทางกองนี้
 โดยซัดแจ้ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลที่
 ไซยานี้ก็ได้มีตัวอย่างในสมัยนั้นแล้วว่า นายก
 รัฐมนตรีเป็นผู้รับรอง และถึงก่อนนั้น พระ
 ราชบัญญัติเดิมเจ้าจังหวัดของคุณรังฤษดิ์
 ซึ่งความจริงเป็นการไม่ได้ใช้จ่ายเงินแต่เป็น
 การลดหรือยกเลิก แม้กระนั้นก็ได้ได้วิจิ
 ฉัยไปว่า เป็นพระราชบัญญัติซึ่งเกี่ยวกับ
 การเงิน ซึ่งนายกรัฐมนตรีจะต้องรับรอง
 ข้าพเจ้ามีความเห็นตรงกันข้ามว่า ถ้าพระ
 ราชบัญญัติฉบับนี้ถือว่า ไม่ใช่เป็นพระราช
 บัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินแล้ว ก็กล่าวได้
 ว่าเกือบจะไม่ใช่พระราชบัญญัติฉบับใดที่ไม่
 เกี่ยวข้องกับการเงินเลย เพราะว่ในตัวของ
 ข้าพเจ้าได้ถนัดและความเข้าใจของพวก
 เราต่อไป เป็นพระราชบัญญัติซึ่งเกี่ยวกับ
 การเงิน โดยแน่แท้ เพราะฉะนั้นการที่จะ
 พิจารณาในหลักการเท่าที่ประชาชนจะได้
 พิจารณาในข้อนี้เสียว่าจะสมควรประการใด
 และความจริงข้าพเจ้าอยากจะชี้แจงว่าโดย
 เหตุที่ทางฝ่ายบริหารไม่มีโอกาสพิจารณาใน
 เรื่องนี้เป็นทางการโดยถูกต้อง เพราะฉะนั้น
 ทางกระทรวงยุติธรรมก็ยังไม่ได้เตรียมเรื่อง
 คือว่าเราได้มีหนังสือสอบถามไปยังข้าหลวง
 ภูคณา โดยผู้ซึ่งติดต่อกับกระทรวงยุติ
 ธรรมให้ทำหนังสือสอบถามเฉพาะท่าละไม

และยังได้สอบถามว่าในภาคหนึ่งซึ่งภาคนี้
 ข้าหลวงยุติธรรมมีความเห็นว่าสมควรจะ
 จัดตั้งศาลในที่ใดบ้าง แทนที่จะถามใน
 ครั้งคราวที่มีสมาชิกเสนอกขึ้น ก็กระทรวง
 ยุติธรรมก็ได้ถามรวมไป และโดยเหตุที่เรา
 มีนโยบายจะ จัดตั้งศาลให้แพร่หลายขึ้น
 ก็ตาม แต่ที่ว่าเราจะต้องดูว่าในการที่จะจัด
 ตั้งศาลขึ้นแต่ละศาลนั้น มีความเหมาะสมป็น
 มาก เนื่องจากมีศาลแล้วก็ต้องมีอัยการ
 และต้องมีเรือนจำ และมีส่วนน้ระกอบ
 อย่างอื่น ก็ต้องมีตำรวจอะไรต่าง ๆ ก็คิด
 เงินเงินของมากอยู่ ฉะนั้นเราก็จำเป็นต้อง
 ที่เราอยากให้มีศาลแพร่หลาย ก็จำเป็นต้อง
 ต้องให้มีเท่าที่ควรจะมี กระทรวงยุติธรรม
 จึงได้ถามไปว่าในภาคหนึ่งให้เสนามาอีก ๓
 แห่งเป็นค่า่างมาก เมื่อมี ๕ ภาค ก็เป็น
 ๑๕ แห่ง นี้ก็ต้องดูเงิน ดูกำลังที่เราจะตั้ง
 งบประมาณอยู่แล้ว เราได้ถามไปว่า ถ้า
 ข้าหลวงยุติธรรมภาคเห็นว่า ภาคนี้สมควร
 จะจัดตั้งศาลที่ใดไม่เกิน ๓ แห่ง ก็เอา ถ้า
 จำเลย ก็เร่งด่วน ๓ แห่งก่อน แล้วทาง
 กระทรวงยุติธรรม ก็จะได้มีเครื่องมีค่าไว้
 ในการวินิจฉัย บัดนี้ก็ได้ไม่ได้รับคำตอบแต่
 ประการใดถึงสภานี้จะพิจารณาต่อไป ข้าพ
 เจ้าก็เข้าใจว่าทางรัฐบาลก็ยังไม่พร้อมที่จะ
 ตอบ เพราะว่าจะต้องสอบสวนติดต่อกับ
 กระทรวงมหาดไทยด้วย นอกจากนั้นฟัง
 รายงานทางศาล เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้า
 คิดว่าทางออกที่งดงามก็คือว่า ถ้าคุณใหญ่

อะไรก็ถูกละเลยได้ ข้าพเจ้าจะรับรองให้
 อย่างแน่นอน ไม่ได้มีการรับรอง คือเด็ก
 ประชุมแล้วจะรับรองก็ได้ และก่อนที่จะ
 เสนอมาขอให้ทางฝ่ายบริหารได้สอบสวน
 ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ว่าสมควรหรือไม่ควร
 ประการใดให้ไว้เป็นการต้องแท้ด้วย แล้วก็
 เป็นการสมควร แต่ความจริงเวลานี้ก็อาจ
 จะทบทวนได้ เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้สอบสวน
 มาตามสมควรเหมือนกันแต่ยังไม่ต้องแท้
 เพราะฉะนั้นก็ควรจะให้มีเวลาสอบสวนให้
 ถัดลงไป เมื่อเช่นนั้นข้าพเจ้าคิดว่าท่านประ
 ธาน ท่านได้ทำหน้าที่ของท่านถูกต้องคือ
 รับเรื่องที่เกี่ยวข้องอยู่แล้วแต่โดยเหตุที่เรา
 ยังมีเวลาสงสัยกันว่า จะเกี่ยวข้องกับการ
 เงิน เมื่อเห็นเช่นนั้น ถ้าหากว่าท่านผู้แทน
 จะออกไปแล้วมาให้ข้าพเจ้ารับรองก็สมควรจะ
 รับได้ แล้วจะได้ไม่ไปบ่งไปที่สาธารณะใจกัน
 และความจริงพระราชบัญญัติของสมาชิก
 ก็แม้ว่าไม่ใช่ต้นฉบับจริงโดยต้นฉบับแล้วก็
 ไม่น่าจะอยู่ในเรื่องการเงิน และถ้าแม้ว่า
 มีหลักฐานสำคัญอยู่แล้ว ข้าพเจ้าเป็นนายก ฯ
 ข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับรองให้

ประธานสภาผู้แทน: เรื่องนี้เกี่ยวกับ
 ตัวข้าพเจ้า โดยเฉพาะที่ได้วินิจฉัยว่าเป็น
 เรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเงิน และได้รับข้
 บรรจุในระเบียบวาระแล้ว เมื่อมีผู้สงสัย
 ได้ถึงกันดังนี้ ก็เป็นการสมควรที่ข้าพเจ้า
 จะให้ชี้แจงความเห็นบ้างสักเล็กน้อย

ต้น ข้าพเจ้าใคร่ที่จะชวนเชิญให้ท่านทั้ง
 หลายได้ระลึกเสียก่อนว่า การทุกสิ่งที่จะ
 กระทำนี้เกี่ยวแก่การเงินทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น
 พระราชบัญญัติใด ๆ หรือแม้เพียงแต่ผู้ถาม
 ถึงกระหู่ว่าจะตอบได้ก็จะเสียเงินไปหลาย
 พันหลายหมื่นและพระราชบัญญัติทุกฉบับ
 จะไม่เกี่ยวกับการเงินก็ต้องเสียเงิน และถ้า
 แม้ว่าจะถือว่าพระราชบัญญัติของสมาชิก
 ทุกฉบับที่เสนอมาก็เกี่ยวกับการเงินก็เหมือน
 กัน ข้าพเจ้าก็ต้องไปให้รัฐบาลรับรองเสีย
 ก่อนว่า อะไรที่เกี่ยวกับการเงินหรือไม่
 นอกจากยกตัวอย่างแล้ว ยังมีข้อความว่า
 ร่างต่าง ๆ เกี่ยวกับการเงินทั้งนั้น แม้กระนั้น
 ก็ดีท่านผู้เป็นประธานในขณะนั้นก็ได้อิน
 สอมอนุญาตให้ร่างพระราชบัญญัติซึ่งใกล้
 เกี่ยวกับการเงินเหลือเกิน เช่นพระราช
 บัญญัติทั่วประเทศให้ตั้งเป็นบริเวณของผู้
 แทน คือภูมิภาค ฯ แล้วพระราชบัญญัติยก
 เลิกกระทรวงนี้ในสองกระทรวงของท่าน
 รัฐมนตรี แม้กระนั้นทางประธานในสมัย
 นั้นก็ได้อนุญาตโดยกว้างขวาง ตัวอย่างที่
 คุณสุวิชัยยกมานั้น เรื่องนั้นไม่ตรง คือ ๒
 อย่างที่คุณสุวิชัยยกมา ไม่เกี่ยวกับการเงิน
 จริง ๆ เช่นศาลอุทธรณ์ ศาลมีอยู่แล้ว ที่นี้ยก
 ฐานะศาลแขวงจังหวัดเป็นศาลแล้วเท่าที่
 รัฐมนตรีอุตสาหกรรมเสนอศาลก็มีอยู่แล้ว
 ๒๕ ไร่ก็มีอยู่แล้ว แต่สภายุอาภอเป็นทั้ง
 ถ้าเกิด ตัวอย่างของคุณสุวิชัยไม่เข้าเรื่องนี้

แต่ก่อนมาได้ มีพระวอราชบัญญัติรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็ได้ให้นำเอาคำจำกัดความข้อ ๒๖ ของสภาผู้แทนราษฎรมาใส่ไว้ในมาตรา ๕๓ ของรัฐธรรมนูญ ก็ที่นำมาใส่ไว้ในมาตรา ๕๓ นี้มีความขมขื่นแตกต่างไป คือคำจำกัดความเกี่ยวกับออกเสีย คือการรับเงิน จ่ายเงิน จัดสรรเงิน ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินเกี่ยวกับจ่ายเงิน การรับเงินนั้นคำจำกัดความกับออก ก็มีข้อความที่คล้ายกันนั้น สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าวินิจฉัยว่าอะไรสำคัญกับอะไร คือการเงินเกี่ยวกับเรื่อง ที่นี้เกี่ยวกับการเงินโดยตรง หรือโดยอ้อม หลักการของพระราชบัญญัติให้มีมาให้ทั้งศาล เพื่อช่วยเหลือประชาชน ซึ่งเป็นถ้อย ความในโรงศาลให้มีอำนาจสะดวก เมื่อช่วยเหลือราษฎรให้มีความสะดวกแล้ว เรื่องเงินก็ตามมาเป็นธรรมดาซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าในบังคับที่ ๒ การจ่ายเงินแผ่นดิน แต่หลักการพระราชบัญญัติก็ออกจัดตั้งให้มีศาลขึ้นเพื่อช่วยเหลือให้เกิดความทุกข์ร้อนของประชาชนตามที่อยู่ในโรงศาล ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้โดยรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ มีข้อความวงแคบ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าอันนี้ไม่น่าจะเกี่ยวกับการเงิน แต่อย่างไรก็ตามถ้ามาตรา ๕๓ นี้เอง วรรคสุดท้ายก็ให้เป็นอำนาจประธานที่จะวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติฉบับใดเป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินหรือไม่ และในขณะที่ข้าพเจ้ารับอยู่ที่ฉบับนี้

มาถึงมือข้าพเจ้าก็มีข้อความสงสัยแล้ว และเดี๋ยวนี้เผลอคิดในสภาพนี้ก็มีความเห็นไม่ตรงกันแล้วจะไม่ให้ข้าพเจ้าสงสัยอย่างใด แล้วเรื่องสงสัยหรือไม่สงสัย ก็เรื่องของข้าพเจ้าสงสัยหรือไม่สงสัย ความสงสัยไม่ใช้ของท่านเป็นของข้าพเจ้าคนเดียว ข้าพเจ้าสงสัยก็วินิจฉัยว่าการเงินเป็นกันที่ ๓ จะช่วยเหลือประชาชนในศาลนั้นเป็นกันที่ ๑ ข้าพเจ้ามีอำนาจที่จะวินิจฉัยชี้ขาดอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ใช้อำนาจนั้นแล้ว และข้าพเจ้าจึงได้นำเอาฉบับร่างในนี้แล้ว ส่วนที่ประชุมนี้จะว่าอย่างไรก็แล้วแต่ที่ประชุมซึ่ง ข้าพเจ้านั้นมีฐานะคล้าย ๆ กับเสมียนของศาลที่คอยมีหน้ารับฟ้อง เมื่อมีผู้ฟ้องมาข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องรับฟ้อง ส่วนท่านสมาชิกจะตัดสินกันอย่างไรนั้นกันแล้วแต่ท่าน

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์: ที่ท่านประธานชี้แจงมานั้นเป็นการถูกต้องแล้ว แต่ว่ามีปัญหาอยู่ว่าสภาพนี้จะต้องวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติอันนี้เป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ซึ่งเป็นการตีความในรัฐธรรมนูญไป ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้ และก็เห็นอำนาจของสภาพนี้ โดยเด็ดขาดที่จะต้องตีความเอา แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้จะผ่านไปได้ สภาพนี้จะต้องวินิจฉัยว่าเมื่อประธานสภาให้ผ่านมาแล้วก็เป็นหน้าที่ของผู้แทนที่จะรับหรือไม่รับนั้นเป็นสิทธิ

ของสมาชิกในสภาฯ ซึ่งจะได้ตีความว่าผิดหรือถูก แต่ไม่ใช่ว่าความผิดนั้นตกอยู่กับท่านประธาน แต่เป็นเรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะให้ผ่านไปได้หรือไม่ ขอให้สภาได้ไปรวบรัดจัดเยียวยาเอง และเมื่อทำลงไปแล้วจะผิดหรือถูก

ประธานสภาผู้แทน : กอรวินิจฉัยว่ารัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ข้อความกินความไปเพียงใดนั้นเป็นธุระของรัฐสภาที่จะต้องประชุมร่วมกัน สภาฯ ไม่มีอำนาจที่จะวินิจฉัย ถ้าผู้ใดต้องการอย่างนั้นข้าพเจ้าก็เห็นด้วยและจะได้เสนอให้เลิกกันไป

พระยาหรีวิสารวาจา (พระนคร) : ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดแต่ว่าอย่าไม่ได้ พูดถึงการที่ความในรัฐธรรมนูญแล้ว และพูดถึงรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๑ แล้วข้าพเจ้าเห็นด้วย และมีมือคนสงสัยแล้วเราก็มีรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๒ วรรค ๓ ไว้แล้ว และเมื่อท่านประธานได้ชี้ขาดลงไปแล้วเราก็อะไรไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญไม่ได้ให้สภานี้ทำอะไรลงไปได้ และเมื่อประธานชี้ขาดลงไปแล้วก็ถือว่ากันเฉยตามเลย เราจะแย้งไม่ได้

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ขอนแก่น) : ปัญหาที่ได้เถียงกันนี้ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเป็นส่วนตัวว่า เรื่องนี้มันเข้ามาแล้ว ในการที่เข้ามาที่ท่านประธานก็มีเหตุผล และก็เป็นเรื่องที่เข้ามาแล้วและในเรื่องเดียวกันนี้ และเหมือนกันนี้ ท่าน

ประธานทั้งสองคนในภายภาคนี้ข้าพเจ้าเห็นสมาชิกก็มีความเห็นแตกต่างกันแล้ว ซึ่งประธานคนเดิมซึ่งได้แก่ ท่านมหาเกษม ซึ่งเป็นสมาชิกฝ่ายประชาธิปไตย และก็ยกมาตั้งแต่หัวจดเท้าท่านก็มีความเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับการเสนอกฎหมายจัดตั้งศาลนี้ว่าควรจะเสนอ ท่านมีความเห็นเช่นนี้ ส่วนท่านประธานปัจจุบันท่านก็มีความเห็นอีกอย่างหนึ่งที่ท่านได้กล่าวมา นี่เป็นความคิดเห็น นี่มันเป็นเรื่องจากความคิดเห็นซึ่งกันและกัน แต่อย่างไรก็ตามเรื่องนี้มันได้ล่วงเลยผ่านพ้นมาแล้วบรรจุเข้าในระเบียบวาระคราวนี้มาแล้ว เป็นเรื่องที่ล่วงเลยแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะเสนอว่ากันต่อไป สำหรับการผิดถูกก็ไม่ดีเสียอย่างไรเป็นเครื่องประวัติศาสตร์ที่จะตัดสินระหว่าง ๒ คน ประธานทำแตกต่างกัน ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเช่นนี้

นายเกษม บุญศรี (นครสวรรค์) : เรื่องนี้เกิดพาดพิงมาถึงข้าพเจ้าเมื่อครั้งที่ยังมีตำแหน่งเป็นผู้วินิจฉัยยุติที่จะเข้ามาสู่สภาฯ นี้ ในคราวนั้นการที่ท่านนายกรัฐมนตรียอมรับรองว่ากฎหมายของคุณพัฒนา นิลวัฒนานนท์ในเรื่องตั้งศาลแบบเดียวกันนี้ของสมาชิกเสนอมาในคราวนี้ไม่ใช่ความเห็นของข้าพเจ้าที่ส่งไปให้ท่านนายกรัฐมนตรียอมรับรอง ท่านเจ้าของร่างได้ร่างมาแล้วก็ได้ส่งร่างมา และนายกรัฐมนตรียกได้

ทรงมาเสร็จเรียบร้อยแล้ว แล้วก็ข้าพเจ้าก็ไม่มี ความสงสัยในขณะนี้ว่าจะเกี่ยวข้องกับ การเงิน ข้าพเจ้าถือว่าการรับ รong ในคราวนั้นก็เป็น การรับรong อย่างธรรมดาที่ว่างไปนั่นเอง เพราะถ้าหากว่าข้าพเจ้าถือเช่นนั้นแล้ว ถ้าอุทิศมาถึงข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าก็จำต้องส่ง ไปให้นายกรัฐมนตรีรับรong แต่ในคราวนั้นไม่มีปัญหาในเรื่องนี้เลย เมื่อไม่มี ปัญหาในเรื่องนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าอุทิศที่ส่งเข้ามาถูกต้องตามระเบียบ ก็ก็มีผู้รับรong ถูกต้องแล้วก็ส่งผ่านเข้ามา คราวนั้นไม่มีความคิด เห็นหรือสงสัยเกี่ยวกับการเงินหรือไม่เกี่ยวกับการเงิน แต่มีของ คุณรังสฤษฎ์ที่เสนอขึ้นมาในคราวนั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าเกี่ยวกับการเงินในคราวนั้น ก็เพราะเหตุว่าคุณรังสฤษฎ์ได้เสนออุทิศเงินเข้ามาโดยมีใบยกหักเงินถึงจำนวนเงิน คือ ขอกจำนวนเงินไว้ชัดแจ้งเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าก็จำต้องส่ง ไปให้รัฐบาล รับรong มาตามระเบียบ ความจริงเป็นอย่างนี้ แต่ว่าจัดที่ว่าข้าพเจ้า เป็นประ ชาธิ ปัตย์ตั้งแต่หัว ถึงเท้า เป็นเรื่อง ของข้าพเจ้า

ประธานสภาผู้แทน : เรื่องอุทิศของคุณพัฒน์ นิลวัฒน์านนท์ เรื่องตั้งศาลไซยาข้าพเจ้าขอชี้แจงเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย คือ ข้าพเจ้าได้ตรวจดูก่อนตามระเบียบ ถ้าหากว่านายกรัฐมนตรีรับรong ในฐานะ เป็นนาย ก. เป็นเรื่องเมื่อมีผู้รับรong ถูกต้องแล้วก็ยังส่ง

อุทิศมายังสภา และรอมาส่ง ไปให้นายกรัฐมนตรีรับรong แต่เนื่องจากคุณพัฒน์แทนที่จะส่งมาส่งมาก็ไปวิ่งเต้นมาเองเป็นทางลับ และเนื่องจาก นาย ก. รัฐมนตรี เป็นผู้แทนคุณธรรยา และก็เป็นนายกรัฐมนตรีด้วย จึงทำให้ ไม่แน่ใจว่านายกรัฐมนตรีรับรong ในฐานะ นายกรัฐมนตรีหรือรับรong ในฐานะ เป็นผู้แทน จึงหวัด พระนครศรีศุภยาด้วย คือฐานะของนายกรัฐมนตรีมี ๒ ฐานะ คือฐานะนายกรัฐมนตรีและฐานะผู้แทน

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุทธรธานี) : เรื่องนี้เห็นว่าไม่จำเป็นต้องพูดถึงถึงเก่าก่อน สิ่งทีส่งเลยมาแล้วผิดก็ผิดไปแล้ว เพราะฉะนั้นเราต้องพิจารณาเฉพาะ ปัญหาเฉพาะหน้า สิ่งใดทีส่งเลยมาแล้วมีอะไรผิดก็มีตัวผิดแล้วจะทำอย่างไร และพิจารณาปัญหาเฉพาะ ท่านประธาน ได้อภิปรายเมื่อคืนบอกว่า ได้พิจารณาแล้ว พระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า เห็นว่า ไม่ใช่พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน โดยเห็นว่าวัตถุประสงค์อันใหญ่ยังอยู่ที่ว่าเพื่อจะช่วยเหลือราษฎร ให้มีความสะดวกในเรื่องบรรดคดีนั้นเป็นอันดับหนึ่ง ที่นี้ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามท่านประธานว่า ถ้าข้าพเจ้าจะเสนอกฎหมายเกี่ยวกับการลดภาษี คือภาษีมันแพงข้าพเจ้าจะเสนอลด ข้าพเจ้าเสนอก็เพื่อจะช่วยเหลือราษฎร แต่นี่ก็เป็นการลดเงินของชาติก็เกี่ยวกับการเงินอีกอันหนึ่งที่ว่า

สงสัย ท่านประธานสงฆ์มาแล้ว แล้วท่าน
ประธานก็วินิจฉัยแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่
ถูก กรณีสงสัยยังไม่ให้จนกว่าเรื่องจะผ่าน
เข้ามามากขึ้น ก็ขอและนี่จึงจะถือว่าเป็นการ
สงสัย เจ้าของว่าไม่ใช่การเงิน ผอ.สมานึก
ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเงิน เช่นนี้จึงจะ
สงสัย เมื่อยังไม่มีกรณีอะไรประธานไป
สงสัยเอาเองเช่นนี้จะใช้ได้หรือ

นายอินทร สึงหมตร (เชียงใหม่) :
ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านประธาน ฯ คนก่อน ๆ
มาแล้ว ข้าพเจ้าขอบอกว่าท่านเด็ดขาดตาม
นี้ เพราะว่าข้าพเจ้าเห็นประธาน ฯ คน
ก่อน ๆ มา ท่านบอกว่าจะเป็นผู้เด็ดขาดที่
จะตัดสิน แล้วท่านประธานคนก่อนท่านก็
บอกว่าจะไม่มีพระราชบัญญัติใดที่จะไม่เกี่ยว
กับการเงิน เพราะที่ละเมิดกระดากหมี ขอ
ประธานไทย ท่านว่าคงจะละเมิดวินา
ฉัยแล้วก็เป็นการเด็ดขาดในรัฐธรรมนูญนี้
มาตรานี้ชัดอยู่แล้ว ก็ในกรณีที่เป็นที่
สงสัย “ ในกรณีเป็นที่สงสัยให้ยื่นอำนาจ
ของประธานแห่งสภาผู้แทนที่จะวินิจฉัยว่า
ร่างพระราชบัญญัติใดเป็นร่างพระราช
บัญญัติเกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ” แล้วก็ไม่มี
ข้อความต่อไปว่าให้กฤษฎีกาต่อรัฐสภา
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อท่านประ
ธานอย่างเหลือเกินทีเดียวว่า เราไม่ควรจะ
ให้เรื่องนี้เป็นบันทึกฐานต่อไปว่า อำนาจ
ของประธานหมดไปแล้วอย่างที่ท่านนายก

รัฐมนตรีว่า อำนาจของประธาน ไม่หมด
อำนาจประธานวินิจฉัยไป แล้วจึงยื่นเด็ด
ขาด ที่ประชุมนี้ไม่มีเสียงเลย อย่างท่าน
ประธานสภาเจ้าคุณมาน ฯ ท่านบอกว่าจะ
หยุด ๆ ๆ ข้าพเจ้าวินิจฉัยแล้วไม่มีพระราช
บัญญัติใด ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการเงิน เพราะ
ต้องเสียกระดาษน้ำหมึกทั้งนั้น และผ่าน
แล้วข้าพเจ้าคิดว่าไม่ต้องกฤษฎีกาต่อรัฐสภา
ก่อนที่ไหน ๆ ขอให้ท่านประธานเด็ดขาดสัก
หนกย ซึ่งขาดในเรื่องนี้ทีเดียว เพราะไม่มี
เรื่องที่จะกฤษฎีกาต่อไปแล้ว

ประธานสภาผู้แทน: เรื่องที่ท่านว่า
เด็ดขาด ข้าพเจ้าก็ชอบเหมือนกัน ท่าน
ประธานคนก่อนท่านเจ้าคุณมาน ฯ ท่านทำ
อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ทำได้ แต่ทว่าในขณะ
นั้นเป็นเรื่องของข้อบังคับ ไม่ใช่เรื่อง
ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างเดียวกัน และ
ในข้อบังคับนั้นบัญญัติไว้ว่าให้ท่านประธาน
เป็นผู้ชี้ขาดในข้อบังคับข้อ ๘๓ คือคำสั่ง
ของประธานในข้อที่ว่าผิดข้อบังคับการประ
ชุมและการปรึกษาหารือ ไม่นั้นเป็นคำสั่งเด็ด
ขาด ห้ามไม่ให้ที่ประชุมอภิปราย นี่มันเรื่อง
ที่ข้อบังคับในขณะนั้น เป็นเรื่องข้อบังคับ
แต่ถ้าเรื่องเป็นอย่างนั้นข้าพเจ้าไม่ว่า แต่
เดี๋ยวนี้เป็นเรื่องของรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้า
ตัดสินไม่ได้ต้องให้รัฐสภาตัดสิน เรื่องเป็น
อย่างนี้

หลวงอรรถพรทิภาค (ตราช) : ในเรื่องข้าพเจ้าเห็นตัวกับคุณเสวริช พิศุ-
เศรษฐ ว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่ได้
เกี่ยวกับการเงิน แต่เกี่ยวกับการที่จะตั้ง
จ่ายเงิน เกี่ยวกับการเงินนั้นหมายความว่า
ในวรรค ๓ ของมาตรา ๕๓ พระราชบัญญัติ
อะไรที่จะเกี่ยวกับการเงิน ไม่ใช่พระราช-
บัญญัติฉบับนี้เกี่ยวกับการเงินเป็นแต่เกี่ยว
กับการที่จะต้องจ่ายเงินในภายหน้าเท่านั้น
เอง เพราะฉะนั้นในการที่จะมาวินิจฉัยว่า
เกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่จำเป็นจะต้องวินิจฉัยกันมาก เพราะเหตุ
อะไร เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญเราจะต้อง
แปลข้อความโดยเคร่งครัด เราจะตีความ
ว่านั่นก็เกี่ยวกับการเงิน นี่ก็เกี่ยวกับการ
เงินไม่ได้ และตัวพระราชบัญญัติในรัฐ
ธรรมนูญนั้นในมาตรา ๕๓ ก็มีข้อความว่า
หรือว่าด้วยการเงินตรา การจัดสรร รั้ง รักษา
หรือการจ่ายเงินแผ่นดิน นี่หมายความว่า
จ่ายเงินตรง ๆ ไม่ใช่เกี่ยวกับการจ่ายเงิน
ถ้ามีเงินนั้น แล้วจะมีแขนงว่าการกู้เงินหรือ
การประกัน หรือการจ่ายเงินกู้ยืมอย่างไรได้
ถ้าเกี่ยวกับการจ่ายเงินจะ อยู่ตรงนี้อย่างไร
ก็อยู่สุดท้ายเกี่ยวด้วยพระราชบัญญัติการ
เงินคือวรรคแรก วรรคที่ ๓ เป็นเรื่องขยาย
ความโดยอัตโนมัติจะแปลว่าเกี่ยวกับการ
จ่ายเงินอย่างไร ตามที่ท่านประธานเห็น
ว่าไม่เกี่ยวกับการเงินนั้น ถูกต้องแล้ว

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) :
ข้าพเจ้า จะเกิดมาคิดที่หรือ มิกรรมอะไรก็
ตามเสนอกฎหมายทั้งนี้ก็ปัญหาใหญ่โต
ซึ่งความจริงสถานะในเสนอกฎหมายมาแล้ว
หลายสิบฉบับไม่เคยมีความยุ่งยาก ทั้งนี้
อยากจะกราบเรียนว่า ปัญหาที่จะเกิดในวัน
ความจริงมีว่า ภายหลังที่ทางรัฐสภาได้รับ
มติติของข้าพเจ้าไว้แล้ว ข้าพเจ้าเองและ
ท่านนายกก็เคยพบกัน ท่านเคยบอกเล่า
พระราชบัญญัติของสื่อเกี่ยวกับการเงินให้
เดามาให้อิวรับรอนเสียเถิด ข้าพเจ้าก็รู้ว่า
รัฐธรรมนูญว่าไว้อย่างไรก็เลยบอกว่าเห็น
ว่าไม่จำเป็น ท่านก็บอกว่าไม่จำเป็นคณะ
ข้าพเจ้าว่า ไม่ใช่เรื่อง ของข้าพเจ้าเป็นเรื่อง
ของราษฎร ทำไมข้าพเจ้าเขียนอย่างนั้น
ทำไมข้าพเจ้าจึงต้องตั้งเอาพระราชบัญญัติ
เข้ามาสภา ทำไมท่านนายกรัฐมนตรีจะหวั
รงให้ข้าพเจ้าจึงไม่ทำ ข้าพเจ้าไม่คำนึง
ถึงประโยชน์ของประชาชนหรือคำนึง แต่
นี่สิ่งที่คำนึงยังมีมากกว่า คือการที่จะรักษา
แบบอย่างหรือประเพณีหรืออำนาจของสภา
นี้ไว้ในโอกาสต่อไป ถ้าจะคำนึงอย่างท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านเข้าใจก็ดี หรือ
อย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีเข้าใจก็ดี อะไร
ก็ตามจะต้องจ่ายเงิน เป็นที่ชัดแจ้งแล้ว
ต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรองแล้ว ข้าพเจ้า
ก็คิดว่ารัฐธรรมนูญนี้ต้องเป็นรัฐธรรมนูญ
เผด็จการ เพราะท่านนายกรัฐมนตรีมีอำนาจ

ความคลุมเครือทั้งหมัดนี้ไว้ ว่าใครจะเสนอกฎหมายอะไรก็ต้องให้ถนัดกับรัฐสภา และนายกรัฐมนตรีก็มีสิทธิที่จะไม่รับ และสมาชิกแต่ละคนจะออกกฎหมายอะไรไม่ได้เลย สมานี่จะเป็นสภาพระยศไว้เท่านั้น จะไม่มีสิทธิเห็นการรัฐบาลเหมือนความมุ่งหมายที่ทำได้ น้อยกว่าที่ประชาธิปไตยที่ประชาชนเป็นส่วนใหญ่ ก็ไม่มีความหมาย เพราะความจริงที่เดียว นายกรัฐมนตรีเท่านั้นที่เห็นใหญ่ แต่แก้หากว่าเราจะเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญนี้ใช้ตั้งการให้แยก ข เป็นใหญ่ ให้ควบคุมสมาชิกแต่ละคนที่จะเสนอบทกฎหมายแล้ว ข้าพเจ้าก็สนใจว่ารูปการปกครองประชาธิปไตยของเราต้องการอย่างนี้ อย่างไรก็ดี ถ้าการใช้ข้างมากเห็นอย่างนั้น รูปรัฐธรรมนูญนี้จะแปรรูปตั้งแต่บัดนี้ไปแล้ว ประวัติศาสตร์การปกครองก็จะเปลี่ยนไป โดยมีความหมายว่าประชาธิปไตยของเรามีอยู่หรือไม่ ก็อยู่ใต้ นายกรัฐมนตรี ทำไม่จึงเป็นอีกอย่างนั้น ก็เพราะเหตุว่าสมาชิกและเบพระราชบัญญัติอะไรไม่ได้เกี่ยวกับการเงินไปหมด และเป็นความจริง กฎหมายของนายเล็อนพงษ์โตมณ ที่ทุกคนจับไปเมื่อกี้ เรื่องข้าพเจ้าก็เกี่ยวข้องกับการเงิน ทำไม่เกี่ยวข้องกับการเงิน ก็เพราะเหตุว่าการรวมการที่ตั้งกับเงิน เพราะฉะนั้นก็เกี่ยวกับการเงิน แต่ความจริงข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติก็เกี่ยวกับ

จัดสรรเงินตราที่ดี รับรักษาจ่ายเงินที่ดี มีไม่อย่างนี้ ถ้าสมานี่รับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปแล้ว ในการตั้งศาลนั้นก็เห็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะเสนองบประมาณเพิ่มเติมเข้ามา กฎหมายฉบับนั้นคงเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเงินตามมาตรา ๕๓ แล้วกฎหมายฉบับนั้นใครจะเสนอ โดยไม่มีนายก ข รับรองไม่ได้ ความมุ่งหมายเป็นกึ่งนั้น ความจริงเกี่ยวกับการจ่ายเงินนั้นจริงในการตั้งศาลนั้น แต่ว่าการจ่ายเงินไม่ใช่หมายความว่าเมื่อตั้งศาลก็จ่ายเงินไปเลย เพราะเป็นหน้าที่ของกระทรวงการคลังที่จะเสนองบประมาณเพิ่มเติมตามข้อผูกพันเมื่อสมานี่รับกับ ให้รัฐบาลตั้งศาล รัฐบาลก็จะต้องจ่ายเงิน โดยเสนอมาในรูปงบประมาณเพิ่มเติมหรือตั้งมาในงบประมาณมีหน้าก็ตั้งมา นี่เป็นความหมายของมาตรา ๕๕ ที่นี้มาตรา ๕๓ นี้ถึงจะเถียงไปอย่างไรก็ไม่ตกปาก ตุลาที่ท่าแล้วทุกคนก็มีสิทธิที่จะอธิบายได้ แต่ข้าพเจ้าอยากจะกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ความซึ้งใจของเราในขณะนี้จะไม่มีการปกครองของเราว่าเราจะเป็นผู้ที่อยู่ที่การปกครองระบอบใดกันแน่ ระบอบที่ประชาชนเห็นใหญ่ หรือระบอบที่ใครเห็นใหญ่ ถ้าสมาชิกในสมานี่ไม่มีสิทธิเสนอกฎหมายแล้ว รัฐธรรมนูญมาตราต่อ ๆ ไปจะเขียนไว้ทำไม ถ้ามุ่งหมายว่าการตั้งศาลจะต้องให้ นายกรัฐมนตรี

รับทรงก็มาจะเขี่ยคนไว้ในเขาคธานั้น และ
 ความจริงข้าพเจ้าก็เคยไปเฝ้ากรมการวัง
 รัฐธรรมนูญมา ถึงจะไม่มีข้อความอย่างนี้
 ก็คงจะมีเจตนาอย่างที่ข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้า
 กล่าวนี้มีเหตุผล ในเรื่องการจัดสรรเงิน
 คราแล้วเกี่ยวกับหน้าที่ความเป็นอยู่ของรัฐ-
 บาล ถ้าจะให้สภามาเถียงกันโต้เถียงไม่ทัน
 การ และเป็นที่ยูกันว่าผู้เชี่ยวชาญอยู่ใน
 กระทรวงทบวงกรมต่างๆ แต่เรื่องที่ว่ากั
 กฎหมายเกี่ยวกับการเงินต้องให้รัฐบาลรับ
 รองนั้น ไม่มีอยู่ในอะไรแน่ แล้วกฎหมาย
 ควบคุมค่าเช่าเมื่อก็ต้องจ่ายเงิน ต้องจ่าย
 ตั้งแต่กรมการวัง ตั้งแต่จ่าย ตั้งแต่พิมพ์แจก
 สมารึก ต้องจ่ายในการพิมพ์ราชกิจจา
 ญเบกษา ไปจ่ายก็ไม่ได้อีก ต้องจ่ายไปทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ากันนี้ใช้
 ไม่ได้ อันนั้นก็ใช้ไม่ได้ แต่ถ้าสมมติจะถือ
 ว่า ใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ แต่ถอย
 จะฝากความผิดเห็นได้ ความคิดเห็นของ
 ข้าพเจ้านั้น ไม่ใช่ว่าไม่รู้เท่าถึงการณ์ จึง
 ไม่ให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ไม่ใช่ที่ยึด
 แม้นายกรัฐมนตรีจะรับรอง ข้าพเจ้าก็ไม่
 ยอม ข้าพเจ้ายินดีจะให้ร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ตกไป ถ้าหากว่าให้นายกรัฐมนตรีรับ
 รอง ทั้งนี้ เพื่อรักษาแบบวิธีการและความ
 มุ่งหมายขอรัฐธรรมนูญไว้ในสภานี้ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้ายืนยันว่า กฎหมายนี้ออกมา

โดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญ โดยระเบียบข้อ
 บังคับทุกประการ ส่วนหลักการ มีเพื่อ
 สมารึกหลายคนบอกว่า พวกมันที่จะสนับ
 สนุน ข้าพเจ้าขอขอบคุณ แต่ข้าพเจ้าดู
 ที่ทำแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้
 ของข้าพเจ้าจะออกมาผิดที่ หรือมีการ
 กระทบไรก็ไม่ทราบได้ สมารึกสภาทุกคนก็เป็น
 เจ้าของประเทศ ไม่ใช่แต่ข้าพเจ้า ไม่มี
 ส่วนใหญ่กว่ากันหรือเล็กกว่ากัน ก็แล้วแต่
 ใครจะมีความเห็นอย่างไร

พลเรือตรี ถวัลย์ ชีรณนามาสวัสดิ์
 นายกรัฐมนตรี : ที่ข้าพเจ้าอ้างเป็นตั้งสูง
 ขึ้นมากก็ปรายนั้น ก็เพราะเหตุว่าคุณใหญ่
 จะเข้าใจเจตนาของร่างรัฐธรรมนูญผิด
 เกินไป และนอกจากนั้น จะทำให้เกิดความ
 เข้าใจในทางที่ไม่เหมาะสม กับที่ควร
 เข้าใจ ความจริงเจตนาของร่างหรือความ
 มุ่งหมายในมาตรา ๕๓ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็
 เฝ้ากรมการวังรัฐธรรมนูญเหมือนกัน และ
 ร่างฉบับนี้ด้วย ฉบับที่ใช้กันนี้คงจะ
 เข้าใจไม่น้อยกว่าคุณใหญ่ ในทางที่
 จะถูกหรือไม่ ก็ถือว่าตามเจตนาของ
 ความมุ่งหมายของมาตรา ๕๓ นั้น ไม่ใช่
 ว่าจะเอาสภาไปอยู่ใต้เนบง อย่างที่คุณ
 ใหญ่ว่า สมารึกทุกคนจะเสนอร่าง
 พระราชบัญญัติอะไรต้องให้นาย
 กรัฐมนตรีรับรองได้ ความมุ่งหมาย
 ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

แต่ที่ว่าขอเปรียบเทียบกับสมมติว่าจ้างว่า
 เป็นผู้มีฝีมือ คนของรัฐบาลก็เป็นกรรมการ
 อำนวยการ รัฐบาลก็เป็นผู้รับผิดชอบที่จะ
 อยู่ว่า เรามีเงินมีทองมีอะไรแค่ไหน ที่จะ
 ทำอะไรได้แค่ไหนหรือไม่ประการใด มี
 เจตนาหมดใจมาตรา ๕๓ เป็นเช่นนั้น ว่า
 ก่อนที่เราจะทำงานอะไร ซึ่งเป็นการจ่าย
 เงินแผ่นดินโดยเฉพาะ ซึ่งตรงกำประ ดินแก่
 การจ่ายเงินแผ่นดินโดยตรง ไม่ใช่โดยอ้อม
 ค้างที่พระราชบัญญัติแล้วแต่หรืออะไรหา
 ได้ ในบางส่วนแต่ทั้งกรรมการของบริษัท
 ไปอ่านกรรมการ เราต้องถามเขาว่ามีทุนเท่า
 ไร มีเงินเท่าไร สามารถจะทำได้หรือไม่
 ได้ อะไรบ้าง ๆ นานแล้วเขาก็ให้โอกาสเขา
 ที่จะวินิจฉัย เมื่อเขาเห็นแล้ว เจตนาของ
 มาตรา ๕๓ นั้น ไม่ได้รับไปในลักษณะที่
 จะเอาสมาชิกหรือสมาชิกไปให้แยก รัฐมนตรี
 ี่รับแต่ประการใดหาไม่ได้เลย ตรงกันข้าม
 ข้าพเจ้าเองมีความเห็นตรงกันข้าม ซึ่ง
 คุณใหญ่บอกว่าเป็นมาด้วยความอย่างนี้แล้ว จะ
 ไม่มีร่างพระราชบัญญัติฉบับใดเสนอก่อน
 สภานี้ได้ โดยปราศจากนายกรัฐมนตรียับ
 รอง ซึ่งข้าพเจ้าหาได้ในเรื่องนั้นไม่ ข้าพเจ้า
 เห็นว่าพระราชบัญญัติ ซึ่งขัดแย้งตามรัฐ
 ธรรมนูญมาตรา ๕๓ นี้แล้ว ก็ยังถือว่าเป็น
 การไม่เข้ามตรา ๕๓ แล้วข้าพเจ้าก็สงสัย
 ในทางตรงกันข้ามว่า จะมีพระราชบัญญัติ
 ฉบับใด ๆ ที่จะต้องปฏิบัติตามใน

มาตรา ๕๓ นี้ เพราะเหตุว่าอาจจะมีความ
 อย่างที่ท่านสมาชิกฝ่ายที่สนับสนุนร่างพระ
 ราชบัญญัติให้เห็นไปเช่นนั้น ก็เมื่อเช่นนั้น
 ก็จะไม่มีการไม่มีพระราชบัญญัติฉบับใดเลย
 และที่เกี่ยวข้องถึงท่านประธาน ข้าพเจ้าก็
 ไม่อยากจะชี้แจง ท่านสมาชิก อาจจะไม่
 ร่างพระราชบัญญัติ ก่อสร้างซึ่งคนชลประ
 มาณที่ไหนใหญ่โตได้ จ้างเงินของประเทศ
 ก็ร้อยล้านก็ได้ แล้วบอกว่าความสำคัญก็
 เพื่อช่วยการกสิกรรมของประเทศ ถ้าเป็น
 ประโยชน์แก่ประชาชน ก็เมื่อเช่นนั้นอาจ
 จะหลายร้อยล้านเช่นนั้นแล้ว รัฐบาลจะรับ
 ไว้ได้อย่างไร นี่เป็นเช่นนั้น แต่จะแยกจาก
 มาตรา ๕๓ บรรดาสุดท้ายก็ยังไม่เขียนไว้ว่า
 ไก่กราก็จะไม่ให้รัฐบาล ใช้อำนาจในทางที่
 เป็นธรรม คือว่าในกรณีที่พระราชบัญญัติ
 นั้น ไม่ใช่พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
 แล้ว ก็ถือว่าท่านสมาชิกผู้เสนอเห็นแย้งไม่
 เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน แต่
 รัฐบาลเห็นว่าเกี่ยวกับการเงิน เมื่อเป็นเช่น
 นี้กรณีเป็นที่สงสัยเกิดขึ้นแล้ว ทางสภา
 ก็นิฉัยได้ นี่ก็เป็นหลักประกันในเรื่อง
 ซึ่งนายจะรับรอง โดย ไม่มีเหตุผลนั้นก็หา
 ไม่ได้ และเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ชี้แจงเหตุผลว่า
 การรับรองของนายนั้น นายไม่ได้ทราบ
 คือเมื่อท่านรับรองแล้วสภาจะต้องติดตาม
 นั้นหาได้ ในเรื่องนี้เห็นสมควรว่าเมื่อ

นายนายบารแล้ว สภาอาจจะไม่เห็นด้วยก็ได้ ข้าพเจ้ารับทรงหม่อมหลวงว่าสภานี้ควรจะถูกยุบกันต่อไป และเมื่อได้รับรองมาแล้วสำหรับข้าพเจ้าในฐานะเป็นรัฐบาล ข้าพเจ้าพร้อมที่จะจัดสรรเงินตราเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้ารับรองไม่ใช่ว่าหม่อมหลวงว่าจะต้องทำความพระราชบัญญัตินั้นหาไม่ไว้ รับรองว่าเข้ามาพูดกันไว้ แต่สภาก็จะตกลงมาพร้อมที่จะหาเงินได้ ในฐานะที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบเป็นกรรมการของสภาไปดำเนินการงาน แต่อย่างไรก็ตามมีขึ้นในสภานี้เองว่าข้าพเจ้าได้รับรองท่านประธานสภา อาจจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าไปรับรองของในฐานะเป็นผู้แทนออกยุบสภานั้นก็เป็นความผิดใจของข้าพเจ้าเองเมื่อข้าพเจ้าเป็นนายกแล้วข้าพเจ้าไม่ใช่ว่าจะเข้าไปรับรองว่าพระราชบัญญัติผิด เพราะฉะนั้นก็รับรองในฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรี ก็เมื่อมีอันเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อขัดข้องอะไรในสภาที่จะรับรองคุณใหญ่ ๆ และคุณใหญ่ ๆ ก็ไม่ผิดสำหรับข้าพเจ้า และมีเรื่องมากก็จำเป็นจะต้องถึงออกเลยเกิดอะไรขึ้นในสภานี้

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้เป็นอย่างนี้เถิดท่าน ก็คือว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องการเงินหรือไม่ ข้าพเจ้าระสับหรือไม่ว่าข้าพเจ้าวินิจฉัยผิดถูกหรือไม่ มันไม่มีใครตัดสิน ข้าพเจ้าก็ตัดสินไม่ได้ ที่ประชุมจะ

ตัดสินก็ไม่ได้ และข้าพเจ้าจะขอขงมติที่ประชุมหรือไม่ และข้าพเจ้าได้ตั้งสืบไปแล้วตามมาตรา ๕๓ แห่งธรรมนูญนี้ซึ่งนักชวยให้พูดต่อไปในเมื่อจะสังเกตว่า จะควรรับหลักการหรือไม่

นายทิม กุริยพัฒน์ (ขอนแก่น) : ในเรื่องนี้เป็นการที่รัฐธรรมนุญซึ่งเราจะส่งและเมื่อมีได้ รัฐธรรมนูญเป็นสิ่งที่เราเคารพสักการะ เพราะฉะนั้น สิ่งใดผิดแล้วเราจะฝ่าฝืนรัฐธรรมนูญไปเป็นสิ่งมิชอบ เราเมื่อเข้ามาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนเราก็ได้ไปปฏิบัติหน้าที่แล้วว่าจะเข้ามาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญโดยบริสุทธิ์ใจและมีดีด้วยกันแล้วจะให้ผ่านไปเช่นนี้เป็นความมิชอบ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ คุณเขมเร่งก่อน ถ้าจะเร่งก็จะพูดกันต่อไปก็ไม่สิ้นสุดถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าทำผิด ก็มีทางจะทำให้โดยสะดวกให้ผ่านเสียนี้ไปหรือให้เลื่อนไปวันหลัง แล้วถ้าหากทางประชุมรัฐสภาวินิจฉัยว่าข้าพเจ้าทำผิดหรือถูก นั้นแหละจึงสิ้นสุด อย่างนี้ไม่สิ้นสุด นักท่านเขาในทางอย่างที่ว่ารับหรือไม่รับ ข้าพเจ้าอยากจะให้เป็นตัวต่างต่อไปเหมือนกัน เพราะต่อไปจะมีศาลของจอม ศาสนาการวยบางใหญ่อะไรมาอีก อยากจะให้เป็นตัวกว้าง นี้จะทำอย่างไร จะให้ที่ประชุมวินิจฉัยก็ได้ว่าเป็นผิดหรือถูก

นายทิม กุริยพัฒน์ (ขอนแก่น) : ตัวอย่างนั้นก่อนที่จะเสนอเป็นอย่างอื่น

ข้าพเจ้าขอกราบขอโทษว่าข้าพเจ้าจะเขียนอย่างประ-
การณทุกแล้ว) พระราชบัญญัติทุกพระราช
บัญญัติจะต้องเสนอได้ทั้งนี้ นอกจากนั้น
ไม่ถือว่ารับรองก็ได้ ประธานขอจะว่ากรณี
นี้ข้าพเจ้าสงสัย แล้วจะมีพระราชบัญญัติ
ฉบับใดที่จะเสนอไม่ได้บ้าง เพราะฉะนั้น
เพื่อให้รัฐธรรมนูญของเราศักดิ์สิทธิ์ ข้าพ
เจ้าจึงอยากจะพูดว่ากันให้ชัดแจ้งว่าอย่าง
ไหนมันเป็นเป็นการเงิน แต่ประธานก็ตีบท
แล้วว่าให้พูดเห็นแก่คนอื่น เพราะว่าไม่มีมู-
เหตุที่เห็นได้ง่ายเหลือเกิน ข้าพเจ้าสงสัยว่า
นักนิติศาสตร์ที่ร่ำเรียนทำไม่สงสัยในคำ
ง่าย ๆ นี้ ข้าพเจ้าจะพูดว่านักนิติศาสตร์ก็จะยก
ยกกันไป ถ้าหากว่าท่านให้เวลาข้าพเจ้าจะ
ก็จะชี้แจงให้ชัดแจ้ง ที่เรียกว่าไม่มีอะไรน่า
สงสัยเลย .....

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ท่านนี้
ถ้อยคำเงิ่นเงิ่นไม่รู้พูด มันก็ตัดสินกันไม่ได้
ขอให้เข้าเรื่อง ถ้าผู้ใดไม่พูดในเรื่องข้าพเจ้า
จะถือว่าไม่มีผู้ใดจะค้าน จะขอให้ลงมติ

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น) :
ถ้อยคำนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเพิกจะรักษาไว้ซึ่ง
รัฐธรรมนูญอันศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้เรื่องนี้ผ่านไป ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้

ผ่านเรื่องนี้ไป มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว

นายสุวิฑูรย์ พันธเศรษฐ (เชียง
ใหม่) : เรื่องนี้เห็นปัญหาที่จะพูดถึงเรื่อง
หลักการจะจำหรือไม่จำ ยังไม่ได้พูด
เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะรักษาไว้ซึ่งสิทธิ
ของสมาชิกที่จะได้วินิจฉัยเรื่องนี้โดยรอบ
คอบ ข้าพเจ้าก็ขอเลื่อนการพิจารณาเรื่องนี้
ไปวันประชุมหน้า

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ที่จะให้ผ่าน
หรือไม่ผ่านนั้นเป็นสิทธิของกรุทิม ซึ่งกรุ
ทิมได้เสนอมา และก็ให้มีผู้รับรองถูกต้อง
แล้วและก็เป็นเรื่องที่พักแล้ว แต่ที่ประชุม
นี้จะตัดสินอย่างไรก็ตัดสินไป แต่ข้าพเจ้า
จะขอมติของที่ประชุมก็แล้วกัน ผู้ใดเห็น
สมควรให้ผ่านเรื่องนี้ไปได้โดยยกเรื่องอื่น
มาปรักงตามข้อบังคับข้อ ๒๓ จ. ตามที่
กรุทิมเสนอ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วยโปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าผู้ที่
เห็นสมควรให้ผ่านไปได้มี ๕๘ คะแนน
ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยนั้นมีเพียง ๓๕ คะแนน
ฉะนั้น เป็นอันว่าเรื่องนี้ให้ผ่านไปได้ นอก
จากนี้ก็ไม่มีอะไรแล้ว ขอปิดประชุม.

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๕๐ น.

สุรินทร์ สีสลากม	ผู้จัดรายการงาน
สุชนันท์ จิตวมณี	"
ศิริ มนต์ไทรเวศย์	"
ชาริรัตน์ สุขบุญ	"
บุศม พทยกสิวัฒน์	"

เจริญ ปิณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา
พึง ศรีจันทร์
ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร